இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் கல்வெட்டுக்களும்

சதாசிவ பண்டாரத்தார்

தொல்காப்பியர் நூலகம்

இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் கல்வெட்டுக்களும்

அறிஞர்
தி. வை. சதாசிவபண்டாரத்தார்

தொல்காப்பியர் நூலகம்
202, ஜானி ஜான் கான் தெரு,
சென்னை-14.

முதற் பதிப்பு—ஜூன், 1961.

விலை. ரூ. 3—00.

அச்சிட்டோர்:
முத்தையா அச்சகம்,
202, ஜானிஜான்கான் தெரு,
சென்னை-14.

பதிப்புரை

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித்துறை அறிஞராகப் பணியாற்றிப் புகழுடம்பு பெற்ற திரு. சதாசிவபண்டாரத்தார் அவர்களின் தொண்டு மிக மிகப் பெரிது. தமிழ் அறிவும், வரலாற்றறிவும், நேர்மையும், தெளிவும் மிக்க சிந்தனைத் திறனும் உடைய திரு. பண்டாரத்தார் அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுதும் அரிதின் முயன்று கண்ட உண்மைகளால் தமிழ் நாட்டு வரலாறு பெரிதும் விளக்க முற்றுள்ளது. தாம் ஒரு கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர் என்ற முறையில் இலக்கிய ஆராய்ச்சித் துறையில் நிலவக்கூடிய கருத்து வேறுபாடுகள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து கல்வெட்டுக்களின் துணையைக் கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் முடிவுகாண வழியிருக்கிறது என்பதனை இந்நூலில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு உதவக் கூடிய அவரது கட்டுரைகள் பலவற்றையும் ஒரு சேரத் தொகுத்துத் தந்து வெளியிடுமாறு நல்கிய அவரது மைந்தர் திருஞான சம்பந்தம் அவர்கட்கு எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

தொல்காப்பியர் நூலகத்தார்.

உள்ளடக்கம்

1. சுந்தரமூர்த்திகளது காலம் ... 9
2. கம்பர் காலம் ... 21
3. நம்பியாண்டார் நம்பி காலம் ... 26
4. தமிழ் முனிவர் அகத்தியர் ... 34
5. வாதவூரடிகள் காலம் ... 50
6. இளம்பூரண அடிகளுஞ், மணக்குடவரும் ... 57
7. தேவாரம் என்னும் பெயர் வழக்கு ... 64
8. தேவாரப் பதிகங்களில் குறிக்கப் பெற்ற சில கோயில்களின் பெயர்க் காரணம் ... 74
9. கல்வெட்டுக்களால் அறியப்பெறும் மூன்று தமிழ் நூல்கள் ... 85
10. விநாயகர் வழிபாடும், தமிழ் நாடும் ... 89
11. புறநானூறும் கல்வெட்டுக்களும் ... 101
12. பத்துப்பாட்டும் கல்வெட்டுக்களும் ... 128
13. பதிற்றுப் பத்தும் பதிகங்களும் ... 134
14. கூத்தராற் குறிக்கப் பெற்ற சில தலைவர்கள் ... 145

1

சுந்தர மூர்த்திகளது காலம்

சைவ சமயகுரவருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களுள் இறுதியில் வாழ்ந்தவரென்பது அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத்தொகையால் நன்கு விளங்குகின்றது. அப் பெரியார் இந்நிலவுகில் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் முதற்பகுதி என்று தஞ்சை ராவ்பகதூர் K. S. சீநிவாசபிள்ளை அவர்கள் தமது 'தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். திருவாங்கூரில் கல்வெட்டிலாகாவிற்குத் தலைவராயிருந்து காலஞ்சென்ற T. A. கோபிநாதராயர் அவர்கள் அவ்வடிகளது காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இடைப்பகுதியாகுமென்று 'செந்தமிழ்' மூன்ருந்தொகுதியில் வரைந்துள்ளார். ஆகவே, இவ்விரு ஆராய்ச்சியாளரும் சற்றேறக்குறைய ஒத்த கொள்கையினர் ஆவர் என்பது வெளிப்படை.

இனி, அடிகள் காலத்தை ஆராய்ந்து காண்டற்கு இன்னோர் எடுத்துக்கொண்ட கருவிகளை நிரலே ஆராய்ந்து அவற்றின் வன்மை மென்மைகளைக் காண்பாம். சேரமான்

பெருமாள் நாயனுர் என்று வழங்கும் கழறிற்றறிவார் காலத்தில் பாண்டிநாட்டில் அரசுபுரிந்தவன் வரகுணபாண்டியன் என்பதும், கழறிற்றறிவார்க்குப் பெருநட்பினராகிய சுந்தரமூர்த்திகளும் அப்பாண்டியன் காலத்தவரேயாதல் வேண்டும் என்பதும் அவர்கள் கூறும் கருவிகளுள் முதன்மையானவைகளாம். கழறிற்றறிவார் சுந்தரமூர்த்திகளுக்கு நட்பினராகவிருந்து அவருடன் திருக்கைலை சென்றவர் என்பது பெரியபுராணத்தால் அறியக்கிடக்கும் உண்மையாதலின், அதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆனல், கழறிற்றறிவார் காலத்தில் மதுரைமாநகரில் வாழ்ந்த பாண்டியமன்னன் வரகுணன் ஆவன் என்று அன்னேர் கூறுவது தக்க வலியுடைத்தன்று. பெரியபுராணத்தின் ஆசிரியராகிய சேக்கிழார், சுந்தர மூர்த்திகளும் கழறிற்றறிவாரும் பாண்டிநாட்டில் உள்ள திருக்கோயில்களை வணங்குதற்கு மதுரைக்குச் சென்றிருந்தபோது பாண்டிய அரசனும் அவனது மகளை மணந்து அங்குத்தங்கியிருந்த சோழ மன்னன் ஒருவனும் அவ்விரு பெரியாரையும் வரவேற்றுத் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துப்போயினர் என்று கூறியுள்ளார். ஆனல், அந்நாளில் ஆட்சிபுரிந்துவந்த பாண்டிமன்னன் இன்னவன் என்றுதல், அங்கிருந்த சோழன் இன்னவன் என்றுதல் அவ்வடிகள் வெளிப்படையாகக் கூறிச்சென்றாரில்லை*. எனவே, புலவர் பெருமாகுகிய சேக்கிழாருக்கு அன்னேர் யாவர் என்று

* தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டு முன்னரே
தொன்மதுரை நகரின்கண் இனிதிருந்த சோழனர்
அன்னவர்க ளுடன்கூட வணையஅவ ருங்கூடி
மன்னுதிரு ஆலவாய் மணிக்கோயில் வந்தடைந்தார்.
பெரியபுராணம், கழறிற்றறிவார், 92.

ரைத்தற்குரிய கருவிகள் அப்போழ்தே கிடைக்கவில்லை என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

இனி,. அந்நாளில் பாண்டியநாட்டில் அரசுசெலுத்தியவன் வரகுணபாண்டியன் என்று தெரிவித்தவர், திருவிளையாடற் புராணத்தின் ஆசிரியராகிய பரஞ்சோதி முனிவர் ஆவர். அவர் கூறுவது—

மன்றலந் தெரியல் மார்பன்
    வரகுணன் செங்கோல் ஒச்சிப்
பொன்றலங் காவலானிற்
    பொலியுநாள் ஏம நாதன்
என்றொரு விறல்யாழ்ப் பாணன்
    வடபுலத் திருந்தும் போந்து
வென்றிகொள் விருதினோடும்
    விஞ்சைசூழ் மதுரை சார்ந்தான்.

என்பது. [திருவிளை, விறகுவிற்ற, 2.]

பரஞ்சோதிமுனிவர் சேக்கிழாரடிகட்குப் பல நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னர் இருந்தவர். கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த நம் சேக்கிழார் பெருமான் அறிந்துகொள்ள முடியாமலிருந்த செய்திகளை மிக அண்மைக் காலத்தில் நிலவிய பரஞ்சோதிமுனிவர் எங்ஙனம் கூறவல்லராயினரோ அறியேம். இங்ஙனம் இம்முனிவர் கூறும் செய்திகள் பலவும், வரலாற்றுண்மைக்கு முரண்பட்டிருத்தலை ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் நன்குணர்வர்.

இனி, திருஞானசம்பந்தரால் வெப்புநோயினின்று காப்பாற்றப்பட்டவன், கூன்பாண்டியன் என வழங்கும் சுந்தரபாண்டியன் ஆவன் என்று பரஞ்சோதிமுனிவர்

கூறியுள்ளார். இம்முனிவரே, அரிமாத்தனபாண்டியனிடத்தில் திருவாதவூரர் அமைச்சராயிருந்தனர் என்றுணர்த்தியுள்ளார். சுந்தர பாண்டியற்குப் பத்துத்தலைமுறைகட்கு முந்தியவன் அரிமர்த்தனபாண்டியன் என்பது அத்திருவிளையாடற் புராணத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வரிமர்த்தனபாண்டியற்கு நாற்பத்துமூன்று தலைமுறைகட்கு முன்னர் வாழ்ந்தவன் வரகுண பாண்டியன் என்றும், கழறிற்றறிவாரும் அவரது நண்பராய சுந்தரமூர்த்திகளும் இவ் வரகுணன் காலத்தினராவர் என்றும் அப்புராணம் கூறுகின்றது. ஆகவே, திருஞானசம்பந்தர் காலத்தினனாகிய சுந்தரபாண்டியற்கு ஐம்பத்துமூன்று தலைமுறைகட்கு முன்னர் வாழ்ந்தவன் சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்தினனாகச் சொல்லப்படும் வரகுண பாண்டியன் என்பது, திருவிளையாடற் புராணமுடையாரது முடிபாகும். தலைமுறை ஒன்றிற்கு முப்பது ஆண்டுகளாகக் கொண்டு காலத்தைக் கணக்கிடுவதுதான் பொருத்தமுடைத்து என்று வரலாற்றுநூல் வல்லார் கூறுகின்றனர். எனவே, சுந்தரமூர்த்திகள் திருஞானசம்பந்தருக்கு 1590 ஆண்டுகட்கு முன்னர் இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்தவர் என்பது திருவிளையாடற் புராணத்தால் அறியக்கிடக்கும் செய்தியாகும்.

திருஞான சம்பந்தர் திருக்கோலக்காவிற் பொற்றாளம் பெற்றதையும்1, திருவீழி மிழலையில் படிக்காசு

---

1 நாளுமின்னிசை யாற்றமிழ்பரப்பு
ஞானசம்பந்தனுக்கு உலகவர்முன்
தாளமீந்தவன் பாடலுக்கிரங்குந்
தன்மையாளனை யென்மனக் கருத்தை
யாளும் பூதங்கள் பாடநின்றாடும்
அங்கணன்றனை யெண்கணமிறைஞ்சும்
கோளிலிப்பெருங் கோயில் உள்ளானைக்
கோலக்காவினிற் கண்டுகொண்டேனே.
—திருக்கோலக்கா, 8.

பெற்றதையும்[1] சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் பாடியுள்ள தேவாரப் பதிகங்களில் குறித்திருத்தலோடு திருத்தொண் டத் தொகையில் அவ்வடிகட்கு வணக்கமுங் கூறியுள் ளனர். எனவே சுந்தரமூர்த்திகள், திருஞான சம்பந் தருக்குப் பல ஆண்டுகட்குப் பின்னர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டுமென்பது, அகச்சான்று கொண்டு நன்கு துணி யப்படும். இத்துணைச் சிறந்த ஆதாரங்கட்கு முரணுகத் திருவிளையாடற் புராணமுடையார் கூறுவது சிறிதும் உண்மை யுடைத்தன்று. ஆகவே, சுந்தரமூர்த்தி கள் வரகுணபாண்டியன் காலத்தினர் அல்லர் என்பது வெளியாதல் காண்க. அன்றியும் திருவிளையாடற் புரா ணம் செந்தமிழ் வளஞ்செறிந்த சிறந்த நூலாதலின் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்குப் பயன்படுமேயன்றி, வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாதென்றுணர்க. இவ் வுண்மையைத் 'தமிழ் வரலாற்'றின் ஆசிரியரும் நன் குணர்ந்துரைத்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டற்பால தாகும்,

இனி, சுந்தரமூர்த்திகள் பாடியுள்ள—

கருமையாந் தருமனுர் தமர்நம்மை
கட்டியகட் டறுப்பிப் பானை
யருமையாந் தன்னுலகந் தருவானை
மண்ணுலகங் காவல் பூண்ட

---

2 பரந்தபாரிட முரிடைப்பலிபற்றிப்
பார்த்துணுஞ் சுற்றமாயினீர்
தெரிந்தநான்மறையோர்க் கிடமாய் திருமிழலை
இருந்துநீர் தமிழோடிசை கேட்குமிச்சையாற்
காசுநித்தனல்கினீர்
அருந்தண் வீழிகொண்டி ரடியேற்கு மருளுதிரே.
—திருவீழிமிழலை, 8.

403

உரிமையார் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா
மன்னவரை மறுக்கஞ் செய்யும்
பெருமையாற் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்தெம்
பெருமானைப் பெற்றாமன்றே.

என்னும் திருப்பாட்டால் அடிகள் காலத்தில் பல்லவரது ஆட்சி தளர்ச்சியுறத் தொடங்கிற்றென்றும், அதனால் அன்னோர்க்குக் குறுநில மன்னர்கள் திறை செலுத்த மறுத்தனர் என்றும், பல்லவர்களுள் தந்திவர்மன் (780—830) ஆட்சிக்காலத்தில்தான் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் ஆகவே அடிகள் தந்திவர்மனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலமாகிய கி. பி. 825-ல் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டுமென்றும் அன்னோர் கூறுகின்றனர்.

அடிகள் தம்காலத்துப் பல்லவ மன்னன் போர்வலிமையற்றவன் என்றாதல் அவனுக்குக் குறுநில மன்னர்கள் திறைகொடுக்க மறுத்தனர் என்றாதல் அப்பாடலில் கூறினாரில்லை; ஆனால் தம் காலத்துப் பல்லவ அரசனைச் சார்ந்தோர்க்குத் திருச்சிற்றம்பலத்தெம்பெருமான் அருள்புரிபவராகவும் அவனோடு முரணிப்பகைஞராயினார்க்கு அருள்புரியாது தண்டனைவிதிப்பவராகவும் இருந்துள்ளமையை நன்கு விளக்கி அம்மன்னனது ஒப்புயர்வற்ற சிவபத்தியின் மாட்சியைத் தெரிவித்துள்ளார். ஆகவே அடிகளது திருப்பாடலுக்கு அன்னோர்கொண்டபொருள் சிறிதும் பொருந்தாமையின் அப்பெரியார் தந்திவர்மப் பல்லவன் காலத்தினர் அல்லர் என்பது தெளிவாதல் காண்க.

இனி, சுந்தரமூர்த்திகள் வாழ்ந்தகாலம் யாதென

ஆராய்வாம். அடிகள் தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில், 'கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர் கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்குமடியேன்' என்று கூறியிருக்கின்றனர்; இவ்வடியில் வந்துள்ள 'காக்கின்ற' என்னும் நிகழ்காலப் பெயரெச்சம், காடவர்கோனுகிய கழற்சிங்கன் அடிகள் காலத்து மன்னன் என்பதை இனிது உணர்த்துகின்றது. காடவர் என்பது பல்லவர்களுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்ருகும். ஆகவே, இக்கழற்சிங்கன் பல்லவ அரசனுயிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் இவ்வேந்தன் அறுபத்துமூன்று அடியார்களுள் வைத்துச் சுந்தரமூர்த்திகளால் போற்றப்பட்டிருத்தலின் சிறந்த சிவபத்தனுகவும் இருத்தல் வேண்டும். இனி, நம் தமிழகத்தில் அரசாண்ட பல்லவ மன்னர்களுள் கழற்சிங்கன் என்ற பெயருடையவன் ஒருவனுமில்லை. ஆனல் நரசிங்கவர்மன் இராசசிங்கவர்மன் என்ற பல்லவ வேந்தர்கள் இருந்துள்ளனர். அவர்களுள் முதல் நரசிங்கவர்மன் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தினனுதலின் சுந்தரமூர்த்திகள் அவ்வரசன் காலத்தினரல்லர் என்பது திண்ணம். ஆகவே, அடிகள் இராசசிங்கன் காலத்தினராதல் வேண்டும். இவ்வேந்தனை இரண்டாம் நரசிங்கவர்மன் என்றும் முதல் இராசசிங்கவர்மன் என்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இவனே காஞ்சியிலுள்ள கைலாய நாதர் கோயிலை எடுப்பித்தவன். இஃது அக்காலத்தில் இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரம் என்னும் பெயருடையதாயிருந்தது. இக்கோயிலில் இவனது கல்வெட்டொன்று வடமொழியில் வரையப்பட்டுளது. அஃது இவ்வேந்தனைச் 'சிவசூடாமணி' என்று புகழ்கின்றது. (South Indian Inscriptions Volume I No. 24).

இங்ஙனமே மகாபலிபுரம் என வழங்கும் மாமல்லபுரத்தில் இவனெடுப்பித்த இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரம் என்ற திருக்கோயிலுள்ள கல்வெட்டும் பனைமலைக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டும் இவனைச் 'சிவசூடாமணி' என்று புகழ்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. காசாக்குடிச் செப்பேடுகள் பரமேச்சுரனே இராசசிங்கப்பல்லவனாக அவதரித்துள்ளாரென்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. (S. I. I. Volume II No. 73) உதயேந்திரஞ் செப்பேடுகள் இவனைப் 'பரமமாகேச்சுர' னென்று புகழ்ந்துரைக்கின்றன. (S. I. I. Volume II No. 74). வேலூர்ப்பாளையம் செப்பேடுகள் இவன் சிவபெருமானுக்குக் காஞ்சி மாநகரில் கைலாயத்தை யொத்த திருக்கோயிலொன்றை எடுப்பித்த பெருமையுடையவன் என்றுணர்த்துகின்றன. [S. I. I. Volume II No. 98]. இக் கைலாயநாதர் திருக்கோயிலில் நரசிங்கவர்மனுக்கு அந்நாளில் வழங்கிய இருநூற்றைம்பது பட்டங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருத்தலை இன்றும் காணலாம். அவற்றுள், 'சங்கரபக்தன்', 'ஈசுவரபக்தன்', ஆகிய பட்டங்கள் இவ்வேந்தன் சிறந்த சிவபத்தியுடையவனாய்த் திகழ்ந்தனன் என்பதை நன்கு விளக்குகின்றன. [S. I. I. Volume I No. 25 Verse 55].

பல்லவர் சரித்திரம் எழுதிய அறிஞராகிய துப்ரே துரைமகனார் இவ்வரசனைப்பற்றிக் கூறுவது—"நெடுங்காலம் குடிகளை எவ்வகை இன்னல்களுமின்றிக் காத்துவந்த பல்லவ அரசன் இவன் ஒருவனேயாவன். இவன் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் காஞ்சியில் கைலாயநாதர் கோயிலையும் மாமல்லபுரத்தில் கடற்கரைக் கோயிலையும் விழுப்புரந் தாலூகாவிலுள்ள பனைமலையில் ஒரு கோயிலையும் எடுப்பித்துச் சிவனடியார்களைப் போற்றி அன்னோர்க்குப்

பலநலங்கள் புரிந்தனனேயன்றி வேறு ஒன்றும் செய்த தாகத் 'தெரியவில்லை'' என்பது. இதனாலும் இவன் சிறந்த சிவபத்தன் என்பது இனிது புலப்படுதல் காண்க.

இவ்வேந்தன் தன் மனைவியோடு திருவாருருக்குச் சென்று புற்றிடங்கொண்ட முக்கட்பெருமானை வணங்கித் திருக்கோயிலில் வலம் வருங்கால் இவனது மனையாள் பூக்கள் தொடுக்கப்படும் இடத்திற்குச் சென்று ஒரு மலரை எடுத்து மோந்து பார்க்க, அங்கிருந்த சிவனடியாராகிய செருத்துணையா ரென்பார் அதனைப் பொருது அவளது மூக்கை வாள்கொண்டு அறுத்தலும், பின்னர் அங்கு வந்த அரசன் தன் மனைவி செய்த குற்றம் மிகப்பெரிது என்று அவ்வடியாரிடம் கூறியதோடு அவள் அம்மலரை எடுத்தமைக்குக் காரணமாயிருந்த கையினையும் வெட்டி வீழ்த்தினான் என்று பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. இவ்வரலாற்றால் இவனது சிவபத்தி எத்தகைய சிறப்புடையதென்பது ஒருவாறு நன்கு புலப்படும். இவன் காஞ்சியில் கைலாயநாதர் கோயில் எடுப்பித்த நாளில்தான் திருநின்றவூரில் வாழ்ந்த பூசலார் நாயனார் சிவபெருமானுக்கு மனக் கோயில் கட்டினாரென்பது ஆராய்ச்சியாளரது கொள்கையாகும். சிவபெருமான், தாம் பூசலாரது மனக்கோயிலுக்கு முதலில் எழுந்தருள வேண்டியிருந்தமையின், அரசன் எடுப்பித்த கற்கோயிலுக்குக் கடவுண்மங்கலஞ் செய்யக்குறிப்பிட்டிருந்த நாளைமாற்றி அதனை வேறொரு நாளில் செய்யுமாறு அவன் கனவில் கூறியருளினாரென்பதும் பிறவும் பெரியபுராணத்தில் காணப்படுஞ் செய்திகளாம். ஆகவே, இவ்வேந்தன் எடுப்பும் இணையுமற்ற சீரிய சிவபத்தனாய் அந்நாளில் நிலவினானென்பது

திண்ணம். இத்துணைச் சிறந்த சிவபத்தியுடைய பல்லவவேந்தன் வேறு ஒருவனும் இலனாதலின், சுந்தர மூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறியுள்ள "காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்' இவனேயாதல் வேண்டும். இனி, அடிகள் இவனை இராசசிங்கன் என்றாதல் நரசிங்கன் என்றாதல் வழங்காமல் கழற்சிங்கன் என வழங்கியுள்ளாரேயெனின், சிங்கன் என்பது அவ்விரு பெயர்கட்கும் பொதுவாயிருத்தலின் அரசர்க்குரிய பெருமையையும் வீரத்தையும் உணர்த்தும் கழல் என்னும் மொழியை அதற்கு முன்பெய்து கழற்சிங்கன் என்று சிறப்பித்துக்கூறிப் பாராட்டியுள்ளாரென்று உணர்க.

இனி, அடிகள் காலத்துப் பேரரசன் நரசிங்கவர்மனே என்பது வேறொரு சிறந்த சான்று கொண்டும் உறுதியெய்துகின்றது. அடிகளை இளமையில் வளர்த்தவன் திருநாவலூரில் வாழ்ந்த நரசிங்க முனையரையன் என்ற சிற்றரசன் என்பது பெரிய புராணத்தால் அறியப்படுகின்றது. முற்காலத்தில் பேரரசர்கள் தமக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் படைத்தலைவர்களுக்கும் பட்டங்கள் வழங்குங்கால் தம் பெயர்களோடு இணைக்கப்பெற்ற பட்டங்களையே கொடுப்பது பெரு வழக்காயுள்ளது. இவ்வுண்மை கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இனிது புலப்படும். உதாரணமாக, இராசராச மூவேந்தவேளான், உத்தம சோழப்பல்லவராயன், முடிகொண்ட சோழமூவேந்த வேளான், சயங்கொண்ட சோழ விழுப்பரையன் என்னும் பட்டங்கள் நெடுமுடிவேந்தர்களுடைய பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. முனையரையன் என்ற பட்டத்திற்கு முன் போரசனது நரசிங்கன்

என்னும் பெயர் இணைக்கப்பட்டு நரசிங்க முனையரை யன் என்று சுந்தரமூர்த்திகளது வளர்ப்புத் தந்தை யாகிய குறுநில மன்னன், வழங்கப்பட்டுள்ளான் ஆகவே, சுந்தரமூர்த்திகளை வளர்த்த நரசிங்க முனை யரையன் என்பான் பல்லவ அரசனாகிய இரண்டாம் நரசிங்கவர்மனுக்குத் திறைசெலுத்திய ஒரு சிற்றரசனா தலின் இவ்வடிகள் இப்பல்லவ அரசன் காலத்தின ரென்பது உறுதியாதல் உணர்க.

இனி, இவ்வேந்தன் பேரரசனென்பது, 'கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான்-கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன்' என்னும் அடிகளது திருவாக்கி னால் நன்கு துணியப்படும். இதற்கேற்பச் சேக்கிழா ரும் இவனைக் 'கோக்கழற்சிங்கர்' என்று கூறுகின்றார். 'கோ' என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி பேரரசனையே உணர்த்துமென்பது 'கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடற் புக்கிலர்' என்ற அடியாலும், 'கோஇராசகேசரிவர்மன்', 'கோப்பரசேகரிவர்மன்' 'கோச்சடையவர்மன்', 'கோமாற வர்மன்' என்னும் கல்வெட்டுத் தொடர்மொழிகளாலும் பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, நம் இரண்டாம் நரசிங்க வர்மன் பேரரசனாதல் காண்க. உமாபதி சிவாசாரியார் இதனைநோக்காது இவ்வேந்தனைக்குறுநில மன்னர்களுட் சேர்த்திருப்பது பொருந்தாதென்க.

இனி, இரண்டாம் நரசிங்கவர்மனது ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 690-க்கும் 710-க்கும் இடைப்பட்டதாதலின் சுந்தரமூர்த்திகளும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். எனவே, நம் சுந்தரமூர்த்திகள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், எட்டாம் நூற்றாண்டின்

தொடக்கத்திலும் நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தருளிய பெரியாரென்பது வெளியாதல் காண்க. இவ்வடிகள் காலத்தினர்களான சோமாசிமாறர், விறன்மிண்டர், மானக்கஞ்சாறர், ஏயர்கோன் கலிக்காமர், பெருமிழலைக்குறும்பர், கோட்புலியார், பூசலார், செருத்துணையார் என்னுஞ் சிவனடியார்கள் வாழ்ந்த காலமும் இதுவேயாகும்.

2

கம்பர் காலம்

இராமாயணப் பிரதிகளில் ஒரு தனிப்பாடல் காணப் படுகிறது.

எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்று
ஏழின்மேல் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்
தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய இராம காதை
பங்குனி அத்த நாளில்
கண்ணிய அரங்கர் முன்னே
கவியரங் கேற்றி னானே.

என்பதாகும். இத்தகைய பாடலை வைணவர்கள் தனியன் என்று வழங்குவர். இப்பாட்டில் சகம் 807-ஆம் ஆண்டில் இராமாயணம் கம்பரால் அரங்கேற்றப்பெற் றது என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே கி. பி. 885-ல் இவ்வரங்கேற்றம் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். இக்காலத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இப்பாடலைத் தக்க ஆதாரமாகக் கொளள முடியவில்லை. கம்பரைக் குறிக்கு மிடத்து இப்பாடல் "கம்பநாடன்" என்று கூறுகின் றது. இவரை இராமாயணத் தனியன்களில் ஒன்று

"கம்பநாடுடைய வள்ளல்" என்றும் அரசகேசரியார் தம் இரகுவமிசத்தின் பாயிரத்தில் 'கம்பநாடன்' என்றும் கூறியிருப்பன வெல்லாம் பிற்காலத் தெழுந்த வழக்கே யாம். கம்பநாடு என்ற பெயருடன் முற்காலத்தில் ஒரு நாடு இருந்தது என்பதற்குக் கல்வெட்டுக்களி லாதல் செப்பேடுகளிலாதல் சிறிதும் ஆதாரமின்மை அறியத்தக்கது. எனவே இப்பாடல் பழைமைவாய்ந் ததும் அன்று; உண்மைச் செய்தியைக் கூறுவதும் அன்று.

கம்பரது இராமாயணத்தில் சீவகசிந்தாமணியிலி ருந்து எடுத்தாளப்பட்ட கருத்துக்களும், சூளாமணி விருத்தமுறைகளும் ஓசைநயங்களும் அமைந்திருப் பதைக் காணலாம். ஆகவே, இவ்விரு காட்பியங்களுக்கும் பிற்பட்ட காலத்தவர் கம்பர் என்பது தேற்றம். இவ்விரு நூல்களும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலாதல், பத்தாம் நூற்றுண்டின் முதற்பகுதியி லாதல், இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது அறி ஞர்களது முடிபாகும். 'எண்ணிய சகாத்தம் எண் ணூற்றேழு' என்னும் பாடலை ஏற்றுக்கொண்டால், கம்பர் சிந்தாமணிக்கும் சூளாமணிக்கும் முற்பட்ட காலத்தவர் ஆவர். இஃது உண்மைக்கு முரண்பட்ட முடிவு என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆகவே, இப் பாடலின் துணைகொண்டு கம்பர்காலத்தைக் காண முய லுவது எவ்வாற்றுனும் ஏற்புடைத்தன்று.

இனி, இராமாயணத்திற் காணப்படும் அகச்சான்று களின் துணைகொண்டு இவர் காலத்தை ஆராய்ந்து துணிவது பொருத்தமுடையதேயாம். மருத்துமலைப்பட லத்திற் காணப்படும்,

வன்னிநாட்டியபொன் மௌளி
வானவன் மலரின்மே லோன்
கன்னிநாள் திருவைச் சேர்ந்த
கண்ணனும் ஆளுங் காணிச்
சென்னிநாள் தெரியல் வீரன்
தியாகமா விநோதன் தெய்வப்
பொன்னிநாட் டுவமை வைப்பப்
புலன்கொள நோக்கிப் போனன்.'

என்னும் பாடலில் 'தியாகவிநோதன்' என்ற சிறப்புப் பெயரால் ஓர் அரசன் குறிக்கப்பட்டுள்ளனன். இவ் வேந்தன் கி. பி. 1178 முதல் 1218 வரையில் ஆட்சி புரிந்த மூன்ருங்குலோத்துங்க சோழனே யாவன் என்று ராவ்சாகிப் திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்களும், அவர்களைப் பின்பற்றி ராவ்சாகிப் திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களும் கூறுகின்றனர். அதற்கு அவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகள் இரண்டினுள், இம்மன்னன் தியாகவிநோதன் என்ற சிறப்புப்பெயருடையவனுயிருந்தமையோடு 'வீரக்கொடியொடு தியாகக் கொடி யெடுத்து' ஆட்சிபுரிந்தவன் என்றும் இவன் மெய்க்கீர்த்தி இவனைப் புகழ்ந்து கூறுவது ஒன்று; மற்ருென்று 'ஆவின் கொடைச்சகன் ஆயிரத்து நூருெழித்த—தேவின்' என்ற பழம் பாடற்பகுதியால் அறியப் படும் காலக்குறிப்பாகும். இவற்றுள் முன்னையது, எல்லாச் சோழ மன்னர்க்கும் பொதுவான சிறப்புடைச் செயலேயா மென்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படு கின்றது. முதல் இராசாதிராச சோழன் 'தியாகமே அணியாகக்' கொண்டவன் என்றும்,[1] வீர ராசேந்திர

[1] S. I. I., Vol. V, No. 465.

சோழன் 'வீரத் தனிக்கொடி தியாகக்கொடியொடும்' அரசாண்டவன் என்றும்,[1] அதிராசேந்திர சோழன் 'தியாகக்கொடி' யுடையவன் என்றும்,[2] முதற்குலோத் துங்க சோழன் 'வீரமுந் தியாகமும் விளங்கப் பார் மிசை' ஆண்டவன் என்றும்[3] கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்து கின்றன. ஆகவே, சோழமன்னர்கள் எல்லோருமே தியாக விநோதர்களாக இருந்தனர் என்பதில் ஐயப் பாடு சிறிதும் இல்லை. ஆதலால் தியாகவிநோதன் என்ற தொடர் மூன்றாங்குலோத்துங்கசோழனையே குறிக் குமென்று கொள்வதற்கு இடமின்மை அறியற்பால தாம்.

இரண்டாவது சான்றாகக் காட்டப்படும் பழம்பாட லில் குறிக்கப்பெற்ற 'ஆயிரத்துநூறெழித்த' சகம் ஆண்டு, தொள்ளாயிரம் ஆகுமேயன்றி ஆயிரத்து நூறாகாது. எனவே, அதிற்கண்ட காலக்குறிப்பு, கி. பி. 978-ஆம் ஆண்டைக் குறிக்குமேயல்லாமல் கி. பி. 1178-ஆம் ஆண்டைக் குறிக்காது என்பது தேற்றம். ஆகவே, இரண்டாவது சான்றும் பொருந்தாமை காண்க. இது காறும் கூறியவாற்றால் கம்பர் இராமாயணம் பாடியது மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலமாகிய கி. பி. 1178-ஆம் ஆண்டன்று என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, கம்பர், பிலநீங்குபடலத்திலுள்ள,

'புவிபுகழ் சென்னிபே ரமலன் தோள்புகழ்
கவிகள்தம் மனையெனக் கனக ராசியும்
சவியுடைத் தூசுமென் சாந்து மாலையும்
அவிரிழைக் குப்பையு மளவி லாதது.'

---

1 Epigraphia Indica, Vol. XVI, No. 38.
2 S. I. I., Vol. VIII, No. 4.
3 S. I. I., Vol. V. No. 1003.

என்ற பாடலில் 'அமலன்' என்னும் பரியாய நாமத்தால் ஒரு சோழமன்னனைக் கூறியுள்ளனர் என்று தெரிகிறது. இவ்வேந்தன் யாவன் என்று ஆராயுமிடத்து, சிவஞானியாகிய கண்டராதித்த சோழர்க்கும் செம்பியன் மாதேவியார்க்கும் புதல்வனாகத் தோன்றிய உத்தம சோழனாக இருத்தல்வேண்டும் என்று துணிதற்கு இடமுளது. உத்தமன் என்ற பெயரையே அமலன் என்னும் பரியாயப் பெயரால் கம்பர் குறித்துள்ளாராதல்வேண்டும். இவன் கி. பி. 970 முதல் 985வரையில் ஆட்சிபுரிந்தவன். 'ஆவின் கொடைச்சகன்' என்று தொடங்கும் பழம் பாடலில் சொல்லப்பட்டுள்ள சகம் ஆண்டு தொள்ளாயிரம் ஆகும் என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இவ்வாண்டு கி. பி. 978 ஆகும். எனவே, கம்பர் இராமாயணம் பாடிய காலமாக அறியப்படும் கி. பி. 978-ஆம் ஆண்டு உத்தமசோழன் ஆட்சியின் நடுவில் அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கது. ஆகவே, கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கம்பர் இருந்தனர் என்பது தெள்ளிது. தமிழ்த்தாயின் அருந்தவப் புதல்வர்களாய், கவிச்சக்கரவர்த்திகள் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் விளங்கியவர்கள், கம்பர், சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர், கச்சியப்பமுனிவர் என்ற நால்வருமே யாவர். இவர்களுள் கம்பரே காலத்தால் எல்லோருக்கும் முற்பட்ட கவிச்சக்கரவர்த்தியாவர் என்பது தேற்றம்.

3

நம்பியாண்டார் நம்பி காலம்

நம்பியாண்டார் நம்பியென்பார் சிதம்பரத்திற்கு மேற்கேயுள்ள திருநாரையூரிலிருந்த ஓர் ஆதிசைவ அந்தணராவர். இவர் இளமையிற் பொல்லாப்பிள்ளை யாரை வழிபட்டு அருள்பெற்றவர் என்பதும் **இராசராச அபயகுலசேகரன்** வேண்டிக்கொண்டவாறு சைவசமய குரவர்களும் பிற சிவனடியார்களும் பாடியருளிய பதிகங்கள் எல்லாவற்றையும் தேடிப் பதினொரு திருமுறைகளாக வகுத்துத் தொகுத்தவர் என்பதும் திருமுறை கண்ட புராணத்தால் அறியப்படுகின்றன[1]. அந்நூலிற் குறிப்பிடப்பெற்ற **இராசராச அபயகுலசேகரன்** என்பான் முதல் இராசராசசோழனுவன் என்றும் அவ்வேந்தனே நம்பியாண்டார்நம்பியின் துணைகொண்டு திருமுறைகளைத் தேடிக்கண்டு, பின்னர் அவற்றைத் தொகுப்பித்தவன் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். அது பற்றியே அம்மன்னனும் திருமுறைகண்ட சோழன் என்று வழங்கப்படுகின்றனன். தமிழகச் சைவசமய வரலாற்றில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும் இக்கொள்கை

---

1 திருமுறைகண்டபுராணம், பாடல்கள் 24—29.

யிற் சில ஐயங்கள் தோன்றுவதால் இதனை மீண்டும் ஆராய்வது இன்றியமையாததாகும்.

நம்பியாண்டார்நம்பி இயற்றிய பத்துநூல்கள் பதினோராந்திருமுறையிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்பதும் ஒன்றாகும். அது, சேக்கிழாரடிகள் திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரிய புராணம் பாடுவதற்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட நூல்களுள் ஒன்று. அவ்வுண்மையை,

''அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்த நாதனும் நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால்
வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்' 1

என்னும் அவ்வடிகளது திருவாக்கினால் நன்கறியலாம். எனவே, திருத்தொண்டர் வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறும் வழி நூலாகிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி நம்பியாண்டார்நம்பியினால் இயற்றப்பெற்றது என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. அந்நூல், தொகையடியார் ஒன்பதின்மர், தனியடியார் அறுபத்துமூவர் ஆகிய எழுபத்திரண்டு சிவனடியார் வரலாற்றையும் எண்பத்தொன்பது இனிய பாடல்களிற் கூறுகின்றது. தனியடியார்களை அறுபத்துமூவர் என்று கணக்கிட்டு முதலில் உணர்த்தியவர் நம்பியாண்டார் நம்பியேயாவர்.

இப்பெரியார், தமது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில், புகழ்ச்சோழர், இடங்கழியார், கோச்செங்கட்சோழர் ஆகிய அடியார்களைப்பற்றிய பாடல்களில் தம் காலத்துச் சோழமன்னன் ஒருவனைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தம்மை

1 பெரியபுராணம், திருமலைச்சிறப்பு, பா. 39.

அன்புடன் ஆதரித்துப் போற்றிவந்த அரசர், வள்ளல் முதலானோரின் பெயர்கள் என்றும் நின்று நிலவுமாறு அவர்களைத் தம் நூல்களிற் புகழ்ந்து பாடிவைப்பது நம் தமிழ் நாட்டில் முற்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்களின் வழக்கம் என்பது தொன்னூலாராய்ச்சியுடையார் யாவரும் அறிந்ததொன்றும். அத்தகைய செயல் புலவர்களின் நன்றிமறவாமையாகிய அருங்குணத்தை உணர்த்தும் எனலாம்.

பாரதவெண்பாவின் ஆசிரியர் பல்லவ அரசனாகிய தெள்ளாறெறிந்த **நந்திவர்மனையும்**, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய **கம்பர் வெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையவள்ளலையும், சேக்கிழாரடிகள் மூன்றுங் குலோத்துங்கசோழனையும்**. புக**ழேந்திப்புலவர் முரணைநகர்ச் சந்திரன் சுவர்க்கியையும், வில்லிபுத்தூராழ்வார்** கொங்கர்கோமானாகிய **வரபதியாட்கொண்டானையும், அருணகிரிநாதர்** விசயநகரவேந்தனான **இரண்டாம் தேவராயனையும்**, துறைமங்கலம் **சிவப்பிரகாச முனிவர் அண்ணாமலை ரெட்டியாரையும்** நன்றிபாராட்டு முறையிற் புகழ்ந்து பாடியிருத்தலை அப்புலவர் பெருமான்கள் இயற்றியுள்ள நூல்களிற் காணலாம்.

சைவப் பெரியாராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியும் தம்மை அன்புடன் ஆதரித்துவந்த **ஆதித்தன்** என்ற சோழமன்னன் ஒருவனைத் தம் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் மூன்றுபாடல்களிற் பாராட்டியுள்ள செய்தியை அந்நூலை ஒருமுறை படிப்போரும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். அப்பாடல்கள்,

'புலமன்னிய மன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
குலமன்னிய புகழ்க் கோகன நாதன் குலமுதலோன்
நலமன்னிய புகழ்ச் சோழன தென்பர் நகுசுடர்வாள்
வலமன்னிய எறிபத்தனுக் கீந்ததொர் வண்புகழே'

[திரு. அ. 50]

'சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனக மணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையர் தமரதென் செல்வ மெனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்குவே ளூர்மன் இடங்கழியே'
[ஷை. 66]

'செம்பொன் அணிந்துசிற் றம்பலத் தைச்சிவ லோக மெய்தி
நம்பன் கழற்கீ ழிருந்தோன் குலமுதல் என்பர்நல்ல
வம்பு மலர்த்தில்லை ஈசனைச் சூழ மறைவளர்த்தான்
நிம்ப நறுந்தொங்கற் கோச்செங்க ணானெனும் [நித்தனையே'
[ஷை. 82]

என்பனவாம். இவற்றில் அச்சோழன் கொங்குநாட்டிலிருந்து பொன்கொணர்ந்து தில்லைச்சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தவன் என்றும், ஈழநாட்டை வென்றவன் என்றும், **புகழ்ச்சோழர் கோச்செங்கட்சோழர்** ஆகிய அடியார்களைத் தன் முன்னோர்களாகக் கொண்டவன் என்றும் இவ்வாசிரியர் கூறியது உணரற்பாலதாகும். ஆகவே இப்புலவர்பெருமான் அவ்வரசன் காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். இனி, அவ்வேந்தன் யாவன்? என்பது ஆராயற்பாலதாம்.

சோழமன்னருள் **ஆதித்தன்** என்னும் பெயருடையார் இருவர் உள்ளனர். அவர்களுள் முதல்வன், பரகேசரி விசயாலயசோழன் புதல்வனாகிய முதல் **ஆதித்தசோழன்** என்பான். மற்றையோன் சுந்தரசோழன் மூத்தமகனும் முதல் இராசராசசோழன் தமையனுமாகிய **இரண்டாம் ஆதித்தசோழன்** ஆவன். அவனை ஆதித்த கரிகாலன் என்றும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். அவன் தன் தந்தையினாட்சியில் இளவரசனாக விருந்தநாட்களிற் சில அரசாங்க அலுவலாளர்களாற் கொல்லப்பட்டுப்போனான்

என்பது தென்னூர்க்காடுஜில்லா சிதம்பரந்தாலூகாவி லுள்ள உடையார்குடியிற் காணப்படும் ஒருகல்வெட்டால்[1] அறியப்படுகின்றது. எனவே, அவ்வரசிளங்கோ தன் இளமைப்பருவத்திற் கொலையுண்டிறந்தமை தெள்ளிது. ஆகவே, அவன் சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்து சிவ லோகமெய்தினுன் என்று கூறுவதற்குச் சிறிதும் இட மில்லை. இந்நிலையில், சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்த தாக நம்பியாண்டார்நம்பி தம் திருத்தொண்டர் திருவந் தாதியிற் குறிப்பிட்டுள்ள **ஆதித்தன்** என்பான், விசயாலய சோழன் புதல்வனும் முதற்பராந்தகசோழன் தந்தையும் கி. பி. 870 முதல் 907 வரையில் சோழமண்டலத்தை ஆட்சிபுரிந்த பெருவேந்தனுமாகிய **முதல் ஆதித்த** சோழனேயாவன். இவன் பல்லவ அரசனுகிய அபராசித வர்மனைப் போரில் வென்று தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றிய காரணம்பற்றித் 'தொண்டைநாடுபரவின சோழன் பல்யானைக் கோக்கண்டனுயின ராசகேசரிவர் மன்[2]' என்று வழங்கப்பெற்றுள்ளனன். இவன் ஆட்சி யிலேதான் சோழராச்சியம் உயர்நிலையை எய்தியது. இவன் கொங்குநாட்டைக் கைப்பற்றித் தலைக்காடு என்ற நகரையும் பிடித்துக்கொண்டான் என்று 'கொங்குதேச ராஜாக்கள்' என்னும் வரலாற்று நூல் கூறுகின்றது[3]. ஆகவே, கொங்குநாட்டைக் கைப்பற்றிய இம்மன்னர் பிரான்[4] அந்நாட்டிலிருந்து பொன்கொணர்ந்து தில்லைச்

---

1 Epigraphia Indica, Vol. XXI. No. 27.
2 South Indian Inscriptions, Vol. III. No. 89.
3 செந்தமிழ்—தொகுதி 16, பக். 394.

4 முதற்பராந்தகன் கல்வெட்டுக்கள் கொங்குநாட்டிற் காணப்படுதலாலும் அவன் அதனைக் கைப்பற்றியதாகக் கூறிக் கொள்ளாமையாலும் அந்நாடு அவன் தந்தை முதல் ஆதித்த னுல் கைப்பற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது நன்குதுணியப்படும். இவன் காவிரியாற்றின் இரு மருங்கும் பல சிவலாயங்களைக் கற்றளிகளாக அமைத்த சிவபக்தன் என்று அன்பிற் செப்பேடுகள்[1] கூறுவது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

இனி, இவ்வாதித்தன் புதல்வன் **முதற்பராந்தக சோழன்** என்பான் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான் என்று ஆனைமங்கலச்செப்பேடுகளும்[2] திருவாலங்காட்டுச்செப்பேடுகளும்[3] உணர்த்துகின்றன. கொங்கு தேச ராசாக்கள் சரிதமும் இச்செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது. எனவே, முதற் பராந்தகசோழனது ஆட்சிக் காலத்திலும் தில்லைச்சிற்றம்பலம் மீண்டும் பொன்வேயப்பட்டது என்று கொள்வதேபொருத்தமுடையதாகும். அங்ஙனமே, முதற்குலோத்துங்கசோழனது ஆட்சியின் 44-ம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1114-ல் அவன் தங்கை குந்தவையென்பாள் தில்லைக்கோயிலைப் பொன்வேய்ந்தனள் என்று அக்கோயிற் கல்வெட்டொன்று[4] அறிவிக்கின்றது. அவன் மகன் விக்கிரமசோழன் என்பான் கி. பி. 1128-ல் சிற்றம்பலத்தைச்சூழ்ந்த திருச்சுற்றுமாளிகையையும் திருக்கோபுரத்தையும் பொன்வேய்ந்தான் என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது[5] அவன் படைத்தலைவனுகிய மணவிற்கூத்தன் காலிங்கராயன் என்பவன் தில்லையிற் பொன்னம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான் என்று அங்

---

1 Ep. Ind. Vol, XV, No. 5. Verse 18.
2 Ibid. Vol. XXII, No. 34. Verse 17.
3 S. I. I. Vol. III. No. 205. Verse 53.
4 Ep. Ind. Vol. V. No. 13. C.
5 S. I. I. Vol. V. No. 458.

குள்ள கல்வெட்டுகளுள் ஒன்று தெரிவிக்கின்றது[1]. விக்கிரமசோழன் மகனாகிய இரண்டாங்குலோத்துங்கசோழன் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தையும் பிறவற்றையும் பொன்வேய்ந்தான் என்று இராசராசசோழனுலா உணர்த்துகின்றது.[2]

இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்துநோக்குமிடத்து, சோழமன்னர் ஆட்சிக்காலங்களில் தில்லைச்சிற்றம்பலம் பன்முறை பொன் வேயப் பெற்றிருத்தல்வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகும். ஆனால், அதனை முதலில் பொன் வேய்ந்த சோழமன்னன் விசயாலயன் புதல்வனாகிய முதல் ஆதித்தனேயாவன் என்பது நம்பியாண்டார்நம்பியின் திருவாக்கினால் வெளியாகின்றது. இப்பெரியார், தம் காலத்தில் இவ்வேந்தன் அவ்வரும்பணியாற்றிய காரணம்பற்றி அச்செயலைத் தம் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் பாராட்டியுள்ளனர் என்பது தெள்ளிது. இவர் சிதம்பரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருநாரையூரிலிருந்தவராதலின் இவ்வரசன் தில்லையிற்புரிந்த அத்திருத்தொண்டில் தாம் நேரிற் கலந்துகொண்டு அதனை அறிந்திருத்தலும் இயல்பேயாம்.

ஆகவே, நம்பியாண்டார்நம்பி இவன் ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். இக்கவிஞர்பெருமான் அந்நூலிலுள்ள 82-ம் பாடலில் இவன் சிவபெருமான் திருவடி நீழலெய்திய

---

1 Ibid. Vol. IV. No. 225.

2 இராசராசசோழன் உலா, 59—66.

செய்தியையும் குறிப்பிடுதலால் இவனுக்குப் பிறகு கி. பி. 907-ல் பட்டம்பெற்ற இவன் புதல்வன் முதற்பராந்தக சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் சில ஆண்டுகள் வரையில் இருந்திருத்தல்கூடும். [1]

1 இவர் முதல் இராசராச சோழனைத் தம் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் குறிப்பிடாமையொன்றே இவர் அவ்வேந்தன் காலத்தவரல்லர் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

4

தமிழ் முனிவர் அகத்தியர்

தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியனாரின் படிமங்கள் நம் தமிழகத்தில் கருங்கற் கோயில்களாகவுள்ள சிவன் கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் இருத்தலை இன்றுங் காணலாம். அக் கோயில்களைக் கட்டுவித்த பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள், அவற்றில் அகத்தியனாரின் படிமங்களை முற்காலத்திலேயே எழுந்தருளிவித்தமைக்குக் காரணம், இம் முனிவர் பெருமானுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொன்மைத் தொடர்பே எனலாம். அத்துணைத் தொன்மைத் தொடர்புடையவராகிய இவர், வடக்கினின்றும் தெற்கே வந்து நம் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்தனர் என்பதுதான் வடநூல்களின் முடிபு. ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவராய் முக்காலங்களும் உணர்ந்து நிறைமொழி மாந்தராக நிலவும் இருடிகள் யாண்டும் எளிதிற் போதற்கும் இருத்தற்கும் ஆற்றல் படைத்தவர் ஆவர். எனவே, இவர் வடபுலத்திலிருந்து தென்புலம் வந்திருக்கலாம்; தென்புலத்திலிருந்து வடபுலஞ் சென்று மறுபடியும் தென்புலத்திற்குத் திரும்பியிருக்கலாம்; கடல் கடந்து கீழ்புலஞ் சென்றிருக்கலாம். ஆகவே, இவர்நாடு யாது என்பதைப்

பற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டு வேண்டப்படுவதன்று. இனி தொன்னூல்கள் இவரைப்பற்றிக் கூறும் வரலாறுகளை ஆராய்ந்து காண்பாம்.

I. அகத்தியனும் தமிழ்நாடும்.

சிவபெருமான் மலைமகளை மணந்த காலத்தில் எல்லோரும் இமயத்தில் கூடியிருந்தனராக, அப் பொறை யாற்ருமல் வடபுலம் தாழ்ந்து, தென்புலம் உயர்ந்து விடவே, இறைவன் அகத்தியனாரைத் தெற்கின்கண் சென்று பொதியின் மலையில் இருக்குமாறு கூறியருளினர். இவரும் அங்ஙனமே போய்ப் பொதியிலில் இருத்தலும் புவியும் சமநிலை எய்தியதாம். இது கந்த புராணத்திற் கண்ட வரலாருகும்.

இனி, அகத்தியனார் தென்றிசைக்கு வந்த வரலாற்றைத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரவுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளனர். அது 'தேவ ரெல்லாருங்கூடி யாம் சேர இருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண் டிருத்தற்குரியர் என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர் கங்கை யாருழைச்சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யமதங்கியாருழைச்சென்று அவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு, புலத்தியனாருழைச் சென்று அவருடன் பிறந்த குமரியார் உலோபா முத்திரையாரை அவர் கொடுப்ப நீரேற்று இரீஇப் பெயர்ந்து, துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும்

பதினெண்குடி வேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையும் கொண்டுபோந்து காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியிலின்கண் இருந்து, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கினர் என்பதாம். அகத்தியனுரைப் பற்றித் தமிழ்நாட்டில் தம் காலத்தில் வழங்கிவந்த செய்திகள் சிலவற்றையே ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் தம் தொல்காப்பியப்பாயிர உரையில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். எனவே, இத் தமிழ் முனிவரைப்பற்றிய செய்திகள் நம் தமிழகத்தில் அந்நாளில் யாண்டும் பரவியிருந்தனவாதல் வேண்டும். ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் கூறியுள்ள அகத்தியனுர் வரலாற்றில் சிவபெருமான் திருமணம் சொல்லப்படவில்லை; எனினும், வடதிசையின் தாழ்வு நீங்க இவர் தென்னுடு போந்தமையும் வேறுசில செய்திகளும் அதில் கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.

இம் முனிவர்பிரான், தென்றிசை வந்தபோது காவிரியைக் கொணர்ந்தனர் என்றும் சமதக்கினி முனிவர் புதல்வர் திரண தூமாக்கினியாரை அழைத்து வந்தனர் என்றும் புலத்திய முனிவரின் தங்கையார் உலோபா முத்திரையாரை அவர் கொடுப்ப மணந்து வந்தனர் என்றும் திருமால் வழியினரான அரசர் பதினெண்மரோடு பதினெண்குடி வேளிரையும் அழைத்து வந்து காடுகளையழித்து நாடாக்கிப் பொதியிலின்கண் இருந்தனர் என்றும் பிறகு இராவணனை இசையில் வென்று அவனைச் சார்ந்தோர் அப் பக்கங்களில் இயங்காதவாறு செய்துவிட்டனர் என்றும் நச்சினுர்க்கினியர் அவ்வுரைப் பகுதியில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

2. அகத்தியனுர்க்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய ஆசிரியர்

அகத்தியர் இறைவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தமிழ்நாட்டிற்குப் புறப்படுங்கால், தென்னுடு தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடு என்றும் அங்குள்ள மக்கள் அம் மொழியில் வல்லவர்கள் என்றும் அவர்கள் கேட்பவற்றிற்குத் தாம் விடை கூறுதல் வேண்டும் என்றும் ஆதலால் தமக்குத் தமிழ் இலக்கணத்தை அறிவுறுத்த வேண்டும் என்றும் கூறினராம். இறைவனும் இவர் வேண்டியவாறு இவர்க்கு அவ்விலக்கணத்தைக் கற்பித்தனர் என்று திருவிளை யாடற் புராணம் உணர்த்துகின்றது. இவ்வரலாற்ருல் சிவபெருமானே அகத்தியர்க்கு முதல் ஆசிரியர் என்பது நன்கு புலப்படுதல் காண்க. காஞ்சிப் புராணமும் இங் ஙனமே கூறுவது நோக்கற்பாலது.

கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பரும் இராமாயணத்துள் அகத்தியப் படலத்திலுள்ள

"உழக்குமறை நாலினும் உயர்ந்துலக மோதும்
வழக்கினு மதிக்கவியி னும்மரபி னுடி
நிழற்பொலி கணிச்சிமணி நெற்றியுமிழ் செங்கண்
தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்."

என்ற பாடலில் சிவபெருமான் அகத்தியர்க்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய செய்தியைக் குறிப்பிட்டிருத்தல் உணரற் பாலதாம்.

இனி, தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியில் ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் 'தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கட் பிற எல்லையும் உளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினுர்; அகத்தியனுர்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்திய செந்

தமிழ்ப் பரமாசாரியனுகிய அறுமுகக் கடவுள்வரைப் பென்னும் இயைபு பற்றி என்பது' என்று கூறியுள்ளனர். இதனுல், அகத்தியர் குன்றமெறிந்த குமரவேளிடத்தும் ஒரு காலத்தில் தமிழ் இலக்கணம் கற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியக் கிடக்கின்றது. பழனித்தல புராணமும் இதனை வலியுறுத்தல் காண்க.

பௌத்த சமயத்தினரான பொன்பற்றிக் காவலன் புத்தமித்திரன் என்பார், தாம் இயற்றிய வீரசோழியம் என்னும் தமிழ் இலக்கணத்தில் அகத்தியர் அவலோகி தன்பால் தமிழ் கேட்டனர் என்று கூறியுள்ளனர். அச்செய்தியை

"ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்கல் அகத்தியன்கேட்
டேயும் புவனிக் கியிம்பிய தண்டமிழ்''

என்ற பாடற் பகுதியால் நன்கறியலாம்.

இவற்றுல் அகத்தியர்க்குத் தமிழறிவுறுத்திய ஆசிரியர் யாவர் என்பதுபற்றி நம் தமிழ்நாட்டில் அக் காலத்தில் வழங்கிய சில செய்திகள் வெளியாதல் காண்க.

3. அகத்தியனுரின் இல்லக்கிழத்தியாரும் புதல்வரும்.

அகத்தியரின் மனைவியார் உலோபாமுத்திரையார் ஆவர். இவ்வம்மையார் புலத்திய முனிவரின் தங்கையார் என்றும் அவர் கொடுப்ப, இவர் தமிழ்நாடு போதருங்கால் மணம் புரிந்துகொண்டு வந்தனர் என்றும் ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் கூறியுள்ளமை முன்னர் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. கந்தபுராணத்துள் அகத்தியப் படலத்தில் இவ்வுலோபாமுத்திரையார் விதர்ப்பநாட்டு மன்னன் ஒருவனுடைய புதல்வியார் என்று சொல்லப்பட்

டிருக்கின்றது. இத்தகைய வேறுபாடுகள் எல்லாம் அவ் வரலாறுகளின் பழமையையே வலியுறுத்துவனவாகும். காலஞ் செல்லச் செல்ல வரலாறுகள் சிறிது வேறுபட்டும் புனைந்துரை வகையாற் பெருகிக் கொண்டும் போதல் இயல்பேயாம்;

இனி, அகத்தியர்க்கு உலோபாமுத்திரையார்பால் மெய்யறிவு வாய்ந்த புதல்வர் ஒருவர் பிறந்தனர் என்றும் அவர்க்குச் சித்தர் என்னும் பெயரிடப்பெற்றது என்றும் கந்தபுராணம் கூறுகின்றது. இச் செய்திகளை,

"அத்தனங் கொருவ அன்னுன்
அருளடைந் தங்கணீங்கி
மெய்த்தகு மதலைவேண்டி
விதர்ப்பகோன் பயந்தலோபா
முத்திரை தனைமுன் வேட்டு
முதுக்குறைத் திண்மைசான்ற
சித்தனை யளித்த வள்ளல்
தென்றிசை நோக்கிச் சென்றுன்."

என்ற கந்த புராணப் பாடலால் நன்கறியலாம்.

4. அகத்தியனுர் தமிழ் நாட்டில் புரிந்த செயல்கள்.

பண்டைக்கால முதல் சோழவளநாடு 'சோறுடைத்து' என்று பாராட்டப் பெற்றுவருகின்றது. அதற்குக் காரணம், அந்நாடு வானம் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரியால் வளம்பெற்றுச் சிறப்பெய்தி யிருப்பதுதான். அதுபற்றியே அந்நாடு காவிரிநாடு எனவும், பொன்னி நாடு எனவும் அறிஞர்களால் புகழப்பெற்றுளது. அத் தகைய பெருமை வாய்ந்த காவிரியாறு, அகத்தியர் தென்னுட்டிற்கு வந்து, மேற்குத் தொடர்ச்சிமலையாகிய

மலையமலையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் காந்தன் என்ற ஒரு சோழமன்னன் வேண்டிக்கொண்டவாறு இம்முனிவரது அரும்பெரு முயற்சியினால்தான் வெட்டப்பெற்றது என்பது அறியற்பாலதாம். அகத்தியர் கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு வந்தார் என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பது இவ்வரலாற்றையே குறிப்பாக உணர்த்துவதோடு தென்னாட்டில் ஓடுங் காவிரியாறு வடநாட்டிலுள்ள கங்கையைப்போல் பெருமையும் சிறப்பும் வாய்ந்தது என்பதை உறுதிப் படுத்துவதும் ஆகும். அன்றியும் புலவர் பெருமானாகிய மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் தாம் இயற்றிய மணிமேகலையில்,

> "செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்குங்
> கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
> அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது
> கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை."

என்று இவ்வரலாற்றைச் சிறிது வேறுபடக் கூறியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. எனினும், அகத்திய முனிவர்க்கும் காவிரியாற்றிற்குமுள்ள தொடர்பை அவ்வாசிரியர் எடுத்துரைத்திருப்பது நினைவில் வைத்தற்குரியது.

பிறகு, இம்முனிவர் பெருமான் பாண்டிநாடு சென்று பாண்டி வேந்தர்க்குக் குலகுருவாக அமர்ந்தனர். இச் செய்தி, கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் மூன்றாம் இராச சிம்ம பாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் வரையப்பெற்ற சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளின் வடமொழிப் பகுதியில் 'அகஸ்த்ய சிஷ்ய:' என்றும், தமிழ்ப் பகுதியில் 'பொரு வருஞ்சீர் அகத்தியனைப் புரோகிதனாகப் பெற்றது' என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளவற்றால் நன்கு வெளியாகின்றது.

இறையனர் அகப்பொருளுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்ற பாண்டிக்கோவைப் பாடல் ஒன்று, உசிதன் என்ற பாண்டி வேந்தன் ஒருவன் அகத்தியர்பால் தமிழிலக்கணம் கேட்டனன் என்று உணர்த்துகின்றது. இதனை,

'அரைதரு மேகலை யன்னமன்னயன் றகத்தியன்வாய்
உரைதரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதன்'

என்னும் பாடற் பகுதியால் அறியலாம்.

இனி, வீரபாண்டியன் கல்வெட்டொன்று, பாண்டி மன்னன் ஒருவன் 'திடவாசகக் குறுமுனிபாற் செந்தமிழ் நூல் தெரிந்தருளினன்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்க தாகும். அன்றியும் காளிதாசர் என்ற மாபெருங் கவிஞர், அகத்தியருடைய சிஷ்யன் பாண்டியன் எனத் தம் இரகுவ மிசத்தில் கூறியுள்ளார் என்று தெரிகிறது.

இவற்றல் அகத்தியர்க்கும் பாண்டியர்க்குமுள்ள தொடர்பினைத் தமிழ் நூல்களும் வடமொழி நூல்களும் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் நன்கு விளக்கி நிற்றல் காண்க.

இனி, இம்முனிவர்பிரான் தலைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராயமர்ந்து தமிழ் ஆராய்ந்தனர் என்று இறையனரகப் பொருளுரை அறிவிக்கின்றது. அவ்வுரையிற் காணப் படும் தலைச்சங்க வரலாறு, 'தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயனர் பாண்டியர்கள். அவருள், தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகனரும், நிதியின்

கிழவனும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும் முதுநாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரியும் என இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்க மிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினர் காய்சினவழுதி முதலாகக்கடுங்கோன் ஈருக எண்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங்கேறினர் எழுவர் பாண்டியர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம் என்பதாம். இதிற்கண்ட செய்திகள் நம் அறிவாற்றலுக்கு அப்பாற் பட்டு நிற்றலின் இவற்றை ஆராய்ந்து முடிவு கூறுதல் எளிதன்று. எனினும், பாண்டிவேந்தர்கள் தம் தலைநகரில் நிறுவி நடத்திவந்த தமிழ்க் கழகத்தில் அகத்தியனுர் முதற் புலவராயமர்ந்து தமிழாரய்ந்தனர் என்பதும் இவர் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூல் அக்கழகத்தார்க்கு இலக்கண நூலாக இருந்தது என்பதும் நன்கு துணியப் படும்.

5. அகத்தியனரின் மாணவர்கள்.

அகத்தியர் புலவர்களுடன் தமிழாராய்ச்சி செய்தமையோடு மாணவர் பலர்க்கும் தமிழ் அறிவுறுத்தினர். இம் முனிவரிடத்து இயற்றமிழ் நூல் கேட்ட மாணவர் பன்னிருவர் ஆவர். அவர்கள், தொல்காப்பியனுர், அதங்கோட்டாசான், துராலிங்கனுர், செம்பூட்சேய், வையாபிகனுர், வாய்ப்பியனுர், பனம்பாரனுர், கழாரம்பனுர், அவிநயனுர்,

காக்கைபாடினியார், நற்றத்தனர், வாமனனர் என்போர். இன்னோர் பன்னிருவரும் தனித்தனி நூல் இயற்றியமை யோடு எல்லோருஞ் சேர்ந்து புறப்பொருள் பன்னிருபடலம் என்னும் நூல் ஒன்று இயற்றியுள்ளனர் என்றும் தெரி கிறது. இதனை,

'மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலையிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்'

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப்பாயிரத்தினல் நன்குணரலாம். அந்நூல் இந்நாளில் யாண்டும் கிடைக் காமையால் அழிந்து போயிற்று என்பது ஒருதலை. எனினும், அதன் வழிநூலாக இக்காலத்தில் கிடைத் திருப்பது, சேரமன்னராகிய ஐயனரிதனர் என்பார் இயற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் அரிய நூலேயாம். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மாணவர் பன்னிரு வருள், தொல்காப்பியனர் இயற்றிய தொல்காப்பியம் என்னும் நூல் ஒன்றுதான் இந்நாளில் உளது. மற்றை யோர் எழுதிய நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. எனவே இப் போதுள்ள நூல்களுள் இத்தொல்காப்பியமே மிகப் பழமை வாய்ந்தது என்று கூறலாம். இந்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் இயற்றியவர், அகத்தியரின் மாணவருள் ஒருவரும் தொல்காப்பியனரின் ஒருசாலை மாணவரும் ஆகிய பனம் பாரனர் ஆவர்.

இனி, ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்ருகிய சிலப்பதி

காரத்தின் உரைப்பாயிரத்தில் 'தேவ இருடியாகிய குறுமுனிபாற்கேட்ட மாணாக்கர் பன்னிருவருள் சிகண்டி என்னும் அருந்தவமுனி...........செய்த இசை நுணுக்கமும்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறியுள்ளமையால் அகத்தியருடைய மாணாக்கருள் சிகண்டியார் என்பவர் ஒருவர் என்பதும் அவர் 'இசை நுணுக்கம்' என்னும் இசைத்தமிழ் இலக்கணம் ஒன்று இயற்றியுவர் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாகின்றன. பிற ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ள அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவருள் சிகண்டியார் பெயர் காணப்படவில்லை. ஆகவே இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் ஆகிய மூன்றுக்கும் வெவ்வேருகப் பன்னிரண்டு மாணாக்கர்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணுதற்கு இடம் உளது. அன்றியும், இம் முனிவர் பெருமான்பால் மருத்துவம், சோதிடம், முதலானவற்றைக் கற்ற மாணவர் பலர் இருந்தனர் என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் சித்தர் கூட்டத்திற்குத் தலைவராக இருந்தனர் என்றும் தெரிகிறது. எனவே, தமிழ் நாட்டில் சித்தர் மருத்துவமும் சோதிடக் கலையும் இம்முனிவராலும் இவரது மாணவராலும் யாண்டும் பரவி வளர்ச்சியெய்தி வந்தமை குறிம்பிடத் தக்கதொரு நிகழ்ச்சியாகும்.

6. அகத்தியனாரது சமயக் கொள்கை

இம் முனிவர்பிரான் சிவபெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு வழிப்பாடு புரிந்துள்ளமைக்கு நம் தமிழகத்தில் எத்துணையோ ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. சிவபெருமானிடத்தும் முருகவேள்பாலும் இவர் தமிழ் இலக்கணம் கற்றனர் என்று தொன்னூல்கள் கூறுஞ்

செய்தி முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருக்குற்றாலத்தில் திருமால் வடிவத்தைச் சிவலிங்கமாக்கி இவர் வழிபட்டனர் என்பது பண்டைநாள் முதல் வழங்கிவரும் ஒரு வரலாறு ஆகும். இச்செயலால் இவரது சிவபக்தியின் மாண்பு எத்தகையது என்பது இனிது புலப்படுதல்காண்க. வேதாரண்யம் என்று வழங்கும் திருமறைக்காட்டிற்கு அண்மையில் அகத்தியான் பள்ளி என்னும் சிவஸ்தலம் ஒன்றுளது. அது, சைவசமய குரவராகிய திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையதாகும். திருமறைக்காட்டில் சிவபெருமானது திருமணக் கோலத்தைத் தரிசிக்க வந்த அகத்தியனுர் தங்கியிருந்த இடமாதல்பற்றி அத்திருப்பதி அகத்தியான் பள்ளி என்ற பெயர் பெற்றது என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். அங்கு அகத்தியர் திருவுருவமும் இருத்தல் அறியத்தக்கது. பொதியின்மலையிலும் சிவபெருமானது திருமணக்கோலத்தை ஒருமுறை இவர் தரிசித்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கேற்பப் பொதியின் மலையிலும் அகத்தியாச்சிரமம் என்ற பெயருடன் ஒரு கோயிலும் உளது. தமிழ் நாட்டில் பல சிவன் கோயில்களில் அகத்தியர் வந்து வழிபட்ட வரலாறுகள் ஆங்காங்குக் கூறப்படுகின்றன. அவ்விடங்களில் அகத்தியர் திருவுருவங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கி. பி ஏழாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் காஞ்சிமாநகரில் பல்லவ மன்னனுகிய இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனுல் எடுப்பிக்கப்பெற்ற கைலாயநாதர் ஆலயத்தின் தெற்குப்பிரகாரத்தில் உள்ள அகத்தியர் கோயிலே தமிழ் நாட்டு அகத்தியர் கோயில்களுள் பழமை வாய்ந்ததாகும். ஆகவே, இவரது திருவுருவம் சிவாலயங்களில் எழுந்தருளிவித்து வழிபாடு செய்யப்பட்டிருத்தல்

ஒன்றே இவரது சிவபக்தியையும் பெருமையையும் நன்கு புலப்படுத்தும் எனலாம்.

இனி, சைவ சமயாசாரியருள் ஒருவராகிய சுந்தர மூர்த்திகள், சிவபெருமான் அகத்தியர்க்கு அருள்புரிந்த சிறப்பைத் திருநின்றியூர்ப் பதிகத்திலுள்ள ஒரு பாடலில் கூறியுள்ளனர். அது,

"வந்தோ ரிந்திரன் வழிபட மகிழ்ந்து
வான நாடுநீ யாள்கென அருளிச்
சந்திமூன்றிலுந் தாபர நிறுத்திச்
சகளி செய்திறைஞ் சகத்தியர் தமக்குச்
சிந்துமாமணி யணிதிருப் பொதியிற்
சேர்வு நல்கிய செல்வங்கண் டடைந்தேன்
செந்தண் மாமலர்த் திருமகள் மருவுஞ்
செல்வத் தென்றிரு நின்றியூ ரானே."

என்பதாம்.

7. அகத்தியனுர் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூலைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் :

இம்முனிவர்பிரான் இயற்றிய 'அகத்தியம்' என்ற நூல் இப்போது காணப்படவில்லை. எனவே அந்நூல், ஒன்று இருந்ததோ இல்லையோ என்ற ஐயப்பாடு நிகழ்வது இயல்பேயாம். ஆனல் அந்நூல், தலை இடை கடை என்னும் மூன்று சங்கத்தார்க்கும் இலக்கண நூலாயிருந்த தென்று இறையனுரகப்பொருளுரை கூறுகின்றது. இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் இலக்கண நூலா யிருந்தது என்று அவ்வுரை கூறுகின்ற தொல் காப்பியம் இப்போதும் இருப்பது யாவரும் அறிந்ததேயாம்

அவ்வாறிருக்க, அவ்வுரையால் அறியப்படும் அகத்தியம் என்னும் நூல் இப்போதில்லாமையால் முன்பும் இருந்திலது என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட ஆசிரியர் பலரும் தம் உரைகளில் அகத்தியத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையிலும், அந்நூல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அவ்வுரையாசிரியர் எல்லோரும் தம் உரைகளில் பல அகத்தியச் சூத்திரங்களை மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். புறப் பொருள் பன்னிரு படலப்பாயிரமும்,

வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனாப் பெருமை அகத்திய னென்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்'

என்று அகத்தியத்தைக் குறிப்பிடுவது உணரற் பாலதாகும். எனவே, அந்நூல் முற்காலத்தில் வழங்கிவந்தமை தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க.

இனி, தொல்காப்பிய வுவமை யியல் இறுதிச் சூத்திரத்தின் உரையில், 'அகத்தியனாரற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும்' என்று பேராசிரியர் கூறியிருப்பதால், அந்நூல், இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணமாயிருந்தது என்பது நன்கு பெறப்படும் அன்றியும், சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தில், 'நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாயுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன' என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்திருப்பதால் அவ்வுண்மை வலியுறுதல் காண்க. அகத்தியர்பால் இசைத் தமிழ் கற்ற சிகண்டியார் என்பார் 'இசை நுணுக்கம்' என்னும் நூல் எழுதியுள்ளனர் என்பது

முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. ஆகவே, அகத்தியனார் முத்தமிழிலும் புலமையுடையவர் என்பது வெளிப்படை. எனவே. இம்முனிவர் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூல் இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணம் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

8. அகத்தியனாரும் கீழ்நாடுகளும்.

இந்தியாவிற்குக் கிழக்கேயுள்ள காம்போசம் (கம்போடியா)இந்துசீனம், ஜாவா என்ற நாடுகளில் அகத்தியரைப்பற்றிய செய்திகள் கிடைத்தலால் அந்நாடுகளுக்கும் இம்முனிவர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. கி. பி. 732-ஆம் ஆண்டில் சஞ்சயன் என்ற வேந்தன் ஒருவன் ஜாவிலுள்ள ஒரு குன்றின் உச்சியில் சிவாலயம் ஒன்று உலகிற்கு நலமுண்டாகுமாறு கட்டினான் என்று அந்நாட்டிற் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. ஜாவாவில் ஏற்பட்ட சிவவழிபாடு குஞ்சர குஞ்ச நாட்டிலிருந்து வந்தது என்று அக் கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது. குஞ்சரகுஞ்சநாடு என்பது பாண்டிநாடு என்றும் அந்நாட்டிலிருந்த அகத்திய முனிவரே ஜாவாவில் சிவவழிபாட்டையுண்டுபண்ணியவர் என்றும் பிறகு அந்நாட்டரசர்கள், சிவன் கோயில்கள் கட்டத் தொடங்கினர் என்றும் ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். கி. பி. 760-ல் ஜாவாவில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த ஓர் அரசன் அகத்தியருக்குக் கோயில் ஒன்று கட்டி அதில் இம்முனிவருடைய கருங்கற்படிமத்தை எழுந்தருளுவித்தான் என்று உணர்த்துவதோடு அங்கு இவரது மரப்படிமம் ஒன்று முன்னர் இருந்ததென்றும் கூறுகின்றது. ஆகவே ஜவாவில் சிவன் கோயில்களும்

அகத்தியர் கோயில்களும் கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டில் சிறப்புற்றிருந்தன என்பதும், அவற்றை அந்நாட்டு வேந்தர்கள் பெரிதும் போற்றி வந்தனர் என்பதும் கல் வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றன. கி. பி. 889-ல் காம்போச நாட்டில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று, அந்நாட்டு மன்னர்களின் முன்னேருள் அகத்தியர் ஒருவர் என்றும் இவர் காம்போச மன்னனுடைய மகள் யசோமதியை மணந்தனர் என்றும் இவ்விருவர்க்கும் பிறந்த புதல்வனே நரேந்திரவர்மன் என்ற அரசகுமாரன் என்றும் கூறுகின்றன. அந்நாட்டிலுள்ள மற்ரெரு கல்வெட்டு அந்நாட்டைப் பலவகையாலும், சீர்திருத்தி உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்தவர் அகத்தியரே என்றும் இவர் அங்கு இரண்டு சிவன் கோயில்கள் கட்டுவித்தார் என்றும் இவர் தம் மாணுக்கரை அந்நாட்டிற்குக் குருவாக அமர்த்திவிட்டு அதனைவிட்டுப் புறப்பட்டார் என்றும் உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனமே இந்துசீனம், மலேயா என்ற நாடுகளிலும் அகத்தியர் சிவவழிபாட்டை ஏற்படுத்தியதோடு அந் நாடுகளை நாகரிக நிலையில் அமையச் செய்தனர் என்றும் தெரிகிறது. எனவே, பாண்டிநாட்டிலிருந்து புறப்பட்டுக் கடலைக் கடந்து கிழக்கே சென்று ஜாவா, காம்போசம்' இந்துசீனம், மலேயா ஆகிய நாடுகளில் தங்கிப் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்து, அந்நாடுகளை உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்தவர் அகத்தியரே என்பது அந்நாடுகளில் கிடைக்கும் பல ஆதாரங்களால் தெளிவாகப் புலப்படு கின்றது. காம்போச நாட்டுக் கல்வெட்டொன்று அகத்தி யரைக் கடலை வென்றவர் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் இவர் கடக்கமுடியாத கடலைக் கடந்து கீழ்நாடுகட்குச் சென்றமையே என்பது அறியற்பாலது.

5

வாதவூரடிகள் காலம்.

சில அறிஞர்கள் மணிவாசகப் பெருமான் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கும் முன் வாழ்ந்தவர் என்று கருது கின்றனர்.

திருநாவுக்கரசர் திருவாரூர்ப்பதிகத்தில் 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' எனவும், திரு விசய மங்கைப் பதிகத்தில் 'குசையும் அங்கையிற் கோசமுங் கொண்டவவ் வசையின் மங்கல வாசகர் வாழ்த்தவே' எனவும், திருப் பூவணப் பதிகத்தில் 'வையைத்திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந்தோன்றும்!' எனவும், தனித்திருத்தாண்டகத்தில் 'குடமுழநந் தீசனை வாசகனுக் கொண்டார்' எனவும் கூறி யிருப்பவை மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றுப் பகுதிகளை யுணர்த்தும் என்பது அவர்கள் முடிபாகும்.

திருவாரூர்ப் பதிகத்தில் திருநாவுக்கரசர் தம் காலத் திற்குமுன் நிகழ்ந்ததோர் அரிய நிகழ்ச்சியை உணர்த்து வதாயிருந்தால் 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என்று கூறுமல் நரியைக் குதிரை செய்தானும் என்றுரைப்பதோடு மணிவாசகப் பெருமானது பெருமை புலப்படுமாறு அடி களது பெயரையும் கூறியிருப்பர். அங்ஙனம் சொல்லா

மையால், 'நரியைக் குதிரை செய்வானும் நரகரைத்தேவு செய்வானும்' என்பன முதலாக அத்திருப்பாட்டில் சொல்லப்பெற்றவை எல்லாம் திருவாரூர்ப் பெருமானது முடிவிலாற்றலுடைமையை உணர்த்துவனவேயன்றி நிகழ்ந்த வரலாறுகளை எடுத்துரைப்பன அல்ல என்பது தேற்றம். எனவே, இத்தொடர்கள் அடிகளைக் குறிக்கவில்லை என்பது தெள்ளிது.

திருவிசய மங்கைப் பதிகத்தில் 'மங்கல வாசகர்' என்ற தொடர் மாணிக்கவாசகரைக் குறிக்கும் எனல் பொருந்தாது. மங்கலவாசகர் 'குசையும் அங்கையிற் கோசமுங் கொண்டவர்' என்பது திருநாவுக்கரசரது திருவாக்கினால் அறியப்படுகிறது. அடிகள் அவற்றைக் கொண்டவர் என்பதற்குச் சான்றில்லை. அன்றியும் 'மங்கல வாசகர்' மாணிக்கவாசகர் என்று கொள்வது எங்ஙனம் ஏற்புடைத்தாகும்? மாணிக்கவாசகர் என்ற பெயர் வழக்கே கி. பி. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தான் முதலில் காணப்படுகின்றது. அதற்கு முன்னர் அடிகள் **திருவாதவூரடிகள், திருவாதவூர்ச் சிவ பாத்தியன், திருவாதவூராளியார், பெருந்துறைப்பிள்ளை** என்றே வழங்கப் பெற்றுள்ளனர். ஆதலால், மங்கல வாசகர் என்ற தொடர் அடிகளை உணர்த்தாது என்பது திண்ணம்.

திருப்பூவணப்பதிகத்தில் 'வையைத் திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந்தோன்றும்' எனத் திருநாவுக்கரசர் கூறியிருப்பது திருப்பூவணத்தில் வையையாற்றங் கரையில் திருக்கோயில் கொண்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதை உணர்த்துவதே யாகும். மதுரையில் வையையாற்றங் கரையில் சோமசுந்தரக் கடவுள் பிட்டுக்கு மண்

சுமந்த வரலாற்றை அது உணர்த்துவதாயிருந்தால் அச் செய்தி தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் என்பது ஒரு தலை. ஆதலால் அடிகள் வரலாற்ருேடு அதனை இணைத்துப் பொருள் காண்பது சிறிதும் பொருந்துவதன்று. திருநாவுக்கரசரது தனித்திருத்தாண்டகத்திலுள்ள 'குட முழநந்திசனை வாசகனுக் கொண்டார்' என்ற தொடருக்கு நந்தியெம் பெருமான் மாணிக்கவாசகராக அவதரித்தனர் என்று பொருள் கொள்வது எல்லாற்ருனும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதன்று. இதிலுள்ள வாசகன் என்ற சொல் மாணிக்க வாசகர் என எங்ஙனம் பொருள்படும்? மாணிக்க வாசகர் என்ற பெயர் வழக்கே பிற்காலத்தது என்பது முன்னர்க்காட்டப் பட்டுள்ளது. மாணிக்கவாசகர் வரலாறு கூறும் தமிழ் நூல்கள் எல்லாம் நந்திகேச்சுரர் அடிகளாக அவதரித்தனர் என்று கூறவில்லை. ஆனால் கணநாதர் ஒருவர் அங்ஙனம் அவதரித்தனர் என்று கூறுகின்றன. எனவே, நந்திதேவர் மாணிக்கவாசகராகத் தோன்ற வில்லை என்பது தெளிவு. ஆகவே, திருநாவுக்கரசர் தம் திருப்பதிகங்களில் மாணிக்கவாசகரைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுதல் காண்க.

சுந்தரமூர்த்திகள் தம் திருத்தொண்டத் தொகையில் 'பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்' என மாணிக்கவாசகரைக் குறித்துள்ளனர் என்பது அன்னோர் எடுத்துக் காட்டும் ஒரு சான்ருகும். பொய்யடிமையில்லாப் புலவரை மாணிக்க வாசகர் என்று கொண்டால் தனியடியார் அறுபத்து மூவரையும் அறுபத்து நால்வர் எனவும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரையும் எண்மர் எனவும் கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்படும். அவ்வாறு கொள்வது சிவாநுபூதிச் செல்வர்களும் புலவர் பெருமான்களுமான நம்பியாண்டார்

நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதி சிவாசாரியார் என்போர் கூறியுள்ள வரலாற்றுண்மைக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டிருத்தல் காணலாம். அன்றியும் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் முறைக்கும் அது மாறுபடுகின்றது. மூவரும் பொய்யடிமையில்லாப் புலவர் மாணிக்கவாசகர் என்று யாண்டும் குறிப்பிடாமை அறியத்தக்கது. இவர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவராய்க் கி பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்திலும் விளங்கிய நம்பியாண்டார் நம்பி அத்தொடர் கடைச் சங்கப் புலவரைக் குறிக்குமெனக் கருதியுள்ளமை திருவந்தாதியால் உணரப்படும். எனவே, இக்கொள்கையும் தவருதல் காண்க.

மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகட்கு முற்பட்டவர் என்பது பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியின் திருவிளையாடற் புராணத்தாலும் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது என்பர். இவ்விரு புராணங்களும் சிறந்த தமிழ்நூல்களே; ஆனல் சரித்திர கால ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுவன அல்ல என்பது அறிஞர் பலரும் உணர்ந்ததேயாம். இதுகாறும் விளக்கியவாற்ருல் திருவாதவூரடிகளாகிய மாணிக்கவாசகர் மூவருக்குப் பிந்தியவர் என்பது நன்கு புலனுதல் காண்க.

அடிகள் தாம் இயற்றியருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் 306, 327ஆம் பாடல்களில் முறையே 'வரகுணனுந்-தென்னவனேத்து சிற்றம்பலத்தான்' எனவும், 'புயலோங்கலர் சடையேற்றவன் சிற்றம்பலம் புகழும் மயலோங்கிருங்களியானை வரகுணன்' எனவும் வரகுண

பாண்டியனைப் பாராட்டியிருத்தலால் அவ்வேந்தன் காலத்தவராயிருத்தல் வேண்டும். கடைச்சங்க காலத்தில் வரகுணன் என்ற பெயருடைய பாண்டியன் ஒருவனும் இல்லை. அக்காலத்திற்குப் பிறகு கி. பி. 575 வரையில் பாண்டி நாட்டில் நடைபெற்ற களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்தில் அடிகளால் புகழப்பெற்ற பெரும் புகழ்படைத்த வரகுண பாண்டியன் இருந்தனனெனல் சிறிதும் ஏற்புடைத்தன்று. எனவே, அவற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த பாண்டியரது முதற் பேரரசில்தான் அடிகள் குறித்துள்ள வரகுண பாண்டியன் இருந்தனனாதல் வேண்டும். அப்பேரரசும் கி. பி. 575 முதல் கி. பி. 900 வரையில் நிலைபெற்றிருந்தது என்பது செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் அறியப்படுகின்றது. அக்காலப்பகுதியில் வரகுணன் என்ற பெயருடைய பாண்டியர் இருவர் பாட்டனும் பேரனுமாக இருந்தனர் என்பது சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளால் புலப்படுகின்றது. அவர்களுள் கி. பி. 862 முதல் கி. பி. 880 வரை அரசாண்ட இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது சிலர் கொள்கை. இதனை ஏற்றுக் கொள்வதில் சில தடைகள் உள்ளன. ஆதலால் இதனையும் ஈண்டு ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும்.

அடிகளால் பாராட்டப்பெற்ற வரகுண பாண்டியன் காலத்தில் சோழநாடு அவன் பேரரசுக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரலும் பட்டினத்தடிகளது திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவையாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது,

இரண்டாம் வரகுணன் தந்தையாகிய ஸ்ரீமாறன்

ஸ்ரீவல்லபன் என்பான் தன் ஆட்சியின் இறுதியில் கி. பி. 862ல்-அரிசிற்போரில் தோல்வியெய்திச் சோழ நாட்டை யிழந்து விட்டான். அவனுக்குப் பிறகு அவ்வாண்டில் முடிசூடிய இரண்டாம் வரகுணன் தன் தந்தை இழந்த சோழநாட்டை மீண்டும் பெறும் பொருட்டுப் படையுடன் சென்று கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் திருவிடை மருதூருக்கு வடக்கே மண்ணி நாட்டிலுள்ளதும் தன் பாட்டன் முதல் வரகுணனது அரண்மனையிருந்ததுமாகிய இடவை நகரையும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதியையும் கைப்பற்றினான். அவன் சோழநாட்டில் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றியதை யறிந்த பல்லவ அரசனாகிய அபராஜித வர்மனும் சோழ மன்னனாகிய முதல் ஆதித்தனும் கங்க நாட்டு வேந்தனாகிய முதல் பிருதுவிபதியின் துணை கொண்டு வரகுண வர்மனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனர். இறுதியில் கும்பகோணத்திற்கு வடமேற்கே ஐந்துமைலில் மண்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள திருப்புறம் பயத்தில் கி. பி 880ல் நிகழ்ந்த பெரும்போரில் வரகுண வர்மன் தோல்வியுற்றுச் சோழ நாட்டில் தான் கைப்பற்றிய பகுதியை இழந்து தன் நாட்டிற்குத் திரும்புமாறு நேர்ந்தது. இந்நிகழ்ச்சியால் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் காலத்தில் சோழ நாடு பாண்டியராட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லை என்பது தெள்ளிது. ஆகவே மாணிக்கவாசகர் அப்பாண்டியன் காலத்தவர் அல்லர் என்பது தேற்றம்.

அவ்வேந்தன் கி. பி. 792 முதல் கி. பி. 835 வரையில் பாண்டி நாட்டில் அரசாண்டவன்; சோழநாடு, நடுநாடு, தொண்டை நாட்டின் தென்பகுதி ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குட் படுத்திய பேரரசன். அவன் தொண்டை நாட்டில் பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள

அரசூரில் தங்கியிருந்த போது திருநெல்வேலி ஜில்லா அம்பாசமுத்திரத்துக் கோயிலுக்கு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக 290 பொற்காசு வழங்கிய செய்தி அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றில் காணப்படுகின்றது. ஆகவே, அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டியரது பேரரசு மிக்க உயர்நிலையில் இருந்தது என்பது திண்ணம். எனவே, அவனைத்தான் மாணிக்க வாசகர் தம் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் பாராட்டியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. பட்டினத்தடிகளும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் முறையே திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவையிலும் கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தத்திலும் அவனது சிவ பத்தியின் பெருமையினை விளக்கியிருத்தல் காணலாம்.

இனி, மாணிக்கவாசகர் தம் போற்றித் திருவகவலில்

'மிண்டிய மாயாவாத மென்னுஞ்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்து'

என்று கூறியிருப்பது அடிகள் சங்கராச்சாரியார் காலத்தில் இருந்தவர் என்பதை உணர்த்துதல் காணலாம்.

வேதாந்த சூத்திரத்திற்குச் சங்கரபாடியம் என்ற பேருரை வரைந்து அச்சமயத்தை யாண்டும் பரப்பிய ஆதி சங்கரர் கி. பி. 788 முதல் 820 வரையில் இருந்தவர் என்பது அறிஞர்களது கருத்தாகும். எனவே, ஆதி சங்கரரும் அடிகளும் ஒரே காலப் பகுதியில் இருந்தவர்கள் என்பது வலியுறுதல் அறியத்தக்கது.

இதுகாறும் விளக்கிய வாற்றால் முதல் வாகுண பாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியிலும் மாணிக்க வாசகர் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது புலப்படுதல் காண்க.

6

இளம்பூரண அடிகளும் மணக்குடவரும்

தொல்காப்பியம் என்னும் பண்டைத் தமிழிலக்கணத்திற்கு நல்லுரைகண்ட தொல்லாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகளின் அருமைபெருமைகளைப் புலவர்பெருமக்கள் நன்கறிவர். இவ்வடிகள், தொல்காப்பியமாகிய கருவூலத்துள் முதலிற் புகுந்து பண்டைத்தமிழ் மக்களின் வழக்க ஒழுக்க நாகரிகங்களாகிய அரும்பெறன்மணிகளை நம்மனோர்க்கு வழங்கிய பெரியார் ஆவர். சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், அடியார்க்குநல்லார் ஆகிய மற்ற உரையாசிரியன்மாரெல்லாம் இவரது பெருமையினை நன்குணர்ந்து இவர்பால் எத்துணை மதிப்பு வைத்திருந்தனர் என்பது அவர்கள் உரைகளால் இனிது அறியக்கிடக்கின்றது, அத்துணைப்பெருமையும் ஆற்றலும் வாய்ந்த இவ்வடிகள், தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறளுக்கு ஓர் உரையும் கொங்குவேளிரால் இயற்றப்பெற்ற பெருங்கதைக்கு ஒரு குறிப்புரையும் எழுதியுள்ளனர் என்பது இவரது உரைப்பாயிரச் செய்யுள் ஒன்றால் புலனாகின்றது. அது,

'தண்கட லசைவளி யுறுப்பத் திரைபிதிர்ந்
தூங்கலின் பொருட்குவைப் புணரியி லேயுற
1 "அலைவமன் மயரினை யகற்ற" லெழுத்தால்
திணைதுறை யுட்கோள் இயற்றிற னறியாக்
கவர்பொருண் மாக்கண் மயக்கினுக் கிரங்கிப்
பாயிருங் காப்பியச் சுவைபல வுணர்ந்தகந்
தோய மடுத்தோர் தொல்காப்பியனுரை
முத்திற வோத்தினுக் கொத்தசீர்க் காண்டிகை
சொன்னிலை மேற்கோள் தொகு[2] பொருள் துணிபுடன்
இயல்நூற் பாமுடி பிணைத்தடி[3] காட்டித்
தலைகடை கூட்டித் தந்தனன் பண்டே
கொங்குவேண் மாக்கதை குறிப்புரை கண்டோன்
தன்னறி யளவையில் நல்லுரை தேவர்
பன்மணிக் குறட்பான் மதிப்பிடப் பொறித்தோன்
குணகடற் செல்லூர்[4] மணக்குடி புரியான்
தண்முலை முகையென வெண்ணூல் சூடி
யந்தணன் துறவோன் அருமறை யுணர்ந்த
இளம் போதி பயந்த புனிதன்
இளம்பூ ரணனுரை யினிதுவாழ்[5] கீங்கென்'

என்பதாம்.

அடிகள் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதுவதற்கு முன்னரே கொங்குவேண்மாக்கதைக்குக் குறிப்புரையும்

1வலைவமன், (மூன்றுமடியின் இறுதிச்சீரும் நான்காம் அடியின் முதற்சீரும்) லெழுத்தா றிணைதுறை: என்பவை, செந்தமிழ் 20-ஆம் தொகுதியின் 503-ஆம் பக்கத்தில் வெளி வந்த இச்செய்யுளிற் காணப்படும் பிரதி பேதங்கள்.

1 பொரு டுணிபுடன்,

2 காட்டி,

4 மணக்குடபுரியான்,

5 கீங்கென: என்பவை, செந்தமிழ் 20-ஆம் தொகுதியின் 503-ஆம் பக்கத்து வெளிவந்த இச்செய்யுளிற் காணப்படும் பிரதிபேதங்கள்.

திருக்குறளுக்கு உரையும் எழுதிமுடித்து விட்டனர் என்பது இவ்வுரைப்பாயிரத்தால் வெளியாதல் காண்க.

இனி, திருக்குறளுக்கு, முற்காலத்தில் பதின்மர் உரைகண்டுள்ளனர் என்பது,

'தருமர் மணக்குடர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிமே லழகர் பருதி—திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமாள் காலிங்கர் வள்ளுவர்நூற்
கெல்லையுரை செய்தா ரிவர்'

என்னும் பழையபாட லொன்றுல் அறியப்படுகின்றது. இப்பாடலிற் குறிப்பிடப்பெற்ற பதின்மருள் இளம்பூரண அடிகள் பெயர் காணப்படவில்லை. உரையாசிரியன்மாருள் மிக முந்தியவராகிய இவ்வடிகள் திருக்குறளுக்கு ஓர் உரையெழுதியிருப்பதை அவ்வெண்பாவைப் பாடியவர் அறிந்திருக்கமாட்டார் என்று கூறுவது எவ்வாற்ருனும் பொருந்தாது. அன்றியும், திருக்குறளுக்கு உரையெழுதிய அறிஞர் எல்லோரையும் கூறவந்த அப்பெரியார், அன்னேருள் இறுதியிலிருந்த பரிமேலழகரைக் கூறிவிட்டு மிகப் பழைய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகளைக் குறிப்பிடாமற்போகார் என்பது திண்ணம். ஆகவே, அவ்வெண்பா இயற்றப்பெற்ற காலத்தில் திருக்குறளுக்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரை, வேறு பெயரோடு வழங்கியதாதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் அவ்வுரை எப்பெயரோடு வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஈண்டு ஆராயற்பாலதாகும்.

மேலே காட்டப்பெற்ற தொல்காப்பிய இளம்பூரணர் உரைப்பாயிரத்தில் அடிகள், கீழ்கடலைச்சார்ந்த செல்லூரிற் பிறந்தவர் என்பதும், மறையில் வல்ல இளம்போதி என்ப

வரின் புதல்வர் என்பதும், துறவறநெறியில் நின்ற அந்தணரென்பதும், இளம்பூரணர் என்ற இயற்பெயருடையவர் என்பதும், மணக்குடி புரியான் என்ற தொல்குடியில் தோன்றியவர் என்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மணக்குடியுடையான் என்னுங் குடிப்பெயரே மணக்குடிபுரியான் என்று பாயிரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, நாகன்குடியுடையான், அண்டக்குடியுடையான், கடுவங்குடியுடையான், இளையான்குடியுடையான், என்னும் குடிப்பெயர்கள் முறையே நாகன்குடையான்,[1] அண்டக்குடையான்,[2] கடுவங்குடையான்,[3] இளையான் குடையான்[4] என்று முற்காலத்தில் வழங்கிவந்தனஎன்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. எனவே, மணக்குடியுடையான் என்பதும் மணக்குடையான் என்று அக்காலத்தில் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, இளம்பூரண அடிகள், மணக்குடையார் என்ற தன் குடிப்பெயராலும் தொடக்கத்தில் வழங்கப்பெற்றிருத்தல் கூடும்.[5] அங்ஙனம் வழங்கிய நாளில் இவர் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரை, மணக்குடையாருரை என்று பெயர் எய்தியிருப்

1. South Indian Inscriptions, Vol III. No, 73.
2. S. I. I., Vol III. No. 73.
3. S. I. I., Vol III, No. 2.
4. Ibid, No. 57.

5. பெரியபுராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடியருளிய புலவர் பெருமான் அருண்மொழித் தேவர், இயற்பெயரால் வழங்கப்பெருமல் சேக்கிழார் என்னும் குடிப்பெயரால் வழங்கப்பெற்று வருகின்றனர் என்பதும் அறியத்தக்கதாகும்.

பதும் இயல்பேயாம். பிறகு இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய காலத்தில் துறவுபூண்டு சிறப்புற்றிருந் தமையின் இளம்பூரண அடிகள் என்று இயற்பெயராலேயே பாராட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே, இளம் பூரணர் என்னும் இயற்பெயரும், மணக்குடையார் என்னும் குடிப்பெயரும் ஒருவரையே குறிப்பனவாகும்.

இனி, சில ஏட்டுப்பிரதிகளில் இவர் பெயர் மணக் குடையார் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதாம். அன்றியும், திருக்குறளுக்கு உரை கண்ட பதின்மர் பெயர் கூறும் பழைய வெண்பாவிலும் மணக்குடையார் என்றும் பாட பேதம் காணப்படுகிறது. ஆனால், இந்நாளில் மணக் குடவர் என்னும் பெயர் வழங்குகின்றது; எனினும் மணக் குடையார் என்று வழங்குவதுதான் பொருத்தமுடையது என்பதூ உணரற்பாலதாகும்.

இனி, இளம்பூரண அடிகளது தொல்காப்பிய உரை யையும் மணக்குடையாரது திருக்குறள் உரையையும் கூர்ந்து ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தால் இரண்டுரை நடை களும் ஒத்திருத்தலை யாவரும் எளிதில் அறியலாம். அன்றியும், தொல்காப்பியம்—புறத்திணையியலிலும் திருக் குறளிலும் ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, வெஃகாமை, அழுக்காறுமை என்பவற்றை விளக்கியுள்ள உரைநடைப் பகுதிகள் ஒன்றுகவே அமைந்திருப்பது அறியற்பால தாகும். தீவினையச்சம், கள்ளுண்ணுமை, கொல்லாமை, கள்ளாமை, அருளுடைமை என்பவற்றின் விளக்கவுரை களும் இரண்டிலும் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பதோடு உரை நடைப்போக்கு வேறுபடாமல் ஒன்றுக அமைந்திருப்பதும் உணரத்தக்கது. அவ்வுண்மைகளை அடியிற் காண்க.

இளம்பூரணர் உரை	மணக்குடையார் உரை
அதிகாரம் 1. ஒழுக்கமுடைமை	
ஒழுக்க முடைமையாவது தம் குலத்திற்கும் இல்லறத் திற்கும் ஒத்த ஒழுக்க முடையராதல்	ஒழுக்க முடைமையாவது தம் குலத்திற்கும் இல்லறத் திற்கும் ஒத்த ஒழுக்க முடையராதல்
அதிகாரம் 2. நடுவுநிலைமை	
நடுவு நிலைமையாவது பகைவர் மாட்டும் நட்டார் மாட்டும் ஒக்கநிற்கும் நிலைமை	நடுவு நிலைமையாவது நட்டார் மாட்டும் பகைவர் மாட்டும் ஒக்கநிற் கும் நிலைமை
அதிகாரம் 3. வெஃகாமை	
வெஃகாமையாவது பிறர் பொருளை விரும்பாமை	வெஃகாமையாவது பிறர் பொருளை விரும்பாமை
அதிகாரம் 4. தீவினையச்சம்	
தீவினையச்சமாவது தீவினையைப் பிறர்க்குச் செய்தலை யஞ்சுதல்	தீவினை யச்சமாவது தீவினைகளைப் பிறர்க்குச் செய்யாமை
அதிகாரம் 5. அழுக்காறாமை	
அழுக்காறாமையாவதுபிற ராக்கம் முதலாயின கண்டு பொறாமையால்வரும் மனக் கோட்டத்தைச் செய்யாமை	அழுக்காறாமையாவதுபிற ராக்கம் முதலாயின கண்டு பொறாமையால் வருகின்ற மனக்கோட்டத்தைச் செய் யாமை
அதிகாரம் 6. கள்ளுண்ணாமை	
கள்ளுண்ணாமையாவது கள் உண்டலைத் தவிர்தல்	கள்ளுண்ணாமையாவது கள்ளுண்டலைத் தவிர வேண்டுமென்று கூறுதல்

அதிகாரம் 7. கொல்லாமை

கொல்லாமையாவது யாதொன்றையுங் கொல்லாமை	கொல்லாமையாவது யாதோ ருயிரையுங் கொல்லாமை

அதிகாரம் 8. கள்ளாமை

கள்ளாமையாவது பிறர்க்குரியபொருளைக் களவினாற் கொள்ளாராதல்	கள்ளாமையாவது யாதொரு பொருளையுங் களவிற் கொள்ளாராதல்

அதிகாரம் 9. அருளுடைமை

அருளுடைமையாவது யாதானும் ஒருயிர் இடர்ப்படுமிடத்துத் தன்னுயிர் வருந்தினாற்போல வருந்தும் ஈரமுடைமை	அருளுடைமையாவது யாதானும் ஒருயிர் இடர்ப்படின் அதற்குத் தன்னுயிர்க்கு உற்றதுன்பத்தினால் வருந்துமாறுபோல வருந்தும் ஈரமுடைமை

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் திருக்குறளுக்கு இளம்பூரண அடிகள் எழுதிய உரை, மணக்குடையாருரையே யாதல் வேண்டும் என்பதும், அஃது இக்காலத்தில் மணக்குடவருரை என்று வழங்குகின்றது என்பதும், அங்ஙனம் வழங்குவது தவறு என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

7

தேவாரம் என்னும் பெயர் வழக்கு

சைவசமயகுரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகிய மூவரும் பாடியருளிய திருப்பாடல்கள் இக்காலத்தில் தேவாரம் என்று வழங்கப்படுகின்றன. பத்து அல்லது பதினொருபாடல் களைக்கொண்ட அவர்களுடைய பதிகங்களும் தேவாரப்பதிகங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. ஆனால் தேவாரம் என்ற பெயரை மூவர்பாடல்கள் எப்போது பெற்றன என்பதும், அவை அப்பெயர் எய்தியமைக்குக் காரணம் யாது என்பதும் இதுகாறும் ஆராய்ந்தறியப்படவில்லை. எனினும், தேவாரம் என்பதன் பொருள் யாது என்பதைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளன. அது, தே—வாரம் என இருமொழிகளாகப் பிரிந்து கடவுள்மீது பாடப்பெற்ற சொல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமும் பொருந்திய பாடல் என்று பொருள்படும் என்பர் சிலர். அன்னோர் இப்பொருளுக்கு 'வாரம் பாடுந் தோரிய மடந்தையும்' என்ற சிலப்பதிகாரவரியை[1] மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுவர். வேறுசிலர், வாரம் என்பது அன்பு எனப் பொருள்படும் என்றும், ஆகவே அத்தொடர் கடவுளிடத்து

1 ஊர்காண். வரி. 155.

அன்பை உண்டுபண்ணுவது என்ற பொருளைத்தரும் என்றும் உரைப்பர். மற்றுஞ்சிலர் அதனையே தே+ஆரம் எனப்பிரித்து அது கடவுளுக்குச் சூட்டப்பெறும் பாமாலை என்ற பொருளையுணர்த்தும் என்று கூறுவர். ஈண்டு ஆரம் என்பது ஹாரம் என்ற வடசொல்லின்திரிபென்பது அன்னோர் கருத்து. இவையெல்லாம் சொல் கிடந்த முறையில் அவர்கள் கண்ட பொருளே எனலாம். அதன் உண்மைப்பொருளையுணரவேண்டின் அது முற்காலத்தில் எப்பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வது இன்றியமையாததாகும். சமயகுரவர்களாதல் ஒன்பதாந் திருமுறையாசிரியர்களாதல், பட்டினத்தடிகள், நம்பி யாண்டார் நம்பி ஆகிய பெரியோர்களாதல் தேவாரம் என்னுஞ் சொல்லைத் தம் பாடல்களில் யாண்டும் குறித்தா ரில்லை. சேக்கிழாரும் தம் பெரியபுராணத்தில் அச்சொல்லை எடுத்தாளவில்லை. ஆகவே பட்டினத்தடிகள், நம்பி யாண்டார்நம்பி, சேக்கிழார் ஆகிய சைவப் பெரியார்காலங் களில் மூவர்பாடல்கள் தேவாரம் என்று வழங்கப்பட வில்லை என்பது தெள்ளிது. எனவே சேக்கிழார்காலத் திற்குப்பிறகே அவை தேவாரம் என்ற பெயரை எய்தி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.

இனி அப்பாடல்களைத் தேவாரம் என்ற பெயருடன் தமிழ் நூலில் முதலில் வழங்கியவர் யாவரெனின் அன்னோர் புலவர்பெரு மக்களாகிய இரட்டையரேயாவர். அவ்வுண் மையை அவர்கள் பாடிய ஏகாம்பரநாதருலாவிலுள்ள,

'மூவாத பேரன்பின் மூவர் முதலிகளும்
தேவாரஞ் செய்த திருப்பாட்டும்'

என்ற அடிகளால் அறியலாம். அவர்கள் தம் உலாவில் மல்லிநாத சம்புவராயனைப் பாராட்டியிருத்தலால் அவ்

வேந்தன்காலத்தில் இருந்தவராதல் வேண்டும். அவன் தொண்டை மண்டலத்தில் அவர்கள் படைவீட்டு இராச்சியத்தில் கி. பி. 1321 முதல் 1339 முடிய அரசாண்ட வென்றுமண்கொண்ட சம்புவராயனுடைய புதல்வன்; இராசநாராயணமல்லிநாதசம்புவராயன் என்ற பெயருடன் கி. பி. 1336 முதல் 1373 வரையில் அங்கு ஆட்சிபுரிந்தவன்[1]; வீரசம்பன் என்ற சிறப்புப் பெயருமுடையவன். அவ்வரசனைத் தம் உலாவில் புகழ்ந்துள்ள இரட்டையரும் அவன் ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. பதினான்காம்நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆவர். ஆகவே கி. பி. பதினான்காம்நூற்றாண்டுமுதல் மூவர்பாடல்கள் தேவாரம் என்று வழங்கப்பெற்று வருகின்றன என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, கி. பி. பதினொன்று பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் அரசாண்ட சோழமன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களில் தேவாரம் என்றசொல் காணப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் அச்சொல் எப்பொருளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளது என்பது ஆராய்தற்குரியதாகும்.

முதல் இராசேந்திரசோழன் ஆட்சியில் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ள 'பெரியபெருமாளுக்குத் தேவார தேவராக எழுந்தருளுவித்த தேவர் பாதாதிகேசாந்தம் ஐவிரலே இரண்டுதோரை உசரத்து நாலு ஸ்ரீஹஸ்தமும் உடையவராகக் கனமாகப் பித்தளையால் எழுந்தருளுவித்த சந்திரசேகரதேவர் திருமேனி ஒன்று[2]' என்ற கல்வெட்டுப்பகுதியில் தேவாரம்

1. Ins. 86 of 1921. Ins. 424 of 1095. Ins. 390 of 1905.
2. South Indian Inscriptions· Vol. II. No. 38

என்னுஞ் சொல் வந்துள்ளது. முதல் இராசராசசோழன் அரசியலதிகாரிகளுள் ஒருவனும் பொய்கைநாட்டுத் தலைவனும் ஆகிய ஆதித்தன்சூரியன் தென்னவன் மூவேந்த வேளான் என்பான், அப்பெருங் கோயிலில் அதனை எடுப் பித்த இராசராசசோழன்படிமத்தையும் அவனுடைய வழிபடுகடவுள் சந்திரசேகரர் திருமேனியையும் கி. பி. 1015-ஆம் ஆண்டில் எழுந்தருளுவித்த செய்தியை அக் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. அதில் பயின்றுவரும் தேவாரம் என்ற சொல் வழிபாடு என்னும் பொருளில் வந்திருத்தல் அறியத்தக்கது.

அவ்வேந்தனது மற்றொரு கல்வெட்டிலும் தேவாரம் என்ற சொல் காணப்படுகிறது. அஃது 'உடையார் ஸ்ரீராசேந்திரசோழதேவர் கங்கைகொண்டசோழபுரத்துக் கோயிலினுள்ளால் முடிகொண்ட சோழன் திருமாளிகையில் வடபக்கத்து தேவாரத்துச் சுற்றுக் கல்லூரியில் தானஞ் செய்தருளாயிருந்து உடையார்ஸ்ரீ இராஜராஜஈசுவர முடையார் கோயிலில் ஆசார்யபோகம் நம் உடையார் சர்வசிவபண்டிதசைவாசாரியர்க்கு' 1 என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியில் இருத்தல்காண்க. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப் பெற்ற கோயில் என்பது அரண்மனையாகும். தேவா ரம் என்பது அரசன் நாள்தோறும் தன் வழிபடு கடவுளைப் பூசித்தற்கு அரண்மனையில் அமைத்திருந்த வழிபாட்டறையாகும். ஆகவே, இக்கல்வெட்டில் வந்துள்ள தேவாரம் என்ற சொல் வழிபாடுநிகழ்ந்துவந்த இடத்தினைக் குறித்தல் உணரத்தக்கதாம்.

அம் முதல் இராசேந்திரசோழனது ஆட்சிக்காலத்தில்

---

1. Ibid No. 20.

கி. பி. 1017ஆம் ஆண்டில் நாங்கூருடையான் பதஞ்சலி பிடாரன் என்பவன் தேவாரநாயகம் செய்பவனுயிருந்தான் என்று கும்பகோணம் தாலூகா மானம்பாடியிலுள்ள கல் வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. அக் கல்வெட்டில் தேவார நாயகம் என்ற தொடரைக்கண்ட ஆராய்ச்சியாளர் எல்லோரும், கோயில்களில் தேவாரம் பாடுவோரைக் கண்காணித்தற்பொருட்டு முதல் இராசேந்திரசோழன் அமர்த்தியிருந்த ஓர் அதிகாரியே தேவாரநாயகம் ஆவன் என்று உறுதிசெய்துவிட்டனர்.[2] சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் சமயகுரவர்மூவர்பதிகங்களும் கோயில் களில் வழிபாடுநடைபெற்றபோது இசையுடன் பாடப் பெற்றுவந்தன என்பது ஆங்காங்குக் காணப்படும் பல கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியப்படுகிறது. ஆனுல், தேவார நாயகம் என்ற அதிகாரி ஒருவன் கோயில்தோறும் சென்று அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்காணித்த செய்தியாதல் அவன் அங்ஙனம் கண்காணித்தஞான்று கண்ட குறை பாடுகளை நீக்கியமையாதல் அவன் செய்த பிற சீர் திருத்தங்களாதல் அவ்வேந்தர்களின் கல்வெட்டுக்களில் யாண்டும் காணப்படவில்லை. கோயில்களில் நாள் வழிபாடு, திங்கள்விழா, ஆண்டுவிழா முதலானவற்றை நடத்துவ தற்கு ஸ்ரீகாரியஞ்செய்வான் என்ற அதிகாரி ஒருவன் அந்நாளில் அரசனுல் அமர்த்தப்பெற்றிருந்தான் என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது[3]. அவனே அவ்வக் கோயிலில் திருப்பதிகம் பாடுவோரை மேற்பார்க்கும் கடமையுடையவன் ஆவன். எனவே, அதன்பொருட்டுத்

---

1. Ins. 97 of 1932.
2. The Colas, Vol, II. pp, 476 and 477.
3. South Indian Inscriptions. Vol II. Nos, 40 and 60.

தனி அதிகாரி ஒருவன் அரசனுல் அமர்த்தப்பெற்றிருந்தான் என்று உறுதிசெய்துவிடல் ஏற்புடைத்தன்று. அன்றியும், ஸ்ரீகாரியஞ்செய்வோரையும் கண்காணித்தற்பொருட்டு 'ஸ்ரீகாரியக்கண்காணிநாயகம்' என்ற தலைமையதிகாரி ஒருவன் அக்காலத்தில் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.[1]

இனி, தேவாரநாயகம் என்போன் சிவன் கோயில்களில் திருப்பதிகம்பாடுவோரைத்தான் கண்காணித்தல் கூடும். அங்ஙனமாயின் திருமால்கோயில்களில் திருவாய்மொழி முதலானவற்றைப் பாடிவந்தவர்களைக் கண்காணித்தவன் ஒருவன் இருத்தல்வேண்டுமன்றே? சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் திருமால்கோயில்களில் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றுவந்தமை பல கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆனால், அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்காணித்தற்குத் திருவாய்மொழிநாயகம் என்ற அதிகாரி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, தேவாரநாயகம் என்பவன் வேறோர் அலுவல்புரிந்துவந்த அதிகாரியாயிருத்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். அரசன் நாள்தோறும் தன் அரண்மனையில் நிகழ்த்திவந்த வழிபடு கடவுள் பூசையில் அதற்குரிய பணிகளைச்செய்துவந்தபணிமக்களைக் கண்காணிக்கும் அலுவல்பார்த்த அதிகாரியே தேவாரநாயகம் என்று வழங்கப்பெற்றனன் என்பது நுணுகியாராயுமிடத்து நன்கு புலனாகின்றது. எனவே, அரசனது நாள்வழிபாட்டிற்குரிய பணிகளை மேற்பார்ப்பவன் என்பதே அத்தொடரின் பொருளாகும். அதிலுள்ள தேவாரம் என்றசொல் வழிபாடு என்று பொருள்படுதல் அறிக.

---

1. Ibid, No. 36.

தஞ்சாவூர்ஜில்லாவிலுள்ள திருக்களர்க் கல்வெட்டொன்றிலும் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள அல்லூர்க் கல்வெட்டொன்றிலும் தேவாரம் என்றசொல் காணப்படுதலால் அவற்றையும் ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும். அக் கல்வெட்டுப்பகுதிகள்,

'நம்தேவாரத்துக்குத் திருப்பதியம்பாடும் பெரியோன் மறைதேடும் பொருளான அகளங்கப்பிரியனுக்கும்......... வம்சத்தார்க்கும் காணியாக.............செய்யக்கடவன எல்லாம்...........செய்யப்பண்ணி இப்படிக் கல்வெட்டப் பண்ணுக-இது திருவாய்மொழிந்தருளின திருமுகப்படி[1]' (திருக்களர்க்கல்வெட்டு)

'உறையூர்க்கூற்றத்து திருவடகுடி மகாதேவர் ஸ்தானமடம் தேவாரத்துக்குத் திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ் செய்யும் அம்பலத்தாடி திருநாவுக்கரையனுக்கும் இவன் வர்க்கத்தாருக்கும் தானநிமித்தமாகக் கொடுத்தோம்...... மடபோகமாக நித்தம் தூணிநெல் கொள்ளச்சொன்னோம்[2]' (அல்லூர்க்கல்வெட்டு) என்பனவாம்.

இவ் விருகல்வெட்டுக்களிலும் 'நம் தேவாரத்துக்குத் திருப்பதியம்பாடும் பெரியான் மறைதேடும்பொருளான அகளங்கப்பிரியன்' எனவும் ஸ்தானமடம் தேவாரத்துக்குத் திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ்செய்யும் அம்பலத்தாடி திருநாவுக்கரையன்' எனவும் அமைந்துள்ள தொடர்கள் கூர்ந்து நோக்கற்பாலவாகும். அவை அரண்மனையிலும் கோயிலைச்சார்ந்தமடத்திலும் நடைபெற்றுவந்த நாள் வழிபாடுகளில் திருப்பதிகம்பாடியவர் இருவர் பெயர்களைக்

1. South Indian inscriptions Vol. VIII No. 260
2. Ibid, No. 675

கூறுகின்றன. அன்றியும், 'தேவாரத்துக்குத் திருப்பதியம்' என்ற தொடரே தேவாரம் வேறு திருப்பதியம் வேறு என்பதை நன்கு வலியுறுத்துதல் அறியத்தக்கது கி. பி. பதினொன்றும்நூற்றுண்டில் வரையப்பெற்ற இக் கல் வெட்டுக்களில் பயின்றுவரும் தேவாரம் என்ற சொல் வழிபாடு என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ளமை காண்க.

இனி முதற்குலோத்துங்கசோழன் கி. பி. 1110-ஆம் ஆண்டில் தொண்டைநாட்டிலுள்ள தக்கோலத்தில் திரு வூறலிறைவனை வழிபட்டபிறகு அவ்வூர்மண்டபம் ஒன்றில் பகலில் தங்கியிருந்த செய்தி காஞ்சிமாநகரிலுள்ள கல் வெட்டொன்றில்[1] காணப்படுகிறது. அதில் வேந்தன் 'திருவூறலிறைவனை வழிபட்ட நிகழ்ச்சியை உணர்த்தும் பகுதி 'திருவூறல்பெருமானைத் தேவாரஞ்செய்து' என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. ஆகவே சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் தேவாரம் என்ற சொல் வழிபாடு(பூசை) என்னும் பொருளில் வழங்கிவந்தது என்பது நன்கு துணியப்படும்.

கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியில் திருமுனைப்பாடிநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த பல்லவமன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் கல்வெட்டொன்றில் தேவாரம் என்னுஞ்சொல் வழிபாடு என்னும் பொருளில் வந்துளது. செய்யுள் வடிவத்திலுள்ள அக்கல்வெட்டு,[2]

'பொன்னி நாடனு முரிமையு மமைச்சரு
மிருப்பதுன் சிறைக்கோட்டம்
பொறுப்பிரெண்டன வளர்ந்ததோள் வலியினுற்
கொண்டது சோனாடு

1. Annual report on South Indian Epigraphy for 1921, part II, para 33.

2. Epigraphia Indica, Vol. XXIII, No 27.

கன்னி காவிரி பகிரதி நின்பரி
யாடுதண்துறைவாவி
காவல் மன்னவர் திறையுடன் வணங்குவது
உன்பெருந்திருவாசல்
வென்னி டாதபோர்க் கன்னடர் வென்னிடப்
பொருததுன் பெருஞ்சேனே
விளங்கு செம்பொனின் அம்பலக் கூத்துநீ
விரும்பிய தேவாரம்
பின்னி காவல அவனிநா ராயண
பேணு செந்தமிழ் வாழப்
பிறந்த காடவ கோப்பெருஞ் சிங்கனின்
பெருமையார் புகழ்வாரே'

என்பதாம்.

இதுகாறும் விளக்கியவாற்ருல் கி. பி. பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதிவரையில் கல்வெட்டுக்களில் வந்துள்ள தேவாரம் என்பது வழிபாடு என்னும் பொருளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளமை தெள்ளிதிற் புலனுகும்.

கி. பி. பதினன்காம்நூற்ருண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த கொற்றங்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் தம் கோயிற் புராணத்தில் 'தப்பற்றுயர்தவ மூவாயிரவர்கள் தாவா மறையொடு தேவாரங், கைப்பற்றியபணி முற்றப்புலிமுனி கழலான் விழவெழு தொழில் செய்வான்' என்று கூறி யிருத்தலால் அவர்காலத்திலும் தேவாரம் என்பது வழிபாடு என்னும் பொருளில் வழங்கியுள்ளமை உணரற் பாலது. ஆகவே கல்வெட்டுக்காளால் அறியப்பெற்ற இப்பொருள் நூல் வழக்காலும் உறுதியெய்துதல் காண்க. எனவே இறைவழிபாட்டில் (தேவாரத்தில்) ஓதப்பெற்று வந்தமைபற்றி மூவர்பாடல்கள் தேவாரம் என்று வழங்கப்

பெற்றனவாதல் வேண்டும். அவ்வருட் பாடல்களைத் தேவாரம் என்று தம் நூலில் முதலில் குறிப்பிட்டோர் இரட்டையரே என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. ஆகவே. அப்புலவர்களின் காலமாகிய கி. பி. பதினுன்காம் நூற்ருண்டுமுதல் மூவர்பாடல்கள் தேவாரம் என்று வழங்கிவருகின்றன என்பது தேற்றம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்ருல் முற்காலத்தில் தேவாரம் என்பது வழிபாடு என்ற பொருளில் வழங்கியது என்பதும் வழிபாட்டில் பாடப்பெற்றுவந்தவைபற்றி, கி. பி. பதி னுன்காம்நூற்ருண்டுமுதல் மூவர்பாடல்கள் தேவாரம் என்று வழங்கப்பெற்று வருகின்றன என்பதும் அதற்கு முன்னர் அப்பாடல்கள் அப்பெயரால் வழங்கப்பெற் றமைக்குக் கல்வெட்டுச்சான்றுகளாதல் இலக்கியச் சான்றுகளாதல் கிடைக்கவில்லை என்பதும் நன்கு புலப் படுதல் காண்க.

8

தேவாரப் பதிகங்களிற் குறிக்கப்பெற்ற

சிலகோயில்களின் பெயர்க்காரணம்

பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆராயுங்கால் சிவபெருமான், முருகவேள், கண்ணன், பலதேவன் ஆகிய கடவுளர்க்குத் தமிழகத்திலுள்ள பல ஊர்களிலும் கடைச்சங்க நாளில் ஆலயங்கள் இருந்தன என்பது இனிது புலனும். இந்நாற்பெருந் தெய்வங்களையும் 'ஞாலங்காக்குங் கால முன்பிற்-ரேலா நல்லிசை நால்வர்' என்று ஆசிரியர் நக்கீரனுர் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். காவிரிப்பூம்பட்டினம், மதுரை ஆகிய தலை நகரங்களிலிருந்த கோயில்களைக் கூறத்தொடங்கிய ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் முறையே 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்' எனவும் 'நுதல் விழி நாட்டத்திறையோன் கோயிலும்' எனவும் சிவபெருமானது கோயிலையே முதலில் குறித்திருப்பது அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களுள் பெரும்பகுதியினர் சைவ சமயத்தைக் கைக்கொண்டொழுகினர் என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும். அன்றியும், மணிமேகலையின் ஆசிரியராகிய மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனுர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருந்த தெய்

வங்களைக் கூறுமிடத்து, 'நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலா—பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீருக' என்று சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளனர். பௌத்தக் கொள்கையினரான இவ்வாசிரியரும் சிவபெருமானையே முதலில் வைத்துக் கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. எனவே, கடைச் சங்க காலத்தில் சைவசமயம் மிகச் சிறந்த நிலையிலிருந்தது என்பது தேற்றம். ஆனால், அக்காலத் திய சிவாலயங்களை இந்நாளில் காண்பது அரிதாகும். ஆதலின், அப்பழங்காலத்துக் கோயில்களின் அமைப்பு எவ்வாறிருந்தது என்பது புலப்படவில்லை. ஆயினும், அக்கோயில்கள் செங்கற்களினால் எடுப்பிக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது மாத்திரம் அறியப் படுகின்றது.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நம் தமிழகத்தின் வடபகுதியை ஆட்சிபுரிந்த முதல் மகேந்திர வர்மன் என்னும் பல்லவ மன்னனே சிறு குன்றுகளைக் குடைந்தும் கற்பாறைகளைக் கொண்டும் நம் நாட்டில் கருங்கற் கோயில்களை முதலில் அமைப்பித்தவன். சைவ சமயகுரவருள் ஒருவராகிய அப்பரடிகள் இவ்வேந்தன் காலத்தில் விளங்கியவர். அமண சமயத் தொடர்புடையவனாய் அவ்வடிகளைப் பல்வகையானும் துன்புறுத்திய இம் மன்னன் பின்னர்ச் சைவசமயத்தைச் சார்ந்து சிவபெருமானுக்குக் கோயில்கள் எடுப்பித்து வழிபட்டமை அறிதற்குரியது. இவன் புதல்வனும் மாமல்லன் என்ற சிறப்புப் பெயர் உடையவனும் ஆகிய முதல் நரசிங்கவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் திருஞானசம்பந்த அடிகள் திகழ்ந்தனர். ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த பல்லவ அரசனாகிய இரண்டாம்

நரசிங்கவர்மன் காலத்தில் நிலவியவர் சுந்தரமூர்த்திகள். எனவே சைவ சமயகுரவர் மூவரும் வாழ்ந்த காலம் பல்லவ மன்னர்கள் அரசாண்ட ஏழு, எட்டாம் நூற்றுண்டுகளே யாம். இப்பல்லவ வேந்தர்களே சில கற்றளிகளை எடுப் பித்தனர். பிறகோயில்களெல்லாம் செங்கற் கோயில் களாகவே இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தால் கோயில்களின் அமைப்பும், சிற்ப நுட்பங்களும், அவற்றின் வளர்ச்சியும் பிற வரலாறுகளும் நன்கு விளங்கும்.

இனி, சமயகுரவர்கள் அருளிய தேவாரப் பதிகங்களில் சில திருப்பதிகளிலுள்ள கோயில்களுக்குப் பெயர்கள் குறிக் கப்பெற்றிருத்தல் அறியற்பாலது. அப்பெயர்கள் சில ஏதுக்கள் பெற்று வழங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென் பது திண்ணம். அவற்றுள் சிலவற்றை அடியிற் காண்க.

	திருப்பதிகளின் பெயர்	அங்குள்ள கோயில்களின் பெயர்
1.	காவிரிப்பூம்பட்டினம்	பல்லவனீச்சுரம்
2.	பழையாறை	பட்டீச்சுரம்
3.	திருப்பனந்தாள்	தாடகேச்சுரம்
4.	திருநறையூர்	சித்தீச்சுரம்
5.	கொட்டையூர்	கோடீச்சுரம்
6.	உறையூர்	மூக்கீச்சுரம்
7.	நன்னிலம்	பெருங்கோயில்
8.	குடவாயில்	பெருங்கோயில்
9.	கீழ்வேளூர்	பெருங்கோயில்
10.	அம்பர்	பெருங்கோயில்
11.	நல்லூர்	பெருங்கோயில்
12.	தண்டலை நீணெறி	பெருங்கோயில்

13.	தலைச்சங்காடு	...	...	பெருங்கோயில்
14.	திருக்கச்சூர்	...	...	ஆலக்கோயில்
15.	திருக்கடம்பூர்	...	...	கரக்கோயில்
16.	... ...	...	...	ஞாழற்கோயில்
17.	திருக்கருப்பறியலூர்...		...	கொகுடிக்கோயில்
18.	திருமியச்சூர்	...	...	இளங்கோயில்
19.	... ...	...	...	மணிக்கோயில்
20.	பெண்ணாகடம்	...	...	தூங்கானைமாடம்

1. ஈச்சுரம்:— இங்குக் குறிக்கப்பெற்ற கோயிற் பெயர்களுள் 'ஈச்சுரம்' என்று முடிவன சில. அவற்றுள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பல்லவனிச்சுரம் என்பது பல்லவ மன்னன் ஒருவன் திருப்பணி புரிந்து வழிபட்டதாகும். இங்ஙனமே, பட்டி, தாடகை என்போர் வழிபட்டகோயில் கள் முறையே பட்டீச்சுரம், தாடகேச்சுரம் என்று வழங்கப் பெற்றன. பிறவும் இத்தகையவே. பதினொன்றும் நூற் றாண்டின் முற்பகுதியில் முதல் இராசராசசோழனும் அவனது மகனும் எடுப்பித்து வழிபட்ட கோயில்கள் முறையே இராசராசேச்சுரம், கங்கை கொண்ட சோழேச் சுரம் என்று வழங்கப்பட்டுவருதல் இதற்குச் சான்றாகும்.

குறுநிலமன்னர் அமைச்சர் முதலானோர் தம் அரசர் பெயரால் கோயில் எடுப்பித்து நிபந்தங்கள் விடுவதும் பழைய வழக்கமாகும். முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்திய தலைவர்களுள் ஒருவனான இலங்கேசுவரன் ஆகிய உத்தமசோழவாண கோவரையன் என்பான் கீழைப்பழு வூரில் கி. பி. 1102ல் ஒரு கற்றளி எடுப்பித்து அதற்குக் குலோத்துங்க சோழேச்சுரம் என்று பெயரிட்டு நாள் வழி பாட்டிற்குத் தில்லைக்குடி என்ற ஊரையும் இறையிலியாக அளித்துள்ளான். (Ins. Nos. 390, 392 & 393 of 1924) இவ்

வாறு எடுப்பிக்கப்பெற்ற கோயில்கள் நம் நாட்டில் பல உள்ளன.

அன்றியும், இறந்த வேந்தர்களை நினைவு கூர்தற்குக் கோயில்கள் எடுப்பித்தலும் உண்டு. அவை 'பள்ளிப் படை' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் எடுப்பிக்கப்பெற்ற கோயில் ஒன்று பட்டீச்சுரத் திற்கு அண்மையில் திருமலைராயன் ஆற்றின் வடகரையில் உள்ளது. அதனை இப்போது இராமநாதன் கோயில் என்று வழங்குகின்றனர். அது 'பஞ்சவன் மாதேவீச்சுரம்' என்ற பெயருடையது என்பது அக்கோயிலிலுள்ள ஒரே கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது. பஞ்சவன் மாதேவி என்ற அரசி இறந்த பின்னர், பள்ளிப்படையாக அங்கு அது எடுப்பிக்கப்பெற்றது என்பது அக்கல்வெட்டால் அறியப்படும் மற்றொரு செய்தியாகும். (Ins. No. 271 of 1927) வடஆர்க்காடு சில்லா மேற்பாடியிலுள்ள ஒரு கோயில் 'அரிஞ்சயேச்சுரம்' என்ற பெயருடன் உள்ளது. அதனை இக்காலத்தில் 'சோழேச்சுரம்' என்று வழங்கு கின்றனர். அது முதல் இராசராசசோழன் பாட்டனாகிய அரிஞ்சயன் இறந்த பிறகு அவனுக்குப் பள்ளிப்படையாக எடுப்பிக்கப்பெற்றது என்பதை அடியில் வரும் கல்வெட்டி னால் அறியலாம்.

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திருமகள் போலப் பெருநிலச்செல்வி யுந்த (2) னக்கேயுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக் காந்த ளூர்ச்சா (3) லை கலமறுத்தருளி வேங்கைநாடுங் கங்க பாடியும் நுளம்ப (4) பாடியுந் தடிகை பாடியுங் குடமலை நாடுங் கொல்லமுங்கலிங்கமும் (5) எண்டிசை புகழ்தர விழமண்டலமுந் திண்டி (6) றல் வென்றித் தண்டாற் கொண்ட தன்னெழில் வளர வூழியெல்லா (7) யாண்டுந்

தொழுதகை விளங்கும் யாண்டே செழியரைத் தேசுகொ (8) ள் ஸ்ரீ கோராஜ ராஜ ராஜகேசரி வன்மரான ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு (9) 29 ஆவது ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் பெரும்பாணப் பாடித்து ஞாட்டு (10) மேற்பாடியான ராஜாஸ்ரயபுரத்து **ஆற்றூர்த்துஞ் சினதேவற்குப் பள்ளிப்படை (11) யாகஉடையார் ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவர் எடுப்பித்தருளின திருவறிஞ்சீஸ்வரத்து (12)** மகாதேவற்கு வெண்குன்றக் கோட்டத்து மருதநாட்டு வெள்ளாளன் அருவாக் (13) கிழான் முத்திகண்ட நேன் வைத்த திருநந்தாவிளக்கு ஒன்றினுக்கு (14) வைத்த சாவா மூவாப் பேராடு தொண்ணூற்றுறுங் கைக்கொண்டு (15) நிசதம் உழக்குநெய் ராஜகேசரியால் சந்திராதித்தவல் அட்டுவதானேன் இராஜாஸ்ரீய புரத்து (16) இடையன் ஏணி கெங்காதிரனேன். S. I. I. Vol. III No. 17.

2. பெருங்கோயில்:—சிலகோயில்கள் பெருங்கோயில்கள் என்று தேவாரப் பதிகங்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றையே மாடக்கோயில்கள் என்று கூறுவதும் உண்டு. இப்பெருங் கோயில்களெல்லாம் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரும் பழைய சோழமன்னருமாகிய கோச்செங்கட் சோழரால் எடுப்பிக்கப்பெற்றனவாகும். இதனை, 'எண்டோளீசர்க்கெழின் மாடம் எழுபது செய் துலகாண்ட செங்கட்சோழர்' என்னுந் திருமங்கை மன்னன் திருவாக்கினால் உணரலாம். அன்றியும்,

'வம்பியல் சோலைசூழ் வைகல் மேற்றிசை
செம்பியன் கொச்செங் கணான்செய் கோயிலே' எனவும்

'அரிசிலம் பொருபுனல் அம்பர் மாநகர்க்
குரிசில்செங் கண்ணவன் கோயில் சேர்வரே' எனவும்

'செருவ ருந்திய செம்பியன் கோச்செங்கண்
நிருபர் தண்டலை நீணெறி காண்மினே' எனவும்

'கோடுயர் வெங்களிற்றுத் திகழ்கோச்செங்கணான்
செய்கோயில் நாடிய நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்
நயந்தவனே' எனவும்

போதரும் சைவசமய குரவர்களது திருவாக்குகளினாலும் இச்செய்தி வலியுறுதல் காண்க. பெருங்கோயில்களெல்லாம் செய்குன்றுகள்மேல் எடுப்பிக்கப்பெற்றவை. எனவே, இவற்றை மலைக்கோயில்கள் என்றும் கூறலாம். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருநல்லூரிலுள்ள பெருங்கோயிலை 'மலைமல்கு கோயில்' என்று கூறியிருப்பது அதன் அமைப்பை ஒருவாறு உணர்த்துவதாகும். அப்பரடிகள் காலத்தில் நம் தமிழ் நாட்டில் எழுபத்தெட்டுப் பெருங்கோயில்கள் இருந்தனவென்பது,

'பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான்சேரும்
பெருங்கோயி லெழுபதினோ டெட்டுமற்றும்
கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழற்கோயில்
கருப்பறியல் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்
இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட்டேத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையும் கோயில்சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீருமன்றே,

என்னும் அவ்வடிகளது திருவாக்கினால் அறியப்படுகின்றது. சமய குரவர்கட்குப் பின்னர் வாழ்ந்த தமிழ் வேந்தர்கள் எடுப்பித்த பெருங்கோயில்களும் நம் நாட்டில் பல உண்டு.

3. **ஞாழற்கோயில்:—** மேற்குறித்த பாடலில் வந்துள்ள கோயில்களுள் ஞாழற்கோயிலும் ஒன்றாகும். இக்

கோயில் எங்குளது என்பதைத் தேவாரப்பதிகங்களின் துணைகொண்டு அறிய இயலவில்லை. ஆயினும், சில கல் வெட்டுக்கள் இச்செய்தியை உணர்த்துகின்றன. அவற் றுள் ஒன்றை அடியிற் காண்க.

(ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வன் மர்க்கியாண்டு பதினெட்டாவது வடகரைத் தேவதானம் பாதிரிப் புலியூர்த் திருக்கடை ஞாழற் பெருமானடிகளுக்கு (2) த்திருவுண்ணுழிகைக் கணப்பெருமக்கள் வழி தென் கரைத் தேவதானம் பெருமாக்களூர் ஆஸ்வலாபன சூத்த ரத்து......கோத்தரதத்து நாராயணஞ் (3) சேந்தனிடை யொருதிருவமிர்துக்கு வேண்டும் முதலிவனிடைக் கொண் டோம் இது சந்திராதித்தவல் செலுத்துவோமானோந் திருவுண்ணுழிகைக் கணப் (4) பெருமக்களோம். (S. I. I. Vol. VII No. 744.)

இக்கல்வெட்டினால் திருப்பாதிரிப்புலியூரிலுள்ள கோயில் முற்காலத்தில் ஞாழற்கோயில் என்று வழங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது வெளியாகின்றது. அங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானும் ஞாழற் பெருமான டிகள் என்று இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருப்பது உணரற்பாலது. ஞாழல் என்பது ஒரு மரத்தின் பெயர். அம்மரத்தினடியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் ஞாழற் பெருமான் என்று வழங்கப்பெற்றனராதல் வேண்டும். 'திருவாமுங்கடை ஞாழற்சினை யமரும்' என்ற மற்றொரு கல்வெட்டுப் பகுதியினாலும் இச்செய்தி வலியுறும். எனவே, ஞாழல் மரத்தின்கீழ் இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள கோயிலை ஞாழற்கோயிலென்றும் வழங்கியிருப்பது சாலப்பொருந்து மென்க.

4. **கொகுடிக்கோயில்:—** சமய குரவர்களால் குறிக்கப்பெற்ற மற்ருெரு கோயில் கொகுடிக் கோயிலாகும். இது திருக்கருப்பறியலூரின் கண் உள்ள கோயில் என்பது தேவாரப்பதிகங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வூர் இந்நாளில் தலைஞாயிறு என்று வழங்கப்பெறுகின்றது. இதனை மேலைக்காழி என்றுங் கூறுவர். இது சீகாழிக்கு மேற்கே ஆறுமைல் தூரத்திலுள்ளது. கொகுடி என்பது ஒருவகை முல்லையாதலின் அம்முல்லை செறிந்துள்ள ஓரிடத்தில் அமைந்த பெருங்கோயில் கொகுடிக்கோயில் என்று வழங்கப்பெற்றது. நேரிற் சென்று பார்த்தபோது இவ்வுண்மை புலப்பட்டது.

5. **இளங்கோயில்:—** தேவாரப்பதிகத்தில் குறிக்கப்பெற்ற வேருெரு கோயில் இளங்கோயில் ஆகும். இது திருமியச்சூரின்கண் உள்ளது. பழைய கோயிலைப் புதுக்குங்கால் அதற்கு அண்மையில் இறைவனை எழுந்தருளுவித்து வழிபாடு புரிந்த கோயில் இளங்கோயில் ஆகும். சேய்மையிலுள்ளார் தாம் வழிபடும் கடவுளைத் தம்மூர்க்கணித்தாக எழுந்தருளுவித்து எடுப்பித்த கோயிலும் இளங்கோயில் என்று வழங்கப்பெறும்.

இனி, கோயில்களிலுள்ள திருச்சுற்று மாளிகைகளில் சில சிவலிங்கங்கள் இருத்தலை இன்றும் காணலாம். அவற்றைஅகத்தியர், வசிட்டர், விசுவாமித்திரர் முதலான முனிபுங்கவர்கள் எழுந்தருளுவித்துப் பூசித்துச்சென்றனர் என்று கூறுவது இற்றைநாள் வழக்கு; தலபுராணங்களும் இங்ஙனமே கூறுகின்றன. உண்மைச் செய்தியோ இதற்கு மாருக உளது. எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை அடியிற் காணலாம்.

கும்பகோணத்திற்கு வடமேற்கே ஐந்துமைலில் உள்ள திருப்புறம்பயம் சிவாலயத்தில் திருச்சுற்று மாளிகையில் சில சிவலிங்கங்கள் உள்ளன. அவற்றை அகத்தியர், புலத்தியர் முதலானோர் எழுந்தருளுவித்து வழிபாடு புரிந்தனர் என்பது புராணத்திற் காணப்பெறுஞ் செய்தியாகும். ஆனால், அக்கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு விழும்பரையன் என்ற தலைவன் ஒருவன் வன்மீகமுடையாரையும் திருவலஞ்சுழியுடையாரையும் முதற்பிரகாரத்தில் எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கு நிபந்தம் விட்டனன் என்று கூறுகின்றது. எனவே; ஆரூரிறைவனிடத்தும் வலஞ்சுழிப் பெருமானிடத்தும் பேரன்பூண்டு ஒழுகிவந்த அத்தலைவன் புறம்பயத்துள்ள ஆலயத்தில் அக்கடவுளரை எழுந்தருளுவித்தனன் என்பது நன்கு வெளியாதல் காண்க. கும்பகோணத்தில் நாகேசுவரர் ஆலயம் என்று வழங்கப்பெறும் குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்தில் முதற் பிரகாரத்தில் செம்பியன் பல்லவராயன் என்ற தலைவன் திருப்புறம்பயமுடைய பெருமானை எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்குப் பதினேழாயிரம் பொன் அளித்தனன் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது. புறம்பயமுடைய பெருமானுக்கு அத்தலைவன் கட்டுவித்த சிறுகோயிலை நாகேசுவரர் ஆலயத்தில் இன்றும் காணலாம். இத்தகைய கோயில்களையும் இளங்கோயில்கள் என்று கூறுவது பொருத்தமுடையதேயாம்.

6. **ஆலக்கோயில்:—** தேவாரப் பதிகங்களில் குறிக்கப்பெற்ற பிறிதொருகோயில் ஆலக்கோயில் ஆகும் இது திருக்கச்சூரின்கண் உளது. சிவபெருமானை ஆலமர் செல்வன் என்று அறிஞர் கூறுவர். எனவே, இறைவன்

ஆலமர நீழலில் எழுந்தருளியுள்ள கோயில் ஆலக்கோயில் என்று வழங்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது. திருக்கச்சூர் செங்கற்பட்டிற்கு வடக்கேயுள்ள சிங்கப்பெருமாள் கோயில் புகைவண்டி நிலையத்திற்கு அண்மையில் உள்ளது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்கு நண்பகலில் சிவபெருமான் அன்னம் அளித்த தலம் இதுவேயாகும்.

7. தூங்கானைமாடம்:— இது பெண்ணுகடத்திலுள்ள கோயிலின் பெயரென்பது 'துன்னூர் கடந்தையுள் தூங்கானைமாடச் சுடர்க் கொழுந்தே' என்னும் அப்பரடிகள் திருவாக்கினால் அறியப்படுகின்றது. கடந்தை என்பது பெண்ணுகடத்தைக் குறிப்பதாகும். இவ்வூரிலுள்ள கோயிலின் கருப்பக்கிரகத்தின் மேலுள்ள விமானத்தின் அமைப்பு தூங்கும் யானையைப் போன்றிருத்தலின் இக் கோயில் தூங்கானைமாடம் என்று வழங்கப்பெற்றது போலும். இதனை வடமொழியாளர் 'கஜபிரஷ்டவிமானம்' என்பர். இத்தகைய விமானமமைந்த கோயில்கள் கும்பகோணத்திற்கு அண்மையிலுள்ள இன்னம்பரிலும் முருகப் பிரானது தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருத்தணிகையிலும் உள்ளன.

தூங்கானைமாடத்தைப் பற்றிய பிறசெய்திகளும் கரக்கோயில், மணிக்கோயில் இவற்றின் வரலாறும் பின்னர் எழுதப்பெறும்.

௭

கல்வெட்டுக்களால் அறியப்பெறும் மூன்று தமிழ் நூல்கள்

நம் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கோயில்களில் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களை ஆராயுங்கால் முற்காலத்தில் நிலவிய சில தமிழ் நூல்களின் பெயர்களும் அந்நூல்களை இயற்றிய புலவர்பெருமக்கள் செய்திகளும் வெளியாகின்றன. அவற்றையெல்லாம், ராவ்சாகிப் திருவாளர் மு. இராகவையங்காரவர்கள், **சாசனத்தமிழ்க்கவிசரிதம்** என்னும் அரிய ஆராய்ச்சிநூலில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அரசாங்கத்தார் அண்மையில் வெளியிட்ட கல்வெட்டிலாகாவின் ஆண்டு அறிக்கைகளின் மூலம் அறியக்கிடக்கும் மூன்று தமிழ் நூல்களைப் பற்றிய செய்திகள், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்று கருதி, அவற்றை அடியிற் குறிக்கின்றேன்.

1. **திருப்பாலைப்பந்தல் உலா :**—திருப்பாலைப்பந்தல் என்பது தென்னார்க்காடுஜில்லா திருக்கோவலூர்த் தாலூகாவிலுள்ள ஓர் ஊர். அவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ பெருமான்மீது **எல்லப்ப நயினர்** என்னும் புலவர்பெருமானால் பாடப்பெற்றது இவ்வுலா என்பது அவ்வூர்க்

கோயிற் கருப்பஇல்லின் தென்சுவரில் வரையப்பெற்றுள்ள ஒரு கல்வெட்டாற் புலப்படுகின்றது. (Inscription No. 401 of 1938). உலா இயற்றி அரங்கேற்றிய இவ்வாசிரியர்க்குக் கோயில் அதிகாரிகள் சில நிலங்களும் ஒரு மனையும் அளித்ததோடு இறைவர்க்குப் படைக்கப் பெறுந் திருவமுதில் ஒரு பகுதியை நாள்தோறும் வழங்கி வருமாறு செய்திருந்தமையும் அக் கல்வெட்டால் அறியப் படுகின்றது. அன்றியும், அக் கல்வெட்டு இவ்வாசிரியர் உண்ணாமுலை நயினார் என்பவருடைய புதல்வர் என்றும் **காலிங்கராயர்** என்ற பட்டமுடையவர் என்றும் கூறுகின்றது. இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள், திருவாரூர்க் கோவை [1] அருணாசல புராணம், திருவருணையந்தாதி என்பன. அன்றியும், வீரைக் கவிராசபண்டிதர் இயற்றிய சௌந்தரியலகரிக்குச் சிறந்ததோர் உரையும் இவர் எழுதியுள்ளனர். இவர் வடமொழியிலும் சிறந்த புலமையுடையவராயிருந்தனர் என்பது அவ்வுரையால் புலனாகின்றது. இவர் திருவண்ணாமலைக்கு மேற்கேயுள்ள தாழையூரினர் என்பதும் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதும் ஈண்டு அறியத்தக்கன.

2. **இறைசைப்புராணம்** :—இறைசை என்பது இந்நாளில் எலவானாசூர் என்னும் பெயருடன் தென்னார்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர்த்தாலூகாவில் உளது. அது முற்காலத்தில் இறையானரையூர் என்னும் பெயருடையதாயிருந்தது என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. அவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் இயற்றியருளிய திருவிளையாடல்களைக் கூறும்

1 இக்கோவை, காலஞ்சென்ற மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தலபுராணமே இறைசைப்புராணமாகும். இந்நூலின் ஆசிரியர் திருமலை நயினர் சந்திரசேகரர் என்னும் புலவர் ஆவர். எனவே இவர் சந்திரசேகரர் என்ற இயற்பெயருடையவர் என்பதும் திருமலை நயினருடைய புதல்வர் என்பதும் அறியக்கிடத்தல் காண்க. இவ்வாசிரியர் மெய்கண்டசந்தானத்தைச் சேர்ந்த திருவண்ணமலைச் சத்திய ஞானதரிசினிகளின் மாணவர். இவர் இறைசைப்புராணம் பாடி அரங்கேற்றியபோது, கோயில் அதிகாரிகள் இவருக்குச் சில நிலங்களும், ஆனந்ததாண்டவன் திருவீதியில் ஒரு மனையும் கி. பி. 1510ஆம் ஆண்டில் அளித்துள்ளனர். இச்செய்திகளெல்லாம் எலவானசூர்க்கோயில் முதற் பிரகாரம் மேலைச்சுவரில் வரையப்பட்டுள்ள ஒரு கல்வெட்டினுல் நன்கு புலனுகின்றன (Ins. 485 of 1938). இந்நூலாசிரியர் பதினரும் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த புலவராவர்.

3. **ஓங்குகோயிற்புராணம்:**—இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள திருப்புத்தூரில் திருத்தளியாண்ட நாயனர் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள ஓங்குகோயிலுறைவார் என்னுஞ் சிவபெருமான் புரிந்தருளிய திருவிளையாடல்களைக் கூறுவது இப்புராணமாகும். இது, **திருவம்பலமுடையார் மறைஞானசம்பந்தர்** என்னும் பெரியாரால் இயற்றப் பெற்றது. இவ்வாசிரியர் திருப்புத்தூரிலிருந்த சிறுமடம் என்னும் பெயருடைய ஒரு மடத்தில் வதிந்தவர்; மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்; கி. பி. 1484ஆம் ஆண்டில் புராணம்பாடி அரங்கேற்றியவர். இவர் தம் நூலை அரங்கேற்றியபோது கோயிலதிகாரிகள், மேல் திருமங்கலம் என்ற மண்ணிமங்கலத்தில் இவருக்கும் ஐந்து மா நிலம் அளித்தனர் என்று தெரிகிறது. இச்செய்திகள்,

திருப்புத்தூர்க் கோயிற் கீழைப்பிரகாரத்திற் காணப் படும் ஒரு கல்வெட்டிற் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன (Ins. 180 of 1936). இவ்வாசிரியர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புலவராவர்.

மேலே குறிப்பிட்ட திருப்பாலைப்பந்தல் உலா, இறைசைப் புராணம், ஓங்குகோயிற்புராணம் என்னும் நூல்கள் இக்காலத்தில் உள்ளனவா என்பது புலப்பட வில்லை.

10

விநாயகர் வழிபாடும் தமிழ்நாடும்

வடவேங்கடம் தென்குமரிக் கிடைப்பட்ட தமிழகத்தில் பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்த நம் முன்னோர்களாகிய தமிழ் மக்கள் கடவுள் உண்டு என்ற கொள்கையினராக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அச்சொல் உண்மையாலேயே பெறப்படுகின்றது. அச்சொல்லின் பொருளும் கடவுள் இலக்கணத்தை ஒருவகையில் உணர்த்துவதாக அமைந்திருப்பது மகிழ்தற்குரியதாகும். அன்றியும் 'கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி யென்ற வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்—கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணியவருமே' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் தமிழ் மக்கள் தெய்வங் கொள்கையுடையவர் என்பதை வலியுறுத்துதல் காண்க. எனவே, கடவுட்கொள்கையுடைய நம்முன்னோர் தாம் கடவுளை வழிபடுவதற்குரிய கோயில்களை நகரங்களிலும் பேரூர்களிலும் சிற்றூர்களிலும் எடுப்பித்திருத்தல்வேண்டும் என்பது ஒருதலை. சேர சோழ பாண்டியரது தலைநகரங்களிலும் குறுநிலமன்னர் வாழ்ந்துவந்த நகரங்களிலும் பலகோயில்கள் அக்காலத்தில் இருந்தன என்பது சங்கத்துச் சான்றோர் அருளிய பாடல்களாலும் தொடர்நிலைச்செய்யுள்களாலும் நன்கு உணரப்படுகின்றது.

அவற்றை நோக்கின் அந்நாளில் கோயில்களில் மக்களால் வழிபடப் பெற்ற தெய்வங்கள் எவை என்பது எளிதில் புலப்படும். சோழரது தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டி னத்தில் தம்காலத்தில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளி யிருந்த தெய்வங்களை ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் தாம் இயற்றியுள்ள சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியுள்ளனர். அதனை,

'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்
மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்
மாமுது முதல்வன் வாய்மையின் வழாஅ
நான்மறை மரபிற் றீமுறை யொருபால்
நால்வகைத் தேவரு மூவாறு கணங்களும்
பால்வகை தெரிந்த பகுதித் தோற்றத்து
வேறுவேறு கடவுளர் சாறுசிறந் தொருபால்
அறவோர் பள்ளியு மறனோம் படையும்
புறநிலைக் கோட்டத்துப் புண்ணியத் தானமும்
துறவோ ருரைக்குஞ் செயல்சிறந் தொருபால்'

என்னும் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதைப் பகுதியினால் உணரலாம். இங்ஙனமே, பாண்டியரது தலைநகராகிய மதுரையம்பதியில் அந்நாளிலிருந்த கோயில்கள்,

'நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்
உவணச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்
மேழி வலனுயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
கோழிச்சேவல் கொடியோன் கோட்டமும்

என்று அவ்வடிகளால் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் அறியற் பாலது. ஆகவே, கடைச்சங்க நாளில் காவிரிப்பூம்பட்டினம்,

மதுரை ஆகிய இருபெரு நகரங்களிலும் சிவபெருமான், முருகவேள், திருமால், பலதேவர் என்னும் நாற்பெருங் கடவுளர்க்கும் கோயில்கள் இருந்தன என்பது பெறப் படுதல் காண்க. அன்றியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரன் கோயிலும், அருகர் பள்ளியும், புத்தர்பள்ளியும் இருந்தமை மேலே குறித்துள்ள அடிகளது திருவாக்கினுல் வெளியாகின்றது. ஆனுல், **பிள்ளையார்** எனவும் **விநாயகர்** எனவும் **கணபதி** எனவும் வழங்கப்பெறும் யானைமுகக் கடவுளைப்பற்றிய குறிப்பு அதில் காணப்பெருதிருத்தல் ஆராய்தற்குரியதாகும். இதனைக் கூர்ந்து நோக்கின், கடைச்சங்கநாளில் பிள்ளையார் வழிபாடு நம் தமிழகத்தில் இருந்திலது என்பது தெள்ளிதிற் புலனுகும்.

இனி, காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த மாலதி என்னும் பார்ப்பனப்பெண் ஒருத்தி தன் மாற்ருள் மகவை எடுத்துப் பாலருத்த, அப்பால் விக்கினமையின் அஃது உயிர் துறந்தது. அதனைக்கண்ட மாலதியும் நடுக்கமுற்றுத் தன்மீது சுமத்தப்பெறும் அடாப்பழிக்கு அஞ்சியவளாய், அம் மகவை எடுத்துக்கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தி லுள்ள எல்லாக் கோயில்களுக்கும் சென்று, அதற்கு உயிரளிக்குமாறு வரம்வேண்டினள். எத்தேவரும் அவ்வரம் கொடாமற் போகவே, இறுதியில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தி லிருந்த மாசாத்தனுர் அவள்பால் இரக்கங்கொண்டு தாமே அம்மகவாகத்தோன்றி அவளது இன்னலைப் போக்கி யருளினுர். இது சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்பெறும் ஒரு வரலாருகும். இதனைக் கூறவந்த அடிகள், அம்மாலதி என்பாள் இறந்த மகவைக் கைகளில் ஏந்தி வரம்வேண்டி நின்ற கோயில்கள் எல்லாவற்றையும் குறித்துள்ளனர். அதனை,

'—மேலோர் நாள்

மாலதி மாற்ருள் மகவுக்குப் பாலளிக்கப்
பால்விக்கிப் பாலகன் ருன்சோர மாலதியும்
பார்ப்பா னுெடுமனையா ளென்மேற் படாதனவி'
டேற்பன கூருரென் றேங்கி மகக்கொண்
டமரர் தருக்கோட்டம் வெள்யா னைக்கோட்டம்
புகர்வெள்ளை நாகர்தங் கோட்டம் பகல்வாயில்
உச்சிக் கிழான்கோட்டம் ஊர்க்கோட்டம் வேற்கோட்டம்
வச்சிரக் கோட்டம் புறம்பணையான் வாழ்கோட்டம்
நிக்கந்தக் கோட்டம் நிலாக்கோட்டம் புக்கெங்கும்
தேவிர்கா ளெம்முறுநோய் தீர்மென்று மேவியோர்
பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தாளுக்கு;—

என்னும் கனுத்திற முரைத்த காதைப் பகுதியினுல் நன்கறியலாம். இப்பகுதியில் விநாயகர்க்கு ஒருகோட்டம் குறிக்கப்பெருதிருத்தல் அறியத்தக்கது. அன்றியும், இந்திரனது கற்பகத்தருவிற்கு ஒரு கோயிலும் ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானைக்கு ஒரு கோயிலும் கூறியுள்ள அடிகள், விநாயகர்க்கு அந்நகரில் ஒரு கோயிலிருந்திருப்பின் அதனையும் கூறியிருப்பர் அன்ருே? அகடிள் அதனைக் கூருமையொன்றே கடைச்சங்கநாளில் விநாயகர் வழிபாடும் அவர்க்குரிய கோயிலும் நம்தமிழ்நாட்டில் இல்லை என்பதை நன்கு புலப்படுத்தாநிற்கும்.

ஆசிரியர் நக்கீரனுர் பாடியுள்ள 55-ஆம் புறப்பாட்டில்,

ஏற்றுவல னுயரிய எரிமருள் அவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் ருேனும்
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
அடல்வெந் நாஞ்சில் பனைக்கொடி யோனும்
மண்ணுறு திருமணி புரையுமேனி

விண்ணுயர் புட்கொடி விறல் வெய்யோனும்
மணிமயி லுயரிய மாறு வென்றி
பிணிமுக வூர்தி வொண்செய் யோனுமென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
றோலா நல்லிசை நால்வர்'

என்றுகூறி யுள்ளனர். இதில், சிவபெருமான், பலதேவன், திருமால், முருகவேள் என்னும் நாற்பெருந் தெய்வங்கள் மாத்திரம் குறிக்கப்பெற்றிருத்தல் காண்க. எட்டுத்தொகை நூற்களுள் அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, ஐங்குறு நூறு என்பவற்றிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல்கள் சிவபெருமானைப்பற்றியனவாக உள்ளன. நற்றிணை, குறுந் தொகை என்னும் இரண்டு நூற்களிலுமுள்ள கடவுள் வாழ்த்துக்கள் முறையே திருமாலுக்கும் முருகவேளுக்கும் உரியவாயிருக்கின்றன. எனவே, சங்கத்துச் சான்றோர் இயற்றியுள்ள நூல்களில் விநாயகரைப்பற்றிய குறிப்பு இல்லாதிருப்பது அவ்வழிபாடு அந்நாளில் நம்நாட்டில் இருந்திலது என்பதையே வலியுறுத்துவதாகும்.[1]

இனி, விநாயகர் வழிபாடு நம்நாட்டில் எவ்வாறு எக் காலத்தில் தொடங்கப் பெற்றிருத்தல்வேண்டும் என்பது ஆராய்தற்குரியதாகும்.

விநாயகர் வழிபாடு மிகச் சிறப்பாகத் தொன்று தொட்டு நடைபெற்றுவரும் நாடு மகாராட்டிரதேசம் என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றும். அங்கிருந்தே அது

---

[1] பதினோராந் திருமுறையிலுள்ள மூத்தநாயனார் திரு விரட்டை மணிமாலை, கடைச்சங்கப்புலவராகிய கபிலர் இயற்றியதன்று. அதன் ஆசிரியர் கபிலதேவநாயனார் என்ற பிற்காலப் புலவர் ஆவர்.

நம்நாட்டிலும் பரவியிருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படும் செய்தியாகும். சோழமண்டலத்தில் தஞ்சை ஜில்லா நன்னிலந் தாலூகாவில் திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள கோயில் **கணபதீச்சுரம்** என்ற பெயருடன் கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் நிலவியது என்பது,

'பொன்னம்பூங் கழிக்கானற்
புணர்துணேயோ டுடன்வாழும்
அன்னங்காள் அன்றில்காள்
அகன்றும் போய் வருவீர்காள்
கன்னவில்தோள் சிறுத்தொண்டன்
கணபதீச்சுரம் மேய
இன்னமுதன் இணேயடிக்கீழ்
எனதல்லல் உரையீரே'

என்னும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாக்கிஞல் அறியப்படுகின்றது. அக்கோயிலிலுள்ள விநாயகரது பெயர் **வாதாபி விநாயகர்** என்பதாம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள விநாயகரது படிமங்களுள் கணபதீச்சுரத்திலுள்ளதே மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது எனலாம். முதன்முதலில் விநாயகர் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்ற கோயிலானமையின் திருச்செங்காட்டங்குடி ஆலயம் **கணபதீச்சுரம்** என்று வழங்கப் பெற்றது போலும்.

இனி, வாதாபிக்கும் திருச்செங்காட்டங்குடி விநாயகருக்கும் ஒரு தொடர்பு இருத்தல் ஈண்டு உணரற்பாலதாகும். வாதாபி என்பது மேலேச்சளுக்கியரது தலைநகரம்; இக்காலத்தில் பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள பீஜப்பூர் ஜில்லாவில் உள்ளது. அங்கிருந்து அரசாண்ட மேலேச்சளுக்கிய மன்னனுகிய இரண்டாம் புலகேசிக்கும் காஞ்சிமா

நகரிலிருந்த பல்லவவேந்தனுகிய முதல்நரசிம்மவர்ம னுக்கும் கி. பி. 642-ல் ஒருபெரும்போர் நிகழ்ந்தது. முதல் நரசிம்ம வர்மனது படைக்குத் தலைமை வகித்துப் போர் நடத்தியவர், திருச்செங்காட்டங்குடியிற் பிறந்தவரும் பரஞ் சோதி என்ற இயற்பெயருடையவரும் அறுபத்துமூன்று அடியார்களுள் ஒருவரும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளால் தேவாரப் பதிகத்தில் பாராட்டப் பெற்றவரும் ஆகிய சிறுத்தொண்ட நாயனுரே ஆவர். அப்பெரியார் புல கேசியைப் போரிற்புறங்கண்டு அவனது தலைநகராகிய வாதாபியையும் அழித்து அங்குவெற்றித் தூண் நிறுவி அதில் தம் வீரச்செயல்களையும் எழுதுவித்தனர். அக்கல் வெட்டின் ஒருபகுதி இன்றும் அந்நகரில் உளது. இச் செய்திகளுள் சிலவற்றை,

'மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய்
வடபுலத்து வாதாபித்
தொன்னகரம் துகளாகத்
துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும்
பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனவெண் ணிலகவர்ந்தே
இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்.'

என்னும் பெரிய புராணச் செய்யுளிலும் காணலாம்.

இவ்வாறு வெற்றிவீரராகத் திரும்பிய சிறுத் தொண்டர், சேய்மையிலுள்ள வாதாபி நகரில் தாம் எய்திய வெற்றிக்கடையாளமாகத் தம்மால் அழிக்கப்பெற்ற அந் நகரிலிருந்து சில விநாயகர் படிமங்களைக் கொண்டுவந்து, அவற்றுள் ஒன்றைத் தம் ஊராகிய திருச்செங்காட்டங் குடியிலுள்ள ஆலயத்தில் எழுந்தருளுவித்து அதற்கு

வாதாபி விநாயகர் என்ற பெயரும் இட்டிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், அந் நாயனூர் தாம்கொணர்ந்த விநாயகர் படிமங்களைத் தமதூருக்கு அண்மையிலுள்ள திருப்புகலூரிலும் திருவாரூரிலும் எழுந்தருளுவித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதனை அத்தலங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு விநாயகர் வாதாபி விநாயகர் என்று வழங்கப் பெறுதலால் அறியலாம்.

திருவாரூரிலுள்ள வாதாபி விநாயகர் படிமம் கலிங்க நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பெற்றது என்று மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கூறி யுள்ளனர். இதனை,

'மேதவியருக்கிடமாய் மிளிர்
திருவாரூர்த் தளியில்
போதாவி தொறுமலர்ந்து
பொலிகலிங்கம் நின்றும்போந்து
ஓதாவி யனைத்துமினிது
உவந்தேத்த வுவந்துதவும்
வாதாவி மழகளிற்றை
மலர்தூவி யிறைஞ்சுவாம்'

என்ற தியாகராசலீலையிலுள்ள செய்யுளால் உணரலாம். ஆனுல், கலிங்கத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பெற்ற விநா யகர் வாதாவி விநாயகர் என்று கூறப்பெற்றமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. எனினும், இச்செய்தி அவ் விநாயகர் படிமம் வெளி நாட்டிலிருந்து ஒருகாலத்துக் கொண்டுவரப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்ற உண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க.

இனி, புறநாடுகளின்மேல் படையெடுத்துச் சென்ற

தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் தமது வெற்றிக்கு அடையாள மாகத் தாம் வெற்றிபெற்ற நாடுகளில் அழிந்த ஊர்களி லிருந்து கடவுட் படிமங்கள் கொண்டுவந்து தம் நாட்டில் எழுந்தருளுவிப்பது ஒரு பழைய வழக்கமாகும். இவ்வரிய செய்தி சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. கம்பன் மணியனுகிய விக்கிரம சிங்க மூவேந்த வேளான் என்னும் சோழநாட்டுப் படைத் தலைவன் சேரமண்டலத்தின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அதனை வென்று திரும்பியபோது, அங்கிருந்து கொணர்ந்த மரகத தேவரை முதல் இராஜ ராஜசோழன் பால் பெற்றுத் திருப்பழனத்திலுள்ள ஆல யத்தில் கி. பி. 999ல் எழுந்தருளுவித்தான் என்று அவ்வூரி லுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது.[1]

கங்கைகொண்ட சோழன் மகனுகிய விஜய ராஜேந்திர சோழன் மேலைச் சளுக்கியரது நகரமாகிய கலியாண புரத்தை வென்று அங்கிருந்து துவார பாலகர் படிமம் ஒன்று கொண்டு வந்துள்ளானென்பது, கும்பகோணத் திற்கு அண்மையிலுள்ள தாராசுரம் (இராஜராஜபுரம்) கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது. அப்படிமத்தினடியில், **'கலியாணபுரம் எறிந்து உடையார் விஜய் ராஜேந்திர சோழதேவர் கொடுவந்த துவாரபாலகர்'** என்று வரையப்பெற்றுள்ளது. பேரழகு வாய்ந்த அப் படிமம் மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தாராசுரம் கோயிலி லிருந்து, தஞ்சை அரண்மனை ஆலயக் கண்காணிப் பாளரும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க அமைச்சருமான திரு வாளர் J. M. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் தஞ்சைக்குக் கொண்டுபோகப் பெற்றுப் பெரியகோயிலிலுள்ள 'சோழர் பொருட்காட்சி நிலையத்'தில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது.

---

[1] Inscriptions No. 135_of 1927—28.

மூன்றும் குலோத்துங்க சோழனது படைத் தலைவர்களுள் ஒருவனான அரையன் தேவுந் திருவும் உடையான் பொத்தப்பிச்சோழன் என்பான், வீரபாண்டியனுக்கு உதவும் பொருட்டுப் பாண்டிமண்டலத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றியுடன் திரும்புங்கால், அந்நாட்டில் அழிந்த ஊர்களிலிருந்து தன் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகக் கொண்டுவந்த கூத்தாடுந் தேவரையும் (நடராசப் பெருமான்) நாச்சியாரையும் சீகாழியிலுள்ள திருத்தோணியப்பர் ஆலயத்தில் எழுந்தருளுவித்தனன் என்பது அங்கேயுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகிறது. அக்கல்வெட்டு, 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவர்க்கு யாண்டு பதினொன்ருவது: சுத்தமலி வள நாட்டு வெண்ணிக் கூற்றத்து குணநாடரானஉடையான் அரையன் தேவுந்திருவுமுடையானான பொத்தப்பிச் சோழன், வீரபாண்டியன் வினைசெய்து பாண்டியன் மண்டலத்து அழிந்த ஊர்களில் நின்றும் ஜெயதம்பமாக எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டு போந்த கூத்தாடுந் தேவரையும் நாச்சியாரையும் ராஜாதி ராஜவளநாட்டு திருக்கழுமல நாட்டு உடையார் திருத்தோணி புரமுடையார் கோயிலில் திருநடை மாளிகையிலே எழுந்தருளி இருந்து பூசைகொண்டருளப் பண்ணுகவென்று இக்கூத்தாடுந் தேவர்க்கும் நாச்சியாருக்கும் வேண்டு நிபந்தங்களுக்கு இறுப்பதாக இட்ட எண்வேலி ஆக்கூரில் தேவதானம் இரண்டுவேலி இட்டநிலம் இருவேலி இன்னிலம்........வேலியும் கைக்கொண்டு பூசைசெலுத்தப் பண்ணுக வென்றும் இப்படியே இன்னுயனூர் கோயிலிலே கல் வெட்டப் பண்ணுக வென்றும் பிரசாதஞ் செய்தருளின திருமுகம் வந்தமையால் இந்நிலம் இருவேலியும் கொண்டு

இந்நாயனுர்க்கு நாச்சியார்க்கும் பூசைசெ......பண்ணுவது 11—பன்மகேசுரரெக்ஷெ'—[1] என்பதாம்.

ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப் பெற்ற மூன்று செய்திகளாலும் பண்டைத் தமிழ்வேந்தர் தாம் வென்ற நாடுகளிலிருந்து தம் வெற்றிக் கறிகுறியாகக் கடவுட் படிமங்கள் கொண்டு வந்து எழுந்தருளுவித்தமை வெளியாதல் காண்க. எனவே, சிறுத்தொண்டநாயனுரும் தாம் வென்ற மேலைச் சாளுக்கியர் தலைநகராகிய வாதாபியிலிருந்து சில விநாயகர் படிமங்கள் கொண்டுவந்து நம் தமிழகத்திலுள்ள சிவலாயங்களில் எழுந்தருளுவித்து நாள் வழிபாட்டிற்கு நிபந்தங்களும் விட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு துணியப்படும். அன்றியும், நாயனுர் தம் காலத்திலேயே அவ்வழிபாட்டைப் பரப்ப வேண்டுமென்று முயன்றிருத்தல் இயல்பேயாம். ஒவ்வோர் ஊரிலுமுள்ள பல தெருக்களிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும், குளக்கரைகளிலும் பெருவழிகளிலும் விநாயகராலயம் அமைக்கப் பெற்றிருப்பது அப்புதிய கடவுள் வழிபாட்டை யாண்டும் பரவச் செய்தற்குக் கையாண்ட முறையேயாகும்.

பிற்காலச் சைவநூற்களிலும் பிறவற்றிலும் முதலில் விநாயகர் வணக்கம் அமைந்திருப்பது யாவருமறிந்ததே. விநாயகர் வணக்கத்தை முதலில் கொண்டுள்ள நூற்கள் பலவற்றுள்ளும் மிகத்தொன்மை வாய்ந்தவை புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, நந்திக்கலம்பகம் என்பனவேயாம். இவற்றிற்கு முந்திய காலத்தியவான தேவாரத்

---

[1] இக்கல்வெட்டு, சீகாழியிலுள்ள தமிழ்ப்பேராசிரியரும், தருமபுர ஆதீன வித்துவானுமாகிய திருவாளர் ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயப்பிள்ளை அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள 'காழிக் கல்வெட்டுக்கள்' என்னும் புத்தகத்தில் உள்ளதாகும்.

திருப்பதிகங்களில் விநாயகரைப் பற்றிய மிகச் சில குறிப்புக்களே காணப்படுகின்றன. ஆகவே, கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில்தான் நம் நாட்டில் விநாயகர் வணக்கம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமென்பது தேற்றம்-[1]

இதுகாறுங் கூறியவாற்ருல், நம் தமிழகத்தில் கடைச்சங்ககாலத்தில் விநாயகர் வழிபாடு இருந்திலது என்பதும் கி. பி. 642-ல் சிறுத்தொண்டநாயஞர் மேலைச் சளுக்கியரது தலைநகராகிய வாதாபியிலிருந்து விநாயகரைக் கொண்டுவந்து நம்நாட்டுச் சிவாலயங்கள் சிலவற்றில் எழுந்தருளுவித்தனர் என்பதும் அதுமுதல் விநாயகர் வழிபாடு தமிழ்நாட்டில் பரவிச் சிறப்புற்றது என்பதும் பிறவும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

---

1 விநாயகரைப் பற்றிய புராணக் கதைகளும் பின்னரே தோன்றியுள்ளன.

11

புறநானூறும் கல்வெட்டுக்களும்

1. தோற்றுவாய்

புறநானூறு என்பது சங்கத்துச் சான்றோர் பலரால் இயற்றப்பெற்றுக் கடைச்சங்கத் திறுதிக் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகும். இஃது அறமும் பொருளும் நுதலிய புறத்திணைகளுக்குரிய துறைப் பொருள் அமைந்த நானூறு பாடல்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டுள்ளமையின், 'புற நானூறு' என்னும் பெயர் எய்திற்று. இதனைப் 'புறப்பாட்டு' எனவும் 'புறம்' எனவும் வழங்குவதுண்டு. இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்து, பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனாரால் இயற்றப்பட்டது. மற்றப் பாடல்கள் முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் முதல் கோவூர் கிழார் இறுதியாகவுள்ள புலவர் பலரால் பாடப்பெற்றவை. இந்நூலைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் யாவர் என்பது தெரியவில்லை. இந்நூலிலுள்ள பாடல்கள் எல்லாம் அகவற்பாக்கள் ஆகும்.

மதுரைமா நகரிலிருந்த கடைச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பது அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மையாதலின், அக்காலப் பகுதி

யில் தொகுக்கப்பெற்ற புறநானூற்றிலுள்ள பாடல்களும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப் பெற்றவை என்பதில் ஐயமில்லை. இத்துணைத் தொன்மை வாய்ந்த இவ்வரிய நூல் நம் முன்னோர் வரலாறுகளையும் வழக்க ஒழுக்கங்களையும் நம்மனோர்க்கு நன்குணர்த்தும் ஒப்பற்ற கருவூலமாக அமைந்திருப்பது பெறற்கரும்பேறேயாம்.

பண்டைக்காலத்தில் இத் தமிழகத்தில் செங்கோலோச்சிய சேர சோழ பாண்டியராகிய முடியுடை வேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள், அமைச்சர், படைத்தலைவர், கடையெழு வள்ளல்கள், சங்கப் புலவர்கள் முதலானோர் வரலாறுகளையும், பண்டைத் தமிழ் மக்களுடைய கொள்கை, நாகரிகம், கல்வி, வீரம் முதலான வற்றையும் உணர்ந்து கொள்வதற்குப் புறநானூறு என்னும் இச் சீரிய நூல் ஒன்றே போதும் எனலாம். உண்மைத் தமிழராகவுள்ள ஒவ்வொருவரும் இந்நூல் ஒன்றையாவது கற்றல் வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள்.

இனி, கல்வெட்டுக்கள் என்பன, கோயிற் சுவர்கள், கற்பாறைகள், மலைக்குகைகள், வெற்றித் தூண்கள், மண்டபங்கள், படிமங்கள், நடுகற்கள் முதலானவற்றில் வரையப்பெற்றிருக்கும் கல்லெழுத்துக்களேயாம். செப்பேடுகள் எல்லாம் கல்வெட்டுக்களின் படிகளேயாதலின் அவற்றையும் கல்வெட்டுக்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஈண்டு அடக்கிக் கொள்வது பொருந்தும். நம் தமிழ் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் நம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியிலேயே உள்ளன. சிற்சில வடமொழிக் கல்வெட்டுக்களும் நம் நாட்டில் உண்டு. கல்வெட்டுக்

களில் காணப்படுஞ் செய்திகள் எல்லாம் வெறும் கற்பனைச் செய்திகள் அல்ல, பயனற்ற செய்திகளும் அல்ல. அவையனைத்தும் நம் முன்னோர்களுடைய உண்மை வரலாறுகளை யுணர்த்தும் பழைய வெளியீடுகளே. சேர சோழ பாண்டியராகிய முடியுடைத் தமிழ் வேந்தரும், பல்லவரும், குறுநில மன்னரும், பிற தலைவர்களும் புரிந்த அறச் செயல்களும், வீரச் செயல்களும், அன்னோர் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகளும் அக்கால அரசியல் முறைகளும், போர் நிகழ்ச்சிகளும் பழைய புலவர்களைப் பற்றிய செய்திகளும், மண்டலம், வளநாடு, கோட்டம், நாடு, கூற்றம் என்பவற்றின் வரலாறுகளும், பல ஊர்களின் உண்மைப் பெயர்களும், முற்கால வழக்கங்களும், சமயநிலையும், மற்றும் பல அரிய நிகழ்ச்சிகளும் நம் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றன. சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, நம் நாட்டின் பழைய சரிதங்களை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்வதற்குத் தக்க கருவிகளாயிருப்பன, கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளுமேயாம். ஆகவே. புறநானூறும் கல்வெட்டுக்களும் உணர்த்துவன, நம் தமிழகத்தின் பண்டை வரலாறுகளே என்பது இனிது விளங்குதல் காண்க.

இவற்றுள், புறநானூறு, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்த வரலாறுகளையே கூறும். நம் தமிழ் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களோ கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவை. எனவே, புறநானூறும் கல்வெட்டுக்களும் தம்முள் எங்ஙனம் இயைபுடையன வதால் கூடும் என்ற ஐயப்பாடு எவர்க்கும் நிகழ்தல் இயல்பே. ஆதலால், இதுபற்றிச் சில கூறி விளக்குவேன்.

இலக்கியச் செய்திகள் எல்லாம் புனைந்துரை சிறிது கலந்த நூல் வழக்கில் அமைந்தவை. கல்வெட்டுச் செய்திகள் எல்லாம் புனைந்துரை கலவா உலக வழக்கில் அமைந்தவை. ஆதலால், வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் கல்வெட்டுக்களையே தக்க சான்றுகளாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து உண்மை காண்பாராயினர். அன்னோர் இலக்கியங்களைச் சிறந்த சான்றுகளாக மதித்து ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இலக்கியச் செய்திகளுள் சில, புனைந்துரையாக இருத்தல் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதேயாயினும், அவற்றை அத்துணை எளியனவாகக் கருதித் தள்ளி விடுதல் எவ்வாற்றானும் ஏற்புடையதன்று. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டனவாய்ப் புறநானூற்றில் காணப்படும் செய்திகள் செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் தாங்கப்பட்டு உறுதியெய்து கின்றன. அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் நாம் எங்ஙனம் தள்ளுதல் கூடும்? ஆகவே, செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் தாங்கப்படும் உண்மைச் செய்திகளைத் தன்னகத்துக்கொண்டு சங்க நூல்களின் சிறப்பிற்கும் மாசற்ற தன்மைக்கும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது புறநானூறு எனலாம்.

2. உறுதிப்பாடு

புறநானூற்றுச் செய்திகளுள் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் உறுதிப்படுவன:

1. புறநானூற்றில் காணப்படும் கடைச்சங்க காலத்துச் சோழ மன்னர்களான பெருநற்கிள்ளி, சோழன் கரிகாலன், சோழன் செங்கணான் என்போர், கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டில் வரையப்பட்ட ஆனைமங்கலச்

செப்பேடுகள்[1], திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள்[2], கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுக்கள்[3] என்பவற்றில் மிகச் சிறப்புடன் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

2. காரிகிழார், நெட்டிமையார், நெடும்பல்லியத்தனார் என்ற புலவர் பெருமக்களால் புறநானூற்றில் பாடப் பெற்றவனும், பல பகைஞர்களையும் வென்று மறக்கள வேள்விகள் புரிந்தவனும், வேண்டிய வேண்டியாங்கு புலவர்களுக்கும் இரவலர்களுக்கும் ஈந்த பெருங்கொடை வள்ளலும், சிவபெருமானிடத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவனுமாகிய பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பான், கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வரையப்பெற்ற வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளில்,

> ''கொல்யானை பலவோட்டிக் கூடாமன்னர்
> குழாந் தவிர்த்த பல்யாக முதுகுடுமிப்
> பெருவழுதி யெனும் பாண்டியாதிராசன்''

என்று பாராட்டப்பட்டிருப்பது உணரற்பாலது.

3. இம் முதுகுடுமி அரசர்க்குரிய பல வேள்விகள் செய்து சிறப்புற்றவன் என்பது, இவன் இயற்பெயருக்கு முன்னருள்ள 'பல்யாகசாலை' என்ற அடை மொழிகளாலும்,

> ''அருஞ் சீர்த்திப் பெருங் கண்ணுறை
> நெய்ம்மலி யாவுதி பொங்கப் பன்மாண்
> வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
> யூபநட்ட வியன் களம் பலகொல்''

---

1 Epigraphia Indica Vol. XXII, No. 34.
2 South Indian Inscriptions Vol. III. No. 205
3 Travancore Archaelogieal Series Vol. III Ins. No. 34.

என்ற 15-ஆம் புறப்பாட்டடிகளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இச்செய்தி,

'பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியெனும் பாண்டியாதிராசனுல் நாகமா மலைச்சோலை நளிர்சினைமிசை வண்டலம்பும் பாகனூர்க் கூற்றமென்னும் பழனக்கிடக்கை நீர்நாட்டுச் சொற்கணாளர் சொல்லப்பட்ட சுருதி மார்க்கம் பிழையாது கொற்கை கிழான் நற்கொற்றன் கொண்ட வேள்வி முற்றுவிக்கக் கேள்வியந்தணாளர் முன்பு கேட்க வென்றெடுத்துரைத்து வேள்விச்சாலை முன்பு நின்று வேள்விக்குடியென்றப்பதியைச் சீரோடு திருவளரச் செய் தார் வேந்தனப் பொழுதே நீரோடட்டிக் கொடுத்தமையால் நீடு புக்தி துய்த்தபின்' என்ற வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டுப் பகுதியினுல் வலியுறுதல் காண்க.

4. இனி, கடைச்சங்க நாளில் விளங்கிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பவன், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற பேரரசர் இருவரையும் குறுநில மன்னர் ஐவரையும் தலையாலங்கானத்தில் வென்ற செய்தி, புறப்பாட்டுக்களால் உணரப்படுகின்றது[1] இப்போர் நிகழ்ச்சி கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் வரையப்பட்ட சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டில்,[2]

"தலையாலங் கானத்திற் றன்னொக்கு
மிருவேந்தரைக் கொலைவாளிற் றலைதுமித்துக்
குறைத்தலையின் கூத்தொழித்தும்"

என்று சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.

---

1. புறம், 19,23.
2. South Indian Inscriptions Vol. III No. 206.

5. மேற் குறித்த சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளில் காணப்படும் 'மாபாரதந் தமிழ்ப் படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்' என்ற தொடர்களில் பாண்டியரின் அருஞ் செயல்கள் இரண்டு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் பாண்டியன் ஒருவன், கடைச்சங்க நாளில் மாபாரதத்தை நம் தமிழ்மொழியில் செய்யுட்களாகப் பாடுவித்தமை ஒன்று. அப் பாண்டியன் வேண்டுகோளின்படி மாபாரதத்தைத் தமிழில் பாடியவர் புறநானூற்றின் முதற் பாடலான கடவுள் வாழ்த்து இயற்றிய பெருந்தேவனுர் ஆவர். அதுபற்றி அவ்வாசிரியர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுர் என்று அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றனர் என்பது பலரும் அறிந்ததே.

மற்ருென்று, பாண்டியர்கள் மதுரைமா நகரில் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவிப் புலவர்களைப் போற்றி வந்தமையேயாம். இச் செய்தியைப் புறநானூறு முதலான தொகை நூல்களால் நன்குணரலாம்.

6. "வடதிசை யதுவே வான்ருேய் இமயம்
தென்றிசை ஆஅய் குடியின் ருயிற்
பிறழ்வது மன்னேவிம் மலர்தலை யுலகே"
(புறம்: 132.)

என்று புறப்பாட்டில் புகழப்பட்டவனும் கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனும் ஆகிய வேள் ஆய் என்பான் பொதியில் மலையைச் சார்ந்த வேணுட்டை ஆட்சிபுரிந்த குறுநில மன்னன் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறியலாம். பாண்டி நாட்டிற்குத் தென்மேற்கில் பேரியாற்றுக்கும் குமரிமுனைக்கும் இடைப்பட்ட திருவாங்கூர் இராச்சியத்தின் தென்பகுதிக்கு முற்காலத்தில் 'வேணுடு' என்ற பெயர் இருந்தது என்பது பல கல்வெட்டுக்களால்

புலப்படுகின்றது. வேள் ஆயின் மரபினர் கி. பி. ஏழு, எட்டாம் நூற்றுண்டுகளிலும் அங்கு அரசாண்டனர் என்பதும் அன்னோர் கோச்சடையன் ரணதீரன், அவன் பேரன் நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் என்ற பாண்டி வேந்தர்களால் வென்று அடக்கப்பட்டனர் என்பதும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றன. இச்செய்திகளை,

"பொருதூருங் கடற்றானையை மருதூருள் மாண்பழித்து
ஆய்வேளை யகப்படவே யென்னுமை யெறிந்தழித்து"

எனவும்,

"தீவார அயிலேந்தித் திளைத்தெதிரே வந்திறுத்த
ஆய்வேளையுங் குறும்பரையும் அடலமருள் அழித்தோட்டி"

எனவும் போதரும் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டுப் பகுதிகளால் உணர்க.

7. கடையெழுவல்ளல்களுள் ஒருவனும், உண்டோர் நெடுங்காலம் உயிர்வாழ்ந்திருப்பதற்கு ஏதுவான கருநெல்லிப்பழம் ஒன்றை ஒளவையாருக்கு அளித்தவனும்,

"ஒருநாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ',
[புறம்: 101]

என்று ஒளவையாரால் மனமுருகிப் பாராட்டப் பெற்றவனும் ஆகிய அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பான் கொங்கு மண்டலத்தில் தகடூரிலிருந்து அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது புறநானூற்றால் அறியப்படுவதொன்று.

வட ஆர்க்காடு கோட்டத் (சில்லாவில் போளூருக் கணித்தாகவுள்ள) திருமலையில் காணப்படும் கல்வெட் டொன்று அதியமான் நெடுமானஞ்சியைக் குறிப்பிடு கின்றது. செய்யுள் வடிவத்தில் உள்ள அக்கல்வெட்டு,

"வஞ்சியர் குலபதி யெழினி
வகுத்த வியக்க ரியக்கியரோ
டெஞ்சியவழிவு திருத்தி
யெண்குண விறைவனை மலைவைத்தான்
அஞ்சிதன் வழிவருமவன்முத
விகலதிகன வசன நூல்(?)
விஞ்சையர் தகைமையர் காவலன்
விடுகாதழகிய பெருமாளே"

என்பது.

இதில் புறநானூற்றில் வந்துள்ள எழினி, அஞ்சி என்ற அரசர் பெயர்கள் பயின்று வருவதோடு அன்னோர் வஞ்சியர் குலபதி என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் அறியற் பாலதாகும். இதில் கூறப்படும் விடுகாதழகிய பெருமாள் என்பவன் அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் வழித்தோன்றல் என்பதும் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என்பதும் ஈண்டு உணரத்தக்கன. வஞ்சியர் குலபதி என்பதும் வஞ்சி மாநகரத்தில் வீற்றிருந்து அரசாண்ட சேரமன்னனைக் குறிக்கும் தொடராகும்.

8. 'அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்' என்று தொடங்கும் 99-ஆம் புறப்பாட்டில் அதியமான் நெடு மானஞ்சிக்குரிய அடையாள மாலையாகப் பனந்தார் கூறப்பட்டுளது. அப்பாடலின் விசேடவுரையில் 'இவனுக் குப் பனந்தார் கூறியது உதிய வேந்தாதலின்' என்று

உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளனர். இச்செய்தி திருமலையிலுள்ள 'சேரவம்சத்து அதிகமான் எழினி செய்த தர்மம்' [1] என்ற மற்றொரு கல்வெட்டால் வலியுறுகின்றது. எனவே மழவர் தலைவர்களான அதியமான், எழினி என்போர் சேரரின் மற்றொரு கிளையினர் என்பது பெறப்படுதல் காண்க.

9. இனி, கடைச்சங்கநாளில் வேள் நன்னன் என்ற குறுநில மன்னன் ஒருவன் இருந்தனன் என்பது 151—ஆம் புறப்பாட்டால் அறியப்படுகின்றது. இவன் பல்குன்றக் கோட்டத்திலுள்ள செங்கைமா [2] விலிருந்து அரசாண்டவன்; இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் என்ற புலவர்பெருமானால் பாடப்பட்ட மலைபடுகடாம் என்ற நூல்கொண்டு புகழ் கொண்டவன். திருவண்ணாமலைக்கு மேற்றிசையிலுள்ள செங்கைமா என்பது இவன் தலைநகர். இஃது இந்நாளில் செங்கம் எனவும் செங்கமா எனவும் வழங்குகின்றது. இந்நகர்க்கு அண்மையில்தான் இவனது நவிரமலை உளது.

திருவண்ணாமலையிலுள்ளதும் அகவற்பா வடிவத்தில் அமைந்ததும் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் வரையப் பெற்றதுமாகிய கல்வெட்டொன்று ;

> "நல்லிசைக் கடாம்புனை நன்னன் வெற்பில்
> வெல்புகழனைத்தும் மேம்படத் தங்கோன்
> வாகையுங் குரங்கும் விசையமுந்தீட்டிய
> அடல்புனை நெடுவேல் ஆட்கொண்டதேவன்"

என்று கூறுகின்றது.

---

1. South Indian Inscriptions Vol. I. No. 75.

2. இவ்வூரின் பெயர் செங்கைமா என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகிறது. (S. I. I. Vol. VII. Nos. 11, 126) செங்கண்மா என்று கூறுவது தவறு.

இக்கல்வெட்டிலுள்ள 'நல்லிசைக் கடாம்புனை நன்னன் வெற்பு' என்ற பகுதி, புறநானூற்றில் வந்துள்ள நன்னனையும் அவன்மீது பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனாரால் பாடப்பட்ட மலைபடுகடாம் என்ற நூலையும் அவனது வெற்பினையும் குறிப்பிடுதல் காண்க.

10 "பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த'
(புறம் 200)

பெருங்கொடை வள்ளலாகிய வேள்பாரியின் வரலாற்றை யுணர்த்தும் பாடல்களைப் புறநானூற்றில் காணலாம். பாண்டி மண்டலத்தில் திருப்புத்தூர்ப் பக்கத்தில் பாரீச்சுரம் என்ற கோயில் ஒன்று இருந்தது என்பது பிரான்மலையிலுள்ள மங்கைபாகரது கோயிலில் காணப்படும் 'சுரபிநாட்டு அறுநூற்றவனேரிப் பற்றில் பாரீசுவரமும்'[2] என்ற கல்வெட்டுப்பகுதியினால் அறியக் கிடக்கின்றது. பாரிஎடுப்பித்து வழிபாடு புரிந்த கோயில் பாரீசுவரம் ஆகும். அக்கோயிலைத் தன்னகத்துக் கொண்ட ஊரும் பிரான்மலையே என்பது ஈண்டு உணரற்பாலது. இப்பாரீசுவரம், பிரான்மலையின் அடிவாரத்திலுள்ள மற்றொரு கோயிலாகும். எனவே பெருங்கொடைவள்ளலாகிய வேள்பாரி அமைத்த கோயிலொன்று கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுதல் காண்க.

11. இனி, கடைச்சங்கப் புலவராகிய கபிலரும் வேள் பாரியும் இன்னுயிர்த் தோழர்களாக வாழ்ந்து வந்தனர்

1. South Indian Inscriptions Vol. VIII, No 69.
2. South Indian Inscriptions Vol. VII, Nos. 427, 423 and 435.

என்பது புறநானூற்றால் அறியப்படுகின்றது. கபிலர் பிறந்த ஊர், மணிவாசகப் பெருமான் தோன்றியருளிய பாண்டிநாட்டுத் திருவாதவூரேயாம் என்பது பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியின் திருவிளையாடற் புராணத்தால் உணரப் படுகின்றது. 'தென்பரம்பு நாட்டுத் திருவாதவூர்' என்று ஒரு கல்வெட்டு கூறுவதால் இத்திருவாதவூர் வேள் பாரியின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பறம்புநாட்டில் இருந்தது என்பது வெளியாகின்றது. எனவே, புலவராகிய கபிலரும் புரவலராகிய வேள்பாரியும் ஒரேநாட்டினர் ஆவர். ஆகவே, அன்னோர் இருவரும் ஒரே தேயத்தினராகவும் ஒத்த உணர்ச்சியுடையவராகவும் இருந்தமையின் நட்பிற் சிறந்து விளங்கினர் என்பது தெள்ளிது.

12. மூவேந்தர் சூழ்ச்சியினால் பாரி இறந்தபின்னர் அவன் மகளிரைத் தக்கார்க்கு மணஞ்செய்விக்க விரும்பி அழைத்துச் சென்ற புலவர் பெருமானாகிய கபிலர், விச்சிக் கோன், இருங்கோவேள் என்பவர்களை மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு வேண்ட, அவர்கள் மறுக்கவே, அம்மக ளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுத்து, பிறகு பாரியின் பிரிவுக் காற்றாது வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தனர் என்பது புற நானூற்றில் கண்ட வரலாறாகும். இச்செய்திகளைத் திருக் கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர் கோயிலிலுள்ள கல்வெட் டொன்று [2] சிறிதுவேறுபடக் கூறுகின்றது. முதல் இராசராசசோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1012-ல் வரையப் பெற்றதும் அகவற்பாவில் அமைந்ததுமாகிய அக் கல்வெட்டில் பாரிமகளிரையும் கபிலரையும் பற்றிக் கூறும் பகுதி அடியில் வருமாறு:—

---

1. South Indian Inscriptions Vol. VIII, No. 423.
2. Do VII, No. 863.

வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது தீர்த்தத் துறையது
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ் நான்மைத்
தெய்வக் கவிதைச் செஞ்சொற் கபிலன்
மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
அலைபுன லழுவத் தந்தரிட் சஞ்செல
மினல்புகும் விசும்பின் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது புனல்வளர்
பேரெட்டான வீரட்டானம்
அனைத்தினு மநாதி யானது'

இதனால் முத்தமிழ்ப் புலவராகிய கபிலர், பாரிமகளிருள் ஒருபெண்ணைத் திருக்கோவலூர் மலையமானுக்கு மணஞ் செய்து, கொடுத்தனர் என்பதும் பிறகு அந்நகரில் பெண்ணை யாற்றங்கரையில் தீப்பாய்ந்து உயிர் துறந் தனர் என்பதும் அவரை நினைவு கூர்தற்கு அங்கு ஒரு கல் நடப்பெற்றது என்பதும் அது 'கபிலக்கல்' என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பதும் நன்கு வெளியாதல் காண்க. கடைச்சங்கநாளில் நிகழ்ந்த இவ்வரலாறு கி. பி. பதினொன்ரும் நூற்ருண்டில் பொறிக்கப்பெற்ற கல்வெட் டொன்றில் இவ்வாறு குறிக்கப்பட்டிருப்பது அறியற்பால தாகும். கபிலர், பாரிமகளிர் இருவருள் ஒரு பெண்ணை மலையமானுக்குத் தாமே வாழ்க்கைப்படுத்திய பிறகு மற்றொரு பெண்ணைத் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பாரது பாதுகாவலில் வைத்துவிட்டு உயிர் துறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது புறநானூற்றையும் இக்கல்வெட்டையுங் கொண்டு உய்த்துணரப்படுகின்றது.

புறநானூற்றுச் செய்திகளுள், கல்வெட்டுக்களாலும்

செப்பேடுகளாலும் உறுதி யெய்துவன இதுகாறும் விளக்கப்பட்டன.

3. பழந்தமிழ் நாடுகள் சில

புறநானூற்றில் காணப்படும் நாடுகளைப்பற்றிக் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்பெறுவன:

1. கோனாடு: இதுபுறநானூற்றிலுள்ள 54, 61, 167 முதலான பாடல்களைப் பாடிய மாடலன் மதுரைக் குமரனாரது நாடாகும். இது பாண்டிமண்டலத்திற்கும் சோழமண்டலத்திற்கும் நடுவில் அமைந்திருந்த சிறுநாடு. 'இக்கோனாடு இருபத்து நாற்காத வட்டகையும்' என்று கூறும் கல்வெட்டொன்றால் இந்நாட்டின் சுற்றளவை ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளலாம். சோழமன்னர் ஆட்சிக் காலங்களில் இந்நாடு 'கடலடையா திலங்கை கொண்ட சோழவளநாடு' என்று வழங்கிவந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[2] இந்நாட்டில் ஒல்லையூர்க் கூற்றம், அண்ணல்வாயில் கூற்றம் உறத்தூர்க் கூற்றம், கூடலூர்நாடு என்ற உள்நாடுகள் இருந்தன என்று சில கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன.[3] கொடும்பாளூர் என்பது இந்நாட்டின் தலைநகரமாகும். புதுக்கோட்டை இராச்சியத்திலுள்ள திருமெய்யம் குளத்தூர்த்தாலுகாக்களில் இக்கோனாடு இருத்தல் அறியத்தக்கது.

2. ஒல்லையூர் நாடு

'ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே' (புறம் 242

1. Inscriptions of the Pudukkottai State No. 285.
2. Do Nos. 166, 169 and 185.
3. Do Nos. 301, 342, 358 & 382.

என்ற புறப்பாட்டில் இந்நாடு கூறப்படுகின்றது. திருமெய்யந் தாலுகாவிலுள்ள ஒலியமங்கலம் என்ற ஊர் முற்காலத்தில் ஒல்லையூர் மங்கலம் என்ற பெயருடையதாயிருந்தது என்பது அவ்வூரிலுள்ள வரகுணீசுவரர் கோயிற் கல்வெட்டால் தெரிகிறது; அக்கல்வெட்டு, "கோனாடான கடலடையா திலங்கைகொண்ட சோழ வளநாட்டு ஒல்லையூர்க் கூற்றத்து ஒல்லையூர் மங்கலத்து உடையார் வரகுணீசுவர முடைய நாயனார் கோயில்[1]" என்று கூறுகின்றது. எனவே, ஒல்லையூர் மங்கலத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டது ஒல்லையூர்க் கூற்றமாகும். இக்கூற்றமே சங்கநாளில் ஒல்லையூர் நாடென்று வழங்கியதாகும். கோனாட்டிலிருந்த இவ்வுள்நாடு திருமெய்யந் தாலுகாவில் உளது.

3. பறம்பு நாடு:- இது வேள்பாரி அரசாண்ட நாடு. 'முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு'[2] என்ற புறப்பாட்டியொன்றால் இது முன்னூறு ஊர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட நாடு என்று தெரிகிறது. இது, தென்பறம்பு நாடு, வடபறம்பு நாடு என்ற இரு பிரிவுகளையுடையதாக அந்நாளில் இருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகிறது.[3] இதன் தலைநகர், பறம்பு என்பபடும். இஃது இந்நாளில் பிரான்மலை என்று வழங்குகின்றது. இதன் பழைய பெயர் கொடுங்குன்றம் என்பது. பறம்பு என்னும் மொழி, மலை என்று பொருள் படுதலால் பிற்காலத்தில் பறம்புநாடு திருமலைநாடு எனவும் வழங்கப் பெற்றுளது. இதனைத் 'திருமலை நாட்டுத் திருக்கொடுங்

1. Inscriptions of the Pudukottai State, No. 845.
2. புறம் 110.
3. South Indian inscriptions Vol. VIII, No. 423; Ns. No. 17 of 1931—32.

குன்றத்து நாயனூர் நல்ல மங்கை பாகற்கு'[1] என்னும் பிரான்மலைக் கல்வெட்டுப் பகுதியினால் நன்க்றியலாம். வேள் பாரியின் தலைநகராகிய பறம்பு இந்நாளில் பிரான் மலை என்ற பெயருடன், இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் திருப் புத்தூர்த் தாலுகாவிலும், தென்பறம்பு நாட்டுத் திருவா தவூர் மதுரை ஜில்லாவில் மேலூர்த் தாலுகாவிலும் இருத்தலால் பறம்பு நாடு அவ்விரு தாலுக்காவிலும் இருந் திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

4. **மிழலைக் கூற்றம்:** இது வேள் எவ்விக்குரிய தாய்க் கடற்கரையைச் சார்ந்திருந்த நாடு என்பது 24–ஆம் புறப்பாட்டால் அறியப்படுகிறது: 'பாண்டி மண்டலத்து [2] மிழலைக் கூற்றத்து ஒக்கூர்' [3]எனவும், 'மிழலைக்கூற்றத்து மணமேற்குடி' [4] எனவும், 'மிழலைக் கூற்றத்துக் கீழ்க் கூற்றுப் பொன்பற்றி' [5] எனவும், 'மிழலைக் கூற்றத்து நடுவிற் கூற்றுப் புல்லுக்குடி'' எனவும் கல்வெட்டுக்களில் வரும் தொடர்களால் இக்கூற்றம் பாண்டி மண்டலத்தில் இருந்தது என்பதும் இதில் கீழ்க்கூறு, நடுவிற்கூறு, மேற்கூறு என்ற மூன்று உட்பிரிவுகள் இருந்தன என்பதும் நன்கறியக் கிடக்கின்றன. இக் கூற்றத்திலுள்ள மண மேற்குடி பொன்பற்றி முதலான ஊர்கள் தஞ்சாவூர் சில்லாவில் அறந்தாங்கித் தாலுகாவிலும், பராந்தக நல்லூர், வாளவர்மாணிக்கம் முதலான ஊர்கள் புதுக்

---

1. Epigrahia Indica Vol. XXI No. 19.
2. South Indian Inscriptions Vol. VIII. No. 247.
3. ,, ,, ,, 448.
4. ,, ,, ,, IV No. 372.
5. ,, ,, ,,

கோட்டை இராச்சியத்தில் திருமெய்யந் தாலுகாவிலும் இருத்தலால் இம் மிழலைக் கூற்றம் அத் தாலுகாக்களில் இருந்தது என்பது தேற்றம்.

இனி, சிவனடியார் அறுபத்து மூவருள் ஒருவரும் நெல்வேலி வென்ற நின்ற சீர்நெடுமாறனுர்க்கு அமைச்சரும் ஆகிய குலச்சிறை நாயனுரது மணமேற்குடியும், வீரசோழியத்தின் ஆசிரியராகிய புத்தமித்திரனுரது பொன்பற்றியும் மேற்கூறிய மிழலைக் கூற்றத்தூர்களே யாம்.

5. **முத்தூற்றுக் கூற்றம்:** இது முத்தூர்க் கூற்றம் என்றும் வழங்கப் படுவதுண்டு. 24-ஆம் புறப்பாட்டால் இது பழைய வேளிர்க்குரிய தென்பதும் நெல் விளைவிற் சிறந்தது என்பதும் இனிது புலப்படுகின்றன. பாண்டி மண்டலத்து முத்தூர்க் கூற்றம்'[1] என்றும், முத்தூற்றுக் கூற்றத்துப் பொய்கை நல்லூர்'[2] என்றும், 'முத்தூற்றுக் கூற்றத்துத் திருப்புனவாயில்' [3] என்றும், 'முத்தூற்றுக் கூற்றத்துத் தித்தானம்' [4]என்றும் கல்வெட்டுக்கள் கூறுவதால், முத்தூற்றுக் கூற்றம் அவ்வூர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டு பாண்டி மண்டலத்திலிருந்த ஓர் உள்நாடு என்பது பெறப்படுகின்றது. அவ்வூர்களுள் திருப்புனவாயிலும் பொய்கை நல்லூரும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அறந்தாங்கித் தாலுகாவிலும், தித்தாண்ட தானபுரம் என்று வழங்கும் தித்தானம் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் திருவாடாணைத் தாலுகாவிலும் இருத்தலால் இக்கூற்றம்

1. ,, ,, ,, VII No. 429.
2. ,; ,, ,, No. 1042.
3. South Indian Irscriprions Vol. VIII. No. 210, 213.
4. Ins. No. 599 of 1326-27.

அறந்தாங்கி திருவாடானை தாலுகாக்களில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.

4. பழந்தமிழ் ஊர்கள் சில.

புறநானூற்றில் காணப்படும் ஊர்களுள் கல்வெட்டுக்களால் விளக்கமுறுவன: இனி, புறநானூற்றில் காணப்படும் ஊர்களுள் தெரியாதனவும் வேறு பெயர்களால் வழங்குவனவும் உள. அவற்றுள், கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு அறியப்பெறும் ஊர்களுள் சிலவற்றை விளக்குவேன்.

ஒல்லையூர்: (புறம்: 71) இது புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் திருமெய்யம் தாலுகாவில் ஒலியமங்கலம் என்ற பெயருடன் இக்காலத்தில் உளது என்பது ஒல்லையூர்க் கூற்றம் என்ற பகுதியில் முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

2. அழும்பில்: (புறம்: 283) இது புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் ஆலங்குடி தாலுகாவில் அம்பு கோவில் என்ற பெயருடன் இந்நாளில் உளது. இச்செய்தி, அவ்வூர்க் கோயிலிலுள்ள 'ராஜராஜ வளநாட்டுப் பன்றியூர் நாட்டு அழிம்பில் நாயனூர் வீரராஜேந்திர சோழீசுவரமுடைய நாயனூர்க்கு'[1] என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியினால் அறியப்படுகின்றது.

3. பிடவூர்: (புறம்: 395) 'நெடுங்கை வேண்மாள் அருங்கடிப் பிடவூர்'[2] என்று புறப்பாட்டில் குறிப்பிடப்பெற்ற இவ்வூர், சோழநாட்டு வைப்புத் தலங்களுள் ஒன்று. சேரமான் பெருமாள் நாயனூர் பாடிய திருக்

1. Inscriptions of the Pudukkottai State Nos. 369 and 458.
2. புறம் 395.

கயிலாய ஞானஉலா என்னும் நூல் இவ்வூரில் மாசாத்தனரால் முதலில் வெளியிடப்பட்டது என்பர் சேக்கிழாரடிகள். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் முசிறி தாலுகாவிலுள்ள திருப்பட்டூர் என்பது முற்காலத்தில் திருப்பிடவூர் என்ற பெயருடையதாயிருந்தது என்பது இவ்வூர்க் கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகிறது.[1] எனவே இத் திருப்பட்டூரே சங்க காலத்துப் பிடவூராதல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

மாறோக்கம்: இது, நப்பசலையார் என்ற நல்லிசைப் புலமை நங்கையரின் ஊராகும். இவருடைய பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துப் பெயரியல் 10-ஆம் சூத்திரத்தின் விசேடவுரையில் ஆசிரியர் சேனாவரையர், "புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார் இக்காலத்துப் பெண்மகன் என்று வழங்குப" என்று கூறியுள்ளனர் மாறோக்கம் என்பது கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு என்பர் அதன் பதிப்பாசிரியர் எனவே, மாறோக்கம் என்றது மாறோக்கம் என்னும் நாட்டின் 'தலைநகராய்த்' தென்பாண்டி நாட்டில் கொற்கைப் பக்கத்தில் இருந்ததோர் ஊராதல் வேண்டும். ஆனால் மாறோக்கம் என்ற நாடு ஒன்றிருந்தது என்பதைக் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு அறிய இயலவில்லை. கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாட்டைக் குடநாடு என்றே கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. குடநாடே முற்காலத்தில் மாறோக்க நாடு என்று வழங்கியதோ என்ற ஐயம் நிகழ்கின்றது.

---

1. Ins. No. 591 of 1907-08.

5. பூங்குன்றம்: படிக்குந்தோறும் மிக்க இன்பத்தை விளைவிக்கும் இயல்பு வாய்ந்த 'யாதுமூரே யாவருங் கேளிர்' என்ற 192-ஆம் புறப்பாட்டை இயற்றிய புலவர் பெருமான் இவ்வூரினர் ஆவர். இது பாண்டி மண்டலத்தின் உள்நாடுகளுள் ஒன்ருகிய பூங்குன்ற நாட்டிற்குத் தலை நகர் என்பது 'பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றமும்'[1] என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியினுல் பெறப்படுகின்றது. இராமநாத புரம் சில்லா திருப்புத்தூர் தாலுகாவிலுள்ளதும், இருபெரு மொழியினும் நுண்மாணுழைபுலம் படைத்த புலவர் பெருமாருகிய மகாமகோபாத்தியாய - பண்டிதமணி அவர்கள் தோன்றியதுமாகிய மகிபாலன்பட்டியே இப்பூங்குன்றம் என்பது அங்குள்ள குகைக்கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்ருல் புலப்படுகிறது. அது,

'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோச்சடைய வர்மரான திரிபுவனச்' சக்ரவர்த்திகள் எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீசுந்தர பாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு 10-ஆவது சிங்க நாயிற்று அமர பக்ஷமும் துதியையும் திங்கட்கிழமையும் பெற்ற பூரட்டாதி நாள் உடையார் குலசேகர ஈஸ்வரமுடைய நாயனுர் தேவதானம் பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றத்துடையார் திருப்பூங்குன்றமுடைய நாயனுர் ஆதிசண்டேசுவர நாயனுர்க்கு இந்நாட்டு நாட்டவரோம் பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்த பரிசாவது' என்பதாம்.[2]

6, வஞ்சிமாநகர்: இது சேரர் தலைநகர்; சேர நாட்டில் தண்பொருநை ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. தாராபுரத்திற்கும் கொங்கு நாட்டுக் கருவூர்க்கும் வஞ்சி என்ற

---

1. Inscriptions of the Pudukkottai State No. 588.
2. கலைமகள்—தொகுதி 3, பக்கங்கள்: 226-27.

பெயருண்டு என்பது[1] கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. திருவனந்தபுரத்துக்கு அண்மையிலும் ஒரு வஞ்சியூர் உளது என்பது அப்பக்கத்துக் கல்வெட்டால் அறியப் படுகிறது. சேரநாட்டுக் கொடுங்கோளூரே வஞ்சி என்று வழங்கிற்று என்பது சேக்கிழாரடிகளும் அடியார்க்கு நல்லாரும் கூறுவனவற்ருல் புலனுகின்றது. எனவே, வஞ்சி என்ற பெயருடன் நான்கு ஊர்கள் இருந்தமை அறியத்தக்கது. இச்செய்தி, 'வஞ்சி நகர் நாலும் வளமையா ஆண்டருளும், கஞ்ச மலர்க்கையுடையான் காண்' எனவும் 'நாலு வஞ்சி சேரப்படைத்த சேரமான் பெருமாள்' எனவும் போதரும் செப்பேட்டுப் பகுதி களாலும் உறுதியெய்துகின்றது (தமிழ்ப் பொழில், துணர் 7, பக்கம்: 576). இவற்றுள், புறநானூற்றிலுள்ள வஞ்சி யாஃதென ஆராய்தல் வேண்டும். செங்குட்டுவன் முதலான கடைச்சங்க காலத்துச் சேரர்கள் வீற்றிருந்து அரசாண்டது்ம் தண்பொருநை ஆற்றங்கரையிலுள்ளதும் ஆகிய வஞ்சியே புறநானூற்றில் காணப்படுவது. வஞ்சி என்று தற்காலத்தில் வழங்கிய கொங்கு நாட்டுக் கருவூர் ஆன் பொருநை ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. தன் பொருநையும் ஆன் பொருநையும் இருவேறு ஆறுகளாகும். இவ்வுண் மையை, 'யாறுங் குளனும்' என்று தொடங்கும் தொல் காப்பியம் கற்பியற் சூத்திரத்திற்குக் 'காவிரியும் தண் பொருநையும், ஆன்பொருநையும், வையையும் போலும் யாற்றிலும்' என்று நச்சினர்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரைப் பகுதியால் நன்குணரலாம். புறநானூற்றுரை யாசிரியர் இவ்விரண்டு ஆறுகளையும் ஒன்றெனக் மயங்கி உரை

---

1. S. I. I. Vol. VIII, No. 441; Ep. Indi, Vol. XVII. P. 298.

கண்டமையின், கொங்கு நாட்டுக் கருவூரே சங்க காலத்து வஞ்சி என்று சிலர் கூறுவராயினர், வஞ்சி குடமலை நாட்டில் உள்ளது; கருவூர் கொங்கு நாட்டில் உள்ளது. வஞ்சி தண்பொருநை யாற்றங்கரையில் உள்ளது; (புறம்: 11,387) கருவூர் ஆன்பொருறையாற்றங் கரையில் உள்ளது. (அகம். 93) வஞ்சி கடற்கரைப் பட்டினம் (சிலப்பதிகாரம், கால்கோட்காதை 80, 81), கருவூர் உள்நாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். எனவே, கருவூர் சங்ககாலத்து வஞ்சி எனல் பொருந்தாது. கொங்குநாடு குடமலை நாட்டுச் சேரன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததாயினும், அவன் தலைநகர் குடமலைநாட்டில் தானே இருந்திருத்தல் வேண்டும்; கொங்கு நாட்டில் இருந்தது எனக் கோடல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? இங்கிலாந்து மன்னரின் தலைநகர மாகிய 'இலண்டன்' மாநகர் இங்கிலாந்திலேதான் இருக் கின்றது; அவரது ஆட்சிக்குட்பட்ட ஸ்காட்லாந்திலும் அயர்லாந்திலும் இல்லை. ஆகவே, குடமலை நாட்டிலுள்ள திருவஞ்சைக் களத்தைத் தன்னகத்துக் கொண்ட கொடுங்கோளூரே சங்க காலத்து வஞ்சி என்பது திண்ணம்.

7. தகடூர்: கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பான் வீற்றிருந்து அரசாண்ட நகரம் தகடூர் என்பது முன்னர்க் கூறப் பட்டது. சேலம் சில்லாவிலுள்ள தர்மபுரித் தாலுகாவின் தலைநகராகிய தர்மபுரியே முற்காலத்தில் தகடூர் என்ற பெயருடன் விளங்கியது என்பது அவ்வூரிலுள்ள மல்லிகார்ச் சுனரது கோயிலில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டால் புலப் படுகிறது. இதனை, [1] 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்ரவர்த்தி

1: South Indian Inscriptions Vol. VIII, No. 534.

கள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவற்கு யாண்டு பன்னிரண்டாவது நிகரிலி சோழ மண்டலத்துக் கங்க நாட்டுத் தகடூர் நாட்டுத் தகடூரில்' என்ற ஒரு கல்வெட்டுப் பகுதியினுல் நன்குணரலாம்.

5. சில வழக்கங்கள்

புறநானூற்றிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் பொதுவாகக் காணப்படும் சில வழக்கங்கள்.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தருள் சிலர், சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நலங்கிள்ளி, குருப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, இலவந்திகைட்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி, சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன், வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி என்று புறநானூற்றில்[1] குறிப்பிடப் பட்டுள்ளனர். இதனுல், அரசர்கள் இறந்த பின்னர் அவர்கள் இறந்த இடங்களை அன்னோர் பெயர்களுக்கு முன்னர்ச் சேர்த்து வழங்குவது பண்டை வழக்கு என்பது புலப்படுகின்றது. கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் 'தொண்டைமானாற்றூர்த் துஞ்சிய உடையார்'[2] ஆற்றூர்த் துஞ்சிய உடையார் அரிஞ்சய தேவர்'[3] 'பொன் மாளிகைத் துஞ்சிய சுந்தரசோழ தேவர்' என்ற தொடர்

---

1. புறம்: 387, 245, 41, 61, 58, 47, 196, 51, 59.
2. S. I. I. Vol. III, No. 142.
3. do Nos. 15, 16.

களால் இவ்வழக்கம் கி. பி. 10, 11-ம் நூற்ருண்டுகளிலும் சோழ மண்டலத்தில் இருந்தது என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

இனி, கற்புடை மகளிர் தம் கணவர் இறந்த பின் தீப்பாய்ந்துயிர் நீத்தல், வீரங்காட்டிப் பொருது போர்க் களத்தில் உயிர் துறந்த வீரர்களை நினைவு கூர்தற் பொருட்டுக் கல்நடுதல் ஆகிய செயல்கள் முற்காலத்தில் இருந்தன என்பது புறநானூற்ருல் புலனுகின்றது. இவை கி. பி. 10, 11, 12-ஆம் நூற்ருண்டுகளிலும் நம் தமிழகத்தில் வழக்கில் இருந்தன என்பது பல கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியப்படுகின்றது. இவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளால் விளக்கப்புகின் இக்கட்டுரை மிக விரியுமாதலின் இந்த அளவில் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

6. சில குறிப்புக்கள்

புறநானூற்றில் காணப்படும் சில சொற்ருெடர்களையும் சொற்களையும் பற்றிய குறிப்புக்கள்.

1. *முதுகண்:* உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனுர் என்ற புலவர் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. உறையூர் என்பது அப்புலவரது ஊர்; சாத்தனுர் என்பது அவரது இயற்பெயர். எனவே முதுகண்ணன் என்பது எதனை உணர்த்தும் என்று ஈண்டு ஆராய்வது இன்றியமையாததாகும். முதுகண் என்பது தமது நெருங்கிய கிளைஞராயுள்ள இளைஞர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் அவர்கள் பொருள்களுக்கும் பாதுகாவலராக நிலவிய, ஆண்டில் முதிர்ந்த ஆண்மக்கட்குரிய பெயராக முற்காலத்தில் வழங்கியுள்ளது என்பது கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. இதனை, 'இச் சுந்தரப்பட்டனையே

முதுகண்ணாகவுடைய இப்பொன்னார் மேனி பட்டன் மாதா உமையாண்டாளும்'[1] எனவும், 'இவனையே முதுகண்ணாக வுடைய இவன் பேரன் சொக்கன் ஆராவமுதும்'[2] எனவும் போதரும் கல்வெட்டுத் தொடர்களால் உணரலாம். இந்நாளில் அத்தகையார் 'கார்டியன்' என்றும் 'போஷகர்' என்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். அவற்றுள் 'கார்டியன்' ஆங்கில மொழியிலிருந்து வந்து வழங்கும் திசைச் சொல்; 'போஷகர்' என்பது வடசொல். ஆகவே இச்சொல்லின் பொருளை யுணர்த்துவதாய் முற்காலத்தில் நம் நாட்டில் வழங்கி வந்தது முதுகண் ஆகும். எனவே, பிறர்க்கு முதுகண்ணாக இருப்பவன் முதுகண்ணன் என்பது வெளிப்படை.

2. **மண்டை:** சங்க காலத்தில் பாணர்களிடத்தி லிருந்த ஒருவகை உண்கலம் மண்டை என்ற பெயருடைய தாயிருந்தது என்பது புறநானூற்றிலுள்ள பல செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்றது.[3] தஞ்சைமா நகரில் இராசராசேச்சுரம் என்ற பெருங்கோயிலை எடுப்பித்த முதல் இராசராச சோழனும் அவன் உரிமைச் சுற்றத்தினரும் அக் கோயிலுக்குப் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செய் தளித்த கலங்களுள் மண்டைகளும் உள்ளன என்பது, 'நாள திணாலே கொடுத்த பொன்னின் மண்டை ஒன்று, மேற்படி கல்லால் நிறை முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றொன்பதின் கழஞ்சே முக்கால்'[4] மண்டை ஒன்று வெள்ளி இருநூற்றிருபத்தேழு கழஞ்சு[5] என்ற அக்கோயிற் கல் வெட்டுப் பகுதிகளால் புலனாகின்றது. எனவே, கி. பி. 11

1. S. I. I. Vol. V. No. 649.
2. do VI, No. 34.
3. புறம்: 103, 115, 384, 398.
4. S. I. I. Vol. II. No. 2.
5. S. I. I. Vol. II. No. 91.

ஆம் நூற்றுண்டிலும் இப்பெயருடைய கலங்கள் நம் தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் இருந்தமை அறியத்தக்கது. வட மொழியாளர் மண்டையைக் கபஸம் என்று கூறுவர்.

3. முடிநாகராயர்: சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனைப் பாடிய புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாக ராயர் என்பது புறநானூற்றுல் அறியப்படுவது. இப் பெயருடைய தலைச்சங்கப் புலவர் பலர் இருந்தனர் என்று இறையனுர் அகப்பொருள் உரை கூறுகின்றது. பிற் காலச் சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் கச்சிராயர், காலிங்கராயர், சம்புவராயர், காடவராயர், சேதிராயர் போன்ற தொடர்கள் சங்கநாளில் வழக்கில் இல்லை. அன்றியும், ரகரத்தை மொழி முதலாகக்கொண்ட 'ராயர்' என்ற சொல் சங்க காலத்தில் வழங்கவில்லை என்பது கற்றுர் அறிந்ததே. ஆகவே, முடிநாகராயர் என்பது முடிநாகனுர் என்றிருந்திருக்குமோ என்ற ஐயப்பாடு உண்டாகின்றது. இதனை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து விளக்குவார்களாக.

கழஞ்சு: 'ஏருடைய விழுக் கழஞ்சிற்-சீருடைய இழை பெற்றிசினே' என்னும் புறப்பாட்டடிகளில் கழஞ்சு பயின்று வருகிறது. மணி, பொன், வெள்ளி முதலான உயர்ந்த பொருள்கள் கழஞ்சு, மஞ்சாடி, குன்றி என்பவற்றுலும், செம்பு, பித்தளை, வெண்கலம் முதலான தாழ்ந்த பொருள் கள் பலம், கஃசு என்றும் நிறைகற்களாலும் முற்காலத்தில் நிறுக்கப்பட்டு வந்தன என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகிறது. இரண்டு குன்றி கொண்டது ஒரு மஞ்சாடி யாகும்; 20 மஞ்சாடி கொண்டது ஒரு கழஞ்சு. எனவே, 40 குன்றி கொண்டது ஒரு கழஞ்சு என்பது வெளிப்படை.

ஆகவே, ஒன்றேகால் வராகனெடை கொண்டது ஒரு கழஞ்சு என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் புறநானூற்றுச் செய்திகளுள் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் உறுதி எய்துவனவும், அந்நூலில் கூறப்படும் நாடுகளையும் ஊர்களையும் பற்றிக் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுவனவும், புறநானூறு, கல்வெட்டுக்கள் இவற்றுள் பொதுவாகக் காணப்படும் சில வழக்கங்களும், சிலசொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பற்றிய செய்திகளும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

12

பத்துப் பாட்டும் கல்வெட்டுக்களும்

பத்துப்பாட்டு என்பது சங்கத்துச்சான்றோர் எண்மரால் இயற்றப்பட்டுக் கடைச்சங்கத்திறுதிக்காலத்தில் தொகுக்கப்பெற்ற பத்துப்பாடல்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட ஒரு நூலாகும். இது பண்டைத் தமிழ்மக்களுடைய வரலாறுகளையும் வழக்க ஒழுக்கங்களையும் நம்மனோர்க்கு நன்குணர்த்தும் பெருமை உடையது. காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் தம் மனோன்மணீயம் என்னும் நாடகத்தில்,

'பத்துப்பாட் டாதிமனம்
பற்றினர் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையும்
இலக்கணமில் கற்பனையே'

என்று இவ்வரியநூலைப் பாராட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் ஆற்றுப்படைகளாக வுள்ளவை, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்பன. எஞ்சியவை முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய ஐந்தும்

ஆகும். இப்பாடல்களைத் தன்பாற்கொண்ட பத்துப்பாட்டு கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிலாதல் அதற்கு முன்னராதல் தோன்றியிருத்தல்வேண்டும் என்பது அறிஞர்களது கொள்கை. தமிழ்நாட்டில் கோயில் சுவர்களில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டுமுதல்தான் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, தமிழக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் பத்துப்பாட்டிற்குக் காலத்தால் மிகப்பிற்பட்டனவேயாம். எனினும், பத்துப்பாட்டும் கல்வெட்டுக்களும் தமிழ் மக்களுடைய வரலாறுகளை யுணர்த்துவ"தில் தம்முள் ஒற்றுமையுடையனவேயாம்.

இனி, கல்வெட்டுக்களால் விளக்கமுற்று உறுதியெய்தும் பத்துப்பாட்டுச் செய்திகளுள் சிலவற்றைக் காண்பாம்.

1. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவரும் குறிஞ்சிப் பாட்டின் ஆசிரியரும் ஆகிய கபிலர், திருக்கோவலூரில் பெண்ணை யாற்றங்கரையில் தீப்பாய்ந்து உயிர் நீத்தனர். என்றும் அப்புலவர்பெருமானை நினைவுகூர்தற்பொருட்டு அவ்விடத்தில் ஒரு நடுகல் நிறுவப்பெற்றது என்றும், அக்கல், 'கபிலக்கல்' என்று அந்நாளில் வழங்கப்பட்டது என்றும் திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர் கோயிலில் முதல் இராசராசசோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1012-ல் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது. அகவற்பாவில் அமைந்துள்ள அக் கல்வெட்டுப்பகுதி,

'வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது தீர்த்தத் துறையது
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ் நான்மைத்
தெய்வக் கவிதைச் செஞ்சொற் கபிலன்
மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்

பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
அலைபுன லழுவத் தந்தரிட் சஞ்செல
மினல்புகும் விசும்பின் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது புனல்வளர்
பேரெட் டான வீரட் டானம்
அனைத்தினு மநாதி யாயது'

என்பதாம். (S. I. I Vol. VII, No. 863.)

2. கி. பி. 1216 முதல் 1238 முடிய மதுரைமா நகரில் வீற்றிருந்து பாண்டிநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த முதல் மாற வர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டொன்று, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுரையும் அப் புலவர்பிரான் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான்மீது பாடிய பட்டினப்பாலையையும் குறிப்பிடுவது அறியத்தக்கதொன்றும். திருவெள்ளரையில் கட்டளைக்கலித்துறையாகவுள்ள அக் கல்வெட்டு,

'வெறியார் தளவத் தொடைசெய
மாறன் வெகுண்ட தொன்றும்
அறியாத செம்பியன்
காவிரி நாட்டி லரமியத்துப்
பறியாத தூணில்லை கண்ணன்
செய் பட்டினப் பாலைக்கன்று
நெறியால் விடுந்தூண்
பதினறு மேயங்கு நின்றனவே'
(செந்தமிழ்—தொ. 41, பக். 215)

என்பது. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கி. பி. 1216-ல் சோழநாட்டின்மேல் படையெடுத்துத் தஞ்சையும் உறந்தையும் செந்தழல் கொளுத்தி, மாடமாளிகைகளையும், ஆடரங்குகளையும், மணிமண்டபங்களையும் இடித்து அழித்தனன் என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.

அப்படையெழுச்சியில் பாண்டிவேந்தனால் சோழநாட்டில் இடிக்கப்படாமல் விடப்பெற்றது, முற்காலத்தில் பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்க்குச் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் பரிசிலாக வழங்கியிருந்த பதினாறுகால் மண்டபம் ஒன்றுதான் என்று மேலே குறிப்பிட்ட சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டு உணர்த்துவது காண்க.

3. திருவண்ணாமலையில் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று, தொண்டை மண்டலத்தில் பல்குன்றக்கோட்டத்திலுள்ள செங்கைமாவிலிருந்து அரசாண்ட வேள்நன்னன் என்பவனையும் அவன்மீது இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் பாடிய மலைபடுகடாம் என்ற நூலையும் குறிப்பிடுதல் அறியற்பாலதாகும். அக்கல்வெட்டுப்பகுதி,

> 'நல்லசைக் கடாம்புனை நன்னன் வெற்பில்
> வெல்புக ழனைத்தும் மேம்படத் தங்கோன்
> வாகையுங் குரங்கும் விசையமுந் தீட்டிய
> அடல்புனை நெடுவேல் ஆட்கொண்ட தேவன்'

என்பதாம். (S. I. I. Vol. No. 69)

இதில், 'நல்லிசைக் கடாம்புனை நன்னன்' என்ற தொடர் 'இனிய ஓசையமைந்த மலைபடுகடாம் என்னும் நூல்கொண்டு புகழ் எய்திய நன்னன்' என்று பொருள் படுதல் அறிக. அன்றியும், இதில் குறிக்கப்பெற்ற நன்னன் வெற்பு என்பது மலைபடுகடாத்தில் 'நீரகம் பனிக்கும் அஞ்சுவரு கடுந்திறற்—பேரிசை நவிரம்' எனவும், 'வாய்வளம்பழுநிக்—கழைவளர் நவிரம்' எனவும் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்றுள்ள நவிரமலையாதல்வேண்டும்.

இந்நவிரமலை இக்காலத்தில் திருவண்ணுமலைக்கு வட மேற்கே திரிசூலகிரி, பர்வதமலை என்ற பெயர்களுடன் உளது. மலைபடுகடாத்தில் நன்னன் 'குன்றுசூழ் இருக்கை நாடு கிழவோன்' என்று பெருங்கௌசிகனுர் என்ற புலவர் பெருமாஞல் பாராட்டப்பெற்றுள்ளனன். அக்குன்றுசூழ் இருக்கைநாடு என்பது முற்காலத்தில் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்த இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்ருகிய பல்குன்றக் கோட்டத்தையே குறிக்கும் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

மலைபடுகடாத்தின் ஆசிரியராகிய பெருங்கௌசிகனுரது பெருங்குன்றூர் இரணியமுட்ட நாட்டிலுள்ளதோர் ஊராகும். இரணியமுட்டநாடு என்பது பாண்டிமண்டலத்திலிருந்த உள்நாடுகளுள் ஒன்று என்பதும் அந்நாடு மதுரை மாநகர்க்கு வடகிழக்கேயுள்ள ஆனைமலை, அழகர்கோயில் (திருமாலிருஞ்சோலை)முதலான ஊர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட ஒரு பெருநிலப்பரப்பு என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றன. (S. I. I., Vol. III. No. 106) எனவே, பெருங்கௌசிகனுருடைய பெருங்குன்றூரும் அப்பதியில்தான் இருத்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே, அக் கவிஞர்கோமான் பாண்டிநாட்டுப் புலவர் என்பது உணரற்பாலதாம்.

4. சிறுபாணுற்றுப்படையின் தலைவனுகிய நல்லியக்கோடனுடைய ஒய்மாஞடு என்பது தொண்டைமண்டலத்தில் திண்டிவனம் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து கிழக்கேயுள்ள கடற்கரையில் பரவியிருந்த ஒரு பெரும் நிலப்பரப்பாகும். திண்டிவனம், கிடங்கில், திருஅரைசிலி முதலான ஊர்கள் ஒய்மாஞட்டில் இருந்தவை என்பதும் அந்நாடு சோழர்களது ஆட்சிக்காலங்களில் விசைய

ராசேந்திரவளநாடு என்று வழங்கப்பெற்று வந்தது என்பதும் பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றன.

இதுகாறும் பத்துப்பாட்டுச் செய்திகளுள் சில, கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு விளக்கப்பெற்றமை உணர்க.

13

பதிற்றுப்பத்தும் பதிகங்களும்

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழராய்ச்சிட் பகுதியில் விரிவுரையாளராகவுள்ள என்னுடைய அரிய நண்பர், திருவாளர் ஔவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்ருகிய பதிற்றுப்பத்துக்குச் சிறந்த புத்துரை யொன்று எழுதி வந்தார்கள். ஒப்பற்ற சங்க நூற்பயிற்சியும் நுண்மான் நுழைபுலனும் ஒருங்கே படைத்துத் தமிழகத்திலுள்ள அறிஞர் பலராலும் பாராட்டப்பெறும் அவர்களது பேரு ரையைக் கையெழுத்துப் பிரதியில் யான் படிக்க நேர்ந்த போது, அவ்வுரை விரைவில் வெளியிடப்பெறின், மிகக் கடினமான பதிற்றுப்பத்தை யாவரும் எளிதில் படித் துணர்ந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன். அதற் கேற்ப, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் செயற்றலைவரும் என்னுடைய நண்பருமாகிய திரு வாளர் வ. சுப்பையாப்பிள்ளை யவர்கள் அந்நூலைப் பிள்ளையவர்களது உரையுடன் வெளியிடும் பணியை ஏற்றுக்கொண்டு அதனை நிறைவேற்றினுர்கள். இந் நிலையில் நாடோறும் என்னேடு ஆராய்ச்சித் துறையில் அளவளாவிக் கொண்டும், புதிய புதிய உண்மைகளை

ஆராய்ந்துணர்ந்து வெளியிட்டுக்கொண்டும் வரும் என் நண்பர் திரு. பிள்ளையவர்கள் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங் களைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைந்து தருமாறு கூறி ஞர்கள். அதனை யேற்றுக்கொண்ட யான் அடியிற் காணும் கட்டுரையை எழுதியுள்ளேன்.

சங்கத்துச் சான்றோர் இயற்றியுள்ள தொகை நூல் களுள் பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறும் தனிச் சிறப் புடையனவாகும். அவை பண்டைக் காலத்தில் நம் தமிழகத்தில் நிலவிய முடியுடைத் தமிழ் வேந்தர், குறுநில மன்னர், பிற தலைவர்கள், புலவர் பெருமக்கள், நல்லிசைப்புலமை நங்கையர் முதலானோரின் அரிய வரலாறுகளையும் தமிழருடைய பழைய நாகரிக நிலை யினையும் மற்றும் பல உண்மைகளையும் நம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்தும் பெருங் கருவூலங்கள் எனலாம். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, அவை தமிழ்நாட்டின் பழைய வரலாற்று நூல்கள் என்று கூறுவது எவ்வாற்ருனும் பொருந்தும். புறப்பொருளைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டெழுந்த அவ்விரு நூல்களுள் பதிற்றுப்பத்து எனப்படுவது, சேரமன்னர் பதின்மர்மீது பாடிய ஒரு தொகைநூல். ஒவ்வொரு பத்தும், பத்துப் பாடல்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது. இந்நூலின் முதற்பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இக்காலத்தில் கிடைக்காமையின் இதனை இன்னுர் வேண்ட இன்ன புலவர் தொகுத் தார் என்பது தெரியவில்லை. இதனைத் தொகுத்தவர் ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும்தாம் ஒவ்வொரு பதிகம் இயற்றிச் சேர்த்திருத்தலை நோக்குங்கால் அவர் சிறந்த புலவராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் அப் பத்தின் பாட்

டுடைத் தலைவன் இன்ன வேந்தன் என்பதும், அவன் அருஞ் செயல்கள் இன்ன என்பதும், அவனைப் பத்துப் பாடல்களில் பாடிய புலவர் இன்னார் என்பதும், அப் பாடல்களின் பெயர்கள் இவை என்பதும் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பதிகத்தைச் சார்ந்த உரைநடைப் பகுதி யில் அப் பத்தினைப் பாடிய புலவர் பெற்ற பரிசிலும், வேந்தன் ஆட்சிபுரிந்த யாண்டின் தொகையும் கூறப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியி லுள்ள பதிகமும், உரைநடைப் பகுதியும் வரலாற்றாராய்ச் சிக்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்பது ஒருதலை. பதிற்றுப் பத்தினைத் தொகுத்துதவிய புலவர் பெருந்தகை, பதிகங் களையும், உரைநடைப் பகுதிகளையும் சேர்க்காமலிருந் திருந்தால் இவ்வரிய நூலின் வரலாற்றினையும் அருமை பெருமைகளையும் பின்னுள்ளோர் அறிந்து கொள்வது இயலாததாகும்.

இனிப் பதிகங்களின் அமைப்பினைப் பார்க்குங்கால் அவை பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் தம் கல்வெட்டுக் களின் தொடக்கத்தில் வரைந்துள்ள மெய்க் கீர்த்திகளை ஒருவாறு ஒத்துள்ளன எனலாம். கல்வெட்டுக்களில் முதலில் மெய்க்கீர்த்தி எழுதத் தொடங்கியவன், முதல் இராசராச சோழன் ஆவன். அந்நிகழ்ச்சியும் அவ் வேந்தனது எட்டாம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 993-இல் தான் முதலில் நிகழ்ந்துள்ளது. எனவே மெய்க்கீர்த்தியைப் பின்பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தில் பதிகங்கள் அமைக்கப் பெற்றிருந்தால் அவை கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு இயற்றப்பட்டனவாதல் வேண்டும்; ஆனால் பதிற் றுப்பத்தில் பதிகங்கள் இறுதியிலுள்ளன; கல்வெட்டுக் களில் மெய்க்கீர்த்திகள் தொடக்கத்தில் உள்ளன. இவ்

வேறுபாட்டை நுணுகியாராயுமிடத்து முதல் இராசராச சோழனுக்குத் தன் கல்வெட்டுக்களில் முதலில் மெய்க் கீர்த்தி யொன்று அமைக்கும் விருப்பத்தை யுண்டு பண்ணியவை, பதிற்றுப்பத்திலுள்ள பதிகங்களே என்று கருதுவதற்கு இடம் உளது. அவன் தன் ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டு முதல் 'காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத் தருளிய கோ இராசகேசரிவர்மன்' என்று தன்னைக் கூறிக் கொள்வதை அவன் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். எனவே கி. பி. 989 முதல் சேரநாட்டின் தொடர்பினைக் கொண்டிருந்த முதல் இராசராச சோழன், சேரமன்னர் களின் வீரச் செயல்களைப் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்களில் கண்டு, அவற்றைப் பின்பற்றித் தன் கல்வெட்டுக்களில் மெய்க்கீர்த்தி அமைத்திருத்தலும் கூடும். இக் கொள்கை உறுதி யெய்துமாயின் கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே பதிகங்கள் இயற்றப்பெற்றுப் பதிற்றுப்பத்தும் தொகுக்கப்பட்டனவாதல் வேண்டும். பதிகங்களுக்கும் உரை காணப்படுகின்றமையால் அவை உரையாசிரியர் காலத்திற்கு முற்பட்டவை என்பது திண்ணம்.

பதிற்றுப்பத்தில் இக் காலத்தில் நமக்கு கிடைத் துள்ள எட்டுப் பத்துக்களின் பதிகங்களையும் ஆராயுங் கால், கடைச்சங்க காலத்தில் உதியன் மரபினர், இரும் பொறை மரபினர் ஆகிய இருசேரர் குடியினர், சேர மண்டலத்தைத் தனித்தனிப் பகுதிகளிலிருந்து அர சாண்டனர் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. அவ்விரு மரபினரும் தாயத்தினர் ஆவர். அவர்களுள் எண்மரே இப்பொழுது கிடைத்துள்ள எட்டுப் பத்துக்களின் பாட் டுடைத் தலைவர்கள் என்பது உணரற்பாலதாம். அவ் வெண்மருள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்

யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், களங்காய்க்கண்ணி நார் முடிச்சேரல், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகிய ஐவரும் உதியன் மரபினர் ஆவர்; செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன், தகடு ரெறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறை, இளஞ்சேர லிரும் பொறை ஆகிய மூவரும் இரும்பொறை மரபினர் ஆவர். இரண்டாம் பத்தின் தலைவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் உதியஞ் சேரலுடைய மகன் என்பது பதிகத் தால் அறியப்படுகிறது. ஆகவே, இந்நாளில் கிடைக் காத முதல்பத்து, நெடுஞ்சேரலாதன் தந்தையாகிய உதியஞ்சேரலின்மீது பாடப்பட்டதாயிருத்தல் வேண்டும்.

மூன்றும் பத்தின் தலைவன் பல்யானைச் செல் கெழு குட்டுவன் என்போன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குத் தம்பியாவன். நான்காம் பத்தின் தலைவன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல், ஐந்தாம்பத்தின் தலைவன் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆறும்பத்தின் தலைவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகிய மூவரும் நெடுஞ்சேர லாதனுடைய மக்கள் ஆவர். எனவே, பதிற்றுப்பத்துள் முதல் ஆறு பத்துக்களும் உதியஞ்சேரல். அவன் புதல்வர் இருவர், அவன் பேரன்மார் மூவர் ஆகிய அறுவர்மீதும் பாடப்பெற்றவை எனலாம்.

ஏழாம்பத்தின் தலைவன் செல்வக் கடுங்கோவாழி யாதன் என்பான், அந்துவஞ்சேர லிரும்பொறையின் மகன் ஆவன். எட்டாம் பத்தின் தலைவன் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறை என்பவன், செல்வக் கடுங் கோவின் புதல்வன் ஆவன். ஒன்பதாம் பத்தின் தலைவன் இளஞ்சேர லிரும்பொறை என்போன் பெருஞ்சேர லிரும்

பொறையின் மகன் ஆவன். எனவே, இறுதியிலுள்ள மூன்று பத்துக்களும் செல்வக்கடுங்கோ வழியாதன் அவன் புதல்வன், அவன் பேரன் ஆகிய மூவர்மீதும் பாடப் பட்டவையாகும். இதுபோது கிடைக்காத இறுதிப் பத்து, யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறையின்மீது பாடப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அதனை ஒருதலையாகத் துணிதற்கு இயலவில்லை. ஆகவே, அஃது இன்னும் ஆராய்தற்குரிய தொன்ருகும்.

இனி, அச்சேரமன்னர் தம்மைப் பாடிய புலவர் பெருமக்கட்கு வழங்கியுள்ள பரிசில்களை நோக்குவாம். இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், குமட்டூர்க் கண்ணனூர்க்கு உம்பற் காட்டில் ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாக வழங்கியதோடு தென்னுட்டு வருவாயுள் சில ஆண்டுகள் வரையில் பாகமும் அளித்தனன். அந்தணர்க்குக் கொடுக்கப்படும் இறையிலி நிலங்களே பிரமதாயம் என்று சொல்லப்படும். அவை பிரமதேயம் எனவும் பட்டவிருத்தி எனவும் முற்காலத்தில் வழங்கப்பட்டன என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.

செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், கபிலர்க்குச் சிறுபுறமாக நூறுயிரம் பொற்காசும், நன்ரு என்னும் குன்றின்மேல் ஏறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடுகளையும் வழங்கினுன். அவ் வேந்தனுடைய பேரன் இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப்பாடிய பெருங்குன்றூர்கிழார், 'உலைசூராக் கவலையினெஞ்சின்—நனவிற்பாடிய நல்லிசைக்—கபிலன் பெற்ற வூரினும் பலவே' என்று பதிற்றுப்பத்தின் எண்பத்தைந்தாம் பாடலில் கூறியிருத்தலால் புலவர் பெருமானுகிய கபிலர் சேரநாட்டில் பிரமதேயமாகப் பெற்ற

வூர்கள் பலவாதல் தெள்ளிது. ஒரே காலப் பகுதியில் சேரநாட்டிலிருந்த இவ்விரு வேந்தர்களின் பெருங் கொடைத்திறம் யாவர்க்கும் இறும்பூதளிக்கும் இயல்பின தாகும்.

பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் பாலைக் கௌதமனார் விரும்பியவாறு பத்துப் பெரு வேள்விகள் செய்வித்து அப் புலவர் தம் மனைவியுடன் வீண்ணுலகம் புகச்செய்தான். இவ்வரசனுடைய தமயன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாத னுடைய அரும்பெறற் புதல்வராகிய இளங்கோவடிகள் தாம்பாடியசிலப்பதிகாரத்தில் 'நான்மறையாள'ன் செய்யுட் கொண்டு, 'மேனிலையுலகம் விடுத்தோ னாயினும்' என்ற அடிகளில் இந்நிகழ்ச்சியைக் குறித்திருத்தல் காணலாம். இவ்வேந்தன் இறுதியில் துறவுபூண்டு காடுபோந்தனன் என்பர்.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்க்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன்னும்தான் ஆளுவதிற் பாகமும் அளித்தான். இவன் தம்பி ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளை யார்க்கு அணிகலனுக்காக ஒன்பது துலாம் பொன்னும் நூறாயிரம் பொற்காசும் வழங்கினான். இவர்களுள் பின்னோன் . மேல்கடற்கரையிலிருந்த தொண்டியைத் தலைநகராகக்கொண்டு அதனைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பை ஆட்சிபுரிந்தனன் என்று தெரிகிறது.

கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், பரணர்க்குத் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட உம்பற்காட்டு' வருவாயையும் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் கொடுத்தனன். இவன் தன் புதல்வன் அப் புலவர் பெருமான்பால் கற்றுவல்லனாதலை விரும்பி அங்ஙனம் அளித்தனன் போலும்.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறை, அரிசில் கிழார்க்கு ஒன்பது நூருயிரம் பொற்காசும், தன் அரசு கட்டிலையும் வழங்கினுன். அப் புலவர்பிரான் அரியணையை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், 'நீ அரசு வீற்றிருந்தாளுக' என்று கூறி, இவனுக்கு அமைச்சுரிமை பூண்டனர்.

இளஞ்சேர லிரும்பொறை, பெருங்குன்றூர் கிழார்க்கு முப்பத்தீரர்யிரம் பொற்காசும், அவர் அறியாமல் ஊரும் மனையும் வளமுற அமைத்துக் கொடுத்தான். புறநானூற்றிலுள்ள 210, 211 ஆம் பாடல்களை நுணுகி ஆராயுங்கால், இவன் தன்னைப்பாடிய பெருங்குன்றூர் கிழாரைப் பன்னுள் காத்திருக்கும்படி செய்து பின்னர் ஒன்றுங்கொடாமல் அனுப்பிவிட்டான் என்பதும், அதுபற்றி அவர் மனம்வருந்திச்செல்ல நேர்ந்தது என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன. இதனுல் புலவர் பெருமானது நல்வாழ்விற்கு வேண்டியன எல்லாம் அவருடைய ஊரில் அவர் அறியாமலே வைத்துவிட்டுப் பிறகு அவரை வெறுங்கையினராக இவ் வேந்தன் அனுப்பி யிருத்தல்வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. இவ்வுண்மை ஒன்பதாம் பத்தின் இறுதியிலுள்ள உரை நடைப்பகுதியால் உறுதியெய்துதல் அறியத்தக்கது.

இதுகாறும் கூறியவாற்ருல், பதிற்றுப்பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகிய பண்டைச் சேரமன்னர்களின் வரையா வண்மையும் அன்னுர் புலவர் பெருமக்களிடம் காட்டிய பேரன்பும் நன்கு புலனுதல் காண்க.

இனி, மேலே குறிப்பிட்ட சேரமன்னர்களின் செயல்கள் வெறும் புனைந்துரைச் செய்திகள் அல்ல என்பதும், அவை வரலாற்றுண்மைகளேயாம் என்பதும் சேரநாட்டில் ஆங்

காங்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளால் தெள்ளிதிற் புலனு கின்றன. பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் தன்னைப் பாடிய பாலைக்கௌதமனார் பொருட்டுப் பத்துப் பெருவேள்விகள் நடப்பித்து அவர்க்கு விண்ணுலகம் அளித்த வரலாறு மலைநாட்டில் இக்காலத்தும் செவிவழிச் செய்தியாக வழங்கி வருகின்றது. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேர லாதன்பால் குமட்டூர்க் கண்ணனார் பிரமதேயமாகப் பெற்ற ஐந்நூறுஊர்களையும் தன்னகத்துக் கொண்டதும் செங்குட்டுவன்பால் பரணர் வருவாய் பெற்றதும், ஆகிய உம்பற்காடு, பிற்காலத்தில் வேழக்காடு என்ற பெயருடன் நிலவியது என்பது செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக் களாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. அன்றியும், சேரநாட்டி லுள்ளனவாகச் செப்பேடுகள் கல்வெட்டுக்கள் முதலான வற்றால் உணரக்கிடக்கும் பரணன் கானம், கண்ணன்காடு, கண்ணன் நாடு காக்கையூர் ஆகிய ஊர்கள், பரணர், குமட்டூர்க்கண்ணனார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற புலவர் பெருமக்களுக்கும் மலைநாட்டிற்கும் ஏற்பட் டிருந்த பண்டைத் தொடர்பினை நன்கு விளக்கி நிற்றல் காண்க.

இனி, பதிற்றுப்பத்திலுள்ள பாடல்களுக்குப் பெயர்கள் இடப்பெற்றிருத்தலைப் பதிகங்களின் இறுதியிற் காணலாம். அப்பெயர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு பாட்டிலுங் காணப்படும் பொருள் நயம் பொருந்திய அருந்தொடர்களா யிருத்தல் அறியத்தக்கது. இங்ஙனமே, சங்கத்துச் சான்றோர் சிலர், தம் செய்யுட்களில் அமைத்துப் பாடி யுள்ள சில அருந்தொடர்களைத் தம் பெயர்களாகக் கொண்டு விளங்கியமை, புறநானூறு, குறுந்தொகை முதலான சங்கநூல்களால் நன்கு புலனாகின்றது. அவர்

களுள் தொடித்தலை விழுத்தண்டினர், இரும்பிடர்த் தலையார், கழைதின்யானையார், குப்பைக்கோழியார், அணிலாடுமுன்றிலார், கங்குள் வெள்ளத்தார், கல்பொரு சிறு நுரையார், நெடுவெண்ணிலவினர் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். அவர்கள் பாடல்களில் காணப் படும் அருந்தொடர்கள் அன்னோரின் இயற்பெயர்களை மறக்கும்படி செய்துவிட்டமை உணரற்பாலதாம். எனவே, பொருள் வளமிக்க அருந் தொடர்களைக் கொண்ட பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களுக்கு அத் தொடர் களையே பெயர்களாக அமைத்திருப்பது மிகப் பொருத்த முடையதேயாம். ஆனால், பிற்காலத்தில் அவ் வழக்கம் மாறிவிட்டது என்பது, சமயச்சார்பில் தோன்றிய பதிகங் களுக்கு அவற்றின் முதலில் அமைந்துள்ள தொடர்களையே பெயர்களாக வழங்கியுள்ளமையால் தெரிகின்றது. பதிற் றுப்பத்தின் நான்காம் பத்து எட்டாம் பத்துக்களின் பதிகங்களில், 'வேளாவிக்கோமான் பதுமன்தேவி' என்றும் ஆரும் பதிகத்தில் 'வேளாவிக்கோமான் தேவி' என்றும் பயின்றுவரும் தொடர்கள் வேளாவிக்கோமன் பதுமன் என்பவனுடைய மகள் எனவே பொருள்படும் என்பது ஈண்டறியத்தக்கதொன்றுகும். சோழ மன்னர்களின் மனைவியருள், பாண்டியன் மகள் தென்னவன் மாதேவி, பஞ்சவன் மாதேவி எனவும், சேரன் மகள் சேரன் மாதேவி மானவன் மாதேவி எனவும் வழங்கப்பெற்றனர் என்பது சோழமன்னர் கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரப்படும்.

தேவி என்னும் சொல் மனைவியென்ற சிறப்புடைப் பொருளில் வழங்குவதாயினும் இடைக்காலத்தில் அச் சொல் மகள் என்ற பொருளிலும் பெருக வழங்கினமை மேற்காட்டிய பதிற்றுப் பத்துப் பதிகங்களின் தொட

ராலும் சோழ மன்னர் கல்வெட்டுக்களாலும் இனிது புலனாகும்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் பற்றுப்பத்தின் பதிகங்கள் நம் தமிழகத்தின் வரலாற்றாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாகும் என்பதும், அப்பதிகங்களே சோழ மன்னர்கள் தம் கல்வெட்டுக்களிலும் மெய்க் கீர்த்திகள்வரைதற்கு ஓர் ஏதுவாக இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும், சேரமன்னர்கள் தம்மைப் பாடிய புலவர் பெரு மக்களைப் பாராட்டிப்போற்றிய முறைகள் இவை என்பதும், பதிகங்களில் காணப்படுவன உண்மைச் செய்திகளேயாம் என்பதும் அவற்றை உறுதிப்படுத்துவதற்குரிய சான்றுகள் கல்வெட்டுக்கள் செப்பேடுகள் முதலானவற்றில் இக் காலத்தும் உள்ளன என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

14

கூத்தராற் குறிக்கப்பெற்ற சில தலைவர்கள்.

கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர், விக்கிரம சோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன், இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய மூவேந்தர்களது ஆட்சிக்காலங் களிலும் அன்னோரது அவைக்களப் புலவராக விளங்கி பெரியார் என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றாம். அவ் வேந்தர்கள்பால் அமைச்சர்களாகவும் படைத்தலைவ களாகவும் பிற அதிகாரிகளாகவும் திகழ்ந்து நாட்டிற்கு நலம் புரிந்தவர்கள் பலர் ஆதல்வேண்டும். அவர்களது வீரச்செயல்களும் கொடைச்சிறப்பும் அருந்தொண்டுகளும் நம் தமிழகத்திலுள்ள கோயில்களில் காணப்பெறும் கல்வெட்டுக்களால் இன்றும் அறியக் கிடக்கின்றன. அவர்களது வள்ளன்மையால் மாண்புடன் வாழ்ந்துவந்த புலவர் பெருமக்கள் அன்னோரைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ள பல பிரபந்தங்களும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். வச்சத்தொள்ளாயிரம், அரும்பைத் தொள்ளா யிரம், புதுவைக் காங்கேயன் நாலாயிரக்கோவை, செஞ்சிக் கலம்பகம், வங்கர்கோவை, அரையர்கோவை முதலியன

இவ்வகையைச் சேர்ந்தனவேயாம். இப்போது இவை கிடைக்கவில்லையாயினும் அம் முடி மன்னர்கள்மீது பாடப் பெற்ற சில பிரபந்தங்கள் இந்நாளில் கிடைத்துள்ளமை ஓரளவு ஆறுதல் அளிக்கின்றது. அத்தகைய பிரபந்தங் களுள் விக்கிரமசோழன் உலாவும் ஒன்றாகும். இதனை இயற்றியவர் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் ஆவர். இது முதற் குலோத்துங்க சோழன் புதல்வனாகிய விக்கிரமசோழன்மீது பாடப்பெற்றது. இவ்வேந்தன், படைத்தலைவர், அமைச்சர், குறுநிலமன்னர், மண்டலிகர் முதலானோர் இருமருங்கும் சூழ்ந்துவர உலாப்போந்தான் என்று அந்நூலில் கூத்தர் கூறியுள்ளனர்; அங்ஙனம் கூறு மிடத்துச் சில அரசியல் தலைவர்களின் பெயர்களை நிரல்பட வைத்து அன்னோரது வீரச்செயல்களையும் பெருமைகளையும் மிகப்பாராட்டிச் செல்கின்றனர். அவர்கள், கலிங்கம் வென்ற தொண்டைமான், முனையர்கோன், சோழகோன், மறையோன் கண்ணன், வாணன், காலிங்கர்கோன், செஞ்சியர்கோன் காடவன், வேணாடர் வேந்து, அநந்த பாலன், வத்தவன், சேதி நாடன், காரானை காவலன், அதிகன், வல்லவன், திரிகர்த்தன் என்போர். இதனை,

—முன்னங்

குலையப் பொருதொருநாட் கொண்ட பரணி
மலையத் தருந்தொண்டை மானும்—பலர் முடிமேல்
ஆர்க்குங் கழகா லனகன் றனதவையுள்
பார்க்கு மதிமந்திர பாலகரிற்—போர்க்குத்
தொடுக்குங் கமழ்தும்பை தூசினொடுஞ் சூடிக்
கொடுக்கும் புகழ்முனையர் கோனும்—முடுக்கரையுங்
கங்கரையு மாராட் டரையும் கலிங்கரையுங்
கொங்கரையு மேனைக் குடகரையும்—தங்கோன்
முனியும் பொழுது முரிபுருவத் தோடு

குனியுஞ் சிலைச் சோழகோனும்—சனபதிதன்
தோளுங் கவசமுஞ் சுற்றமுங் கொற்றப் போர்
வாளும் வலியு மதியமைச்சு—நாளுமா
மஞ்சைக் கிழித்து வளரும் பெரும் புரிசைக்
கஞ்சைத் திருமறையோன் கண்ணனும்—வெஞ்சமத்துப்
புல்லாத மன்னர் புலாலுடம்பு பேய்வாங்க
ஒல்லாத கூற்ற முயிர்வாங்க—புல்லார்வந்
தாங்கு மடமகளிர் தத்தங் குழைவாங்க
வாங்கும் வரிசிலைக்கை வாணனும்—வேங்கையினும்
கூடார் விழிஞத்துங் கொல்லத்துங் கொங்கத்தும்
ஓடா விரட்டத்து மொட்டத்தும்—நாடா
தடியெடுத்து வெவ்வே றரசிரிய வீரக்
கொடியெடுத்த காலிங்கர் கோனும்—கடியரணச்
செம்பொற் பதணச் செறியிஞ்சிச் செஞ்சியர்கோன்
கம்பக்களியானைக் காடவனும்—வெம்பிக்
கலக்கிய வஞ்சக் கலியாணர் போரில்
விலக்கிய வேணுடர் வேந்துந்—தலைத்தருமம்
வாரிக் குமரிமுதன் மந்தாகினியளவும்
பாரித் தவனனந்த பாலனும்—பேரமரின்
முட்டிப் பொருதார் வடமண்ணை மும்மதிலு
மட்டித்த மால்யானை வத்தவனு— மட்டையெழக்
காதிக் கருநாடர் கட்டரணங் கட்டழித்த
சேதித் திருநாடர் சேவகனும்—பூதலத்து
முட்டிய தெவ்வர் சடைகட்ட மொய்கழல்
கட்டிய காரானை காவலனும்—ஒட்டிய
மான வரச ரிரிய வடகலிங்கத்
தானை துணித்த அதிகனும்—மீனவர்தங்
கோட்டாறுங் கொல்லமுங்கொண்டகோடைநுளம்பன்
வாட்டார் மதயானை வல்லவனு—மோட்டரணக்
கொங்கைக் குலைத்துக் குடகக் குவடொடித்த
செங்கைக் களிற்றுத் திகத்தனும்...............
....
....

என்னும் பெரும்போர் இகல்வேந்தர் மண்டலிகர்
முன்னு மிருமருங்கு மொய்த்தீண்ட——"

என்னும் விக்கிரம சோழனுலாவடிகளிற் காண்க.

இதில் குறிக்கப்பெற்ற தலைவர்கள் எல்லோரும் விக்கிரமசோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் விளங்கியவர்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அவர்களைப் பற்றி இந் நூலால் அறியக்கூடியது இவ்வளவேயாகும். ஆயினும், விக்கிரமசோழன் காலத்திய கல்வெட்டுக்களின் துணை கொண்டு அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை நாம் ஆராய்தல் அமைவுடையதேயாம்.

இனி, இவ்வுலா எழுதப்பெற்ற காலத்தை ஒருவாறு உய்த்துணர்வதற்கு இடமுண்டு. இவ்வுலாவிற் குறிக்கப் பெற்ற தலைவர்களுள் காலிங்கர்கோன் என்பானும் ஒருவன் என்பது மேலே காட்டியுள்ள பகுதியினால் நன்கு விளங்கும். இவன் மணவிற்கூத்தனான காலிங்கராயன் எனவும் அரும்பையர்கோன் எனவும் அரும்பாக்கிழான் எனவும் வழங்கப்பெற்றனன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகின்றது. இவன், முதற் குலோத்துங்க சோழனது படைத்தலைவர்களுள் ஒருவனாக விளங்கியதோடு விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் அத்தகைய உயர் நிலையிலிருந்துள்ளனன். அதுபற்றியே, கவிச் சக்கரவர்த்தி யாகிய ஒட்டக்கூத்தரும் இத் தலைவனைத் தாம் பாடிய உலாவில் உரிய இடத்தில் வைத்துப் பாராட்டுவாராயினர். இவனது கல்வெட்டுக்கள் விக்கிரமசோழனது ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டிற்குப் பின்னர் நம் நாட்டில் காணப்பட வில்லையாதலின் அவ்வாண்டிற்குப்பிறகு இத்தலைவன் இருந்திலன் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, இக் காலிங்கர்

கோனைச்சிறப்பித்துக் கூறும் இந்த உலாவும் அச்சோழ மன்னனது ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டிற்கு முன்னரே பாடப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம். விக்கிரமசோழன் கி. பி. 1118 முதல் 1136 முடிய பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தனன் என்பது கல் வெட்டுக்களால் அறியப்படும் செய்தியாகும். எனவே, விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1124-க்கு முன்னரே விக்கிரமசோழனுலா இயற்றப் பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு துணியப்படும் இனி, அத்தலைவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை ஆராய் வோம்.

1. தொண்டைமான்:—இவன் கலிங்கம் வென்ற கருணாகரத் தொண்டைமானே யாவன் என்பது 'பரணி மலையத் தருந்தொண்டைமான்' என்ற சொற்றொடர் களால் பெறப்படுகின்றது. இவன் உலா இயற்றப்பெற்ற காலத்தில் அரசியல் துறையிலிருந்து விலகியிருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது. விக்கிரம சோழனது ஆட்சியில் அமைச்சுரிமை பூண்டு அரசியல் நடத்திவந்த தலைவர்களைக் கூறத் தொடங்கிய கவிஞர் பெருமான், கருணாகரத் தொண்டைமானை முதலில் தனியாக வைத்துப் பாராட்டியிருப்பது ஆராய்தற்குரிய தாகும். ஆகவே, இந்நாளில் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டு களுக்குப் பின்னர் அரசாங்க அலுவல்களினின்றும் நீங்கி ஓய்வு பெற்றிருப்பாரைப்போல் இக் கருணாகரத் தொண்டை மானும் உலா இயற்றப்பெற்ற காலத்தில் அரசியல் துறையினின்றும் விலகி ஓய்வுற்ற நிலையில் இருந் திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெள்ளிது. இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் சிறந்த தலைவனாக

விளங்கியவன். அவ் வேந்தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் இவன் முதலமைச்சனுகவும் படைத்தலைவனுகவும் இருந்தவன். இவனது கலிங்க வெற்றியைப் பாராட்டித்தான் கலிங்கத்துப்பரணி என்னும் நூல் முதற்குலோத்துங்க சோழன்மீது கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய சயங்கொண்டாரால் பாடப்பெற்றது. அந்நூல், இவனை, 'அபயன் மந்திரி முதல்வன்' எனவும் 'வண்டையரா சன் அரசர்கள் நாதன் மந்திரி உலகுபுகழ் கருணுகரன்' எனவும் 'கலிங்கப்பரணி நம் காவலனைச் சூட்டிய தோன்றல்' எனவும் 'தொண்டையர் வேந்தன்' எனவும் புகழ்தல் காண்க. இவன், கருணுகரன் என்னும் பெயரினன்; தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; பல்லவர் தோன்றல்; ஒப்பற்ற வீரமும் ஆற்றலும் படைத்தவன்; தமிழர்களது வீரச்செயல்களைப் பிறநாட்டினர் உணரச்செய்தவன்; சோழ மண்டலத்தில் நாச்சியார் கோயிலுக்குத் தெற்கேயுள்ளதும் வண்டு வாஞ்சேரி என்று இந்நாளில் வழங்கப்படுவதுமாகிய வண்டாழஞ்சேரி என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவன். இவனது மனைவியார் அழகிய மணவாளனி மண்டையாழ்வார் எனப்படுவர். இவ் வம்மையார் காஞ்சியிலுள்ள அருளாள பெருமாளுக்கு நுந்தாவிளக்கு ஒன்று வைத்துள்ளமை ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது. அஃதிலதேல் இவனைப் பற்றிய சில செய்திகள் மறைந்தொழிந்திருக்கு மென்பது திண்ணம். அக் கல்வெட்டை அடியிற் காண்க.

"ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோ இராஜகேசரிவன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு நாற்பத்து மூன்று. ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து எயிற்கோட்டத்து எயில்நாட்டுத் திருவத்தியூர் ஆழ்வரர்க்குச் சோழமண்டலத்துக் குலோத்துங்க

சோழவளநாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டு வண்டாழஞ்சேரி யுடையான் வேளான கருணாகரனான தொண்டைமானார் தேவியார் அழகிய மணவாளனி மண்டையாழ்வார்வைத்த திருநுந்தா விளக்கு..
(S. I. I. Vol. IV, No. 862)

2. முனையர்கோன்:— இவன் விக்கிரம சோழனது அமைச்சர்களுள் ஒருவன். இவனைப்பற்றிய செய்திகள் இதுகாறும் அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக் களில் காணப்படவில்லை. இவன் முனையரையன் முனையதரையன் என்ற பட்டங்களுள் ஒன்றைப் பெற்றவனுதல் வேண்டும்.

3. சோழகோன்: - இவன் விக்கிரம சோழனது அமைச்சனும் படைத்தலைவனுமாக விளங்கியவன். இவன் அரசனால் கொடுக்கப்பட்ட 'சோழகோன்' என்ற பட்டம் பெற்றவன். இவனது இயற்பெயர் பூபாலசுந்தர னென்பது. இவனது மனைவியார் கற்பகம் இராசேந்திர சோழியார் என்பவர். இவ் வம்மையார் கி. பி. 1115ல் கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் திருமழபாடியில் எழுந்தருளி யுள்ள சிவபெருமானுக்குத் திருநுந்தாவிளக்கு ஒன்று வைத்து அதற்காகத் தொண்ணூறு ஆடுகள் வாங்கி விட்டனர் என்று அக் கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. இதனால் இச்சோழகோன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியிலும் அரசியல் அதிகாரிக ளுள் ஒருவனாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தேற்றம். இவன் கங்கர், மகாராட்டிரர், கலிங்கர், கொங்கர், குடகர் முதலானோரைப் போரில் வென்று வாகை சூடியவன் என்பது விக்கிரமசோழன் உலாவினால் அறியப்படுகின்றது.

இவனைப்பற்றிய பிறசெய்திகள் தெரியவில்லை. இவன் மனைவியார் திருமழபாடி எம்பெருமானுக்கு நுந்தாவிளக்கு வைத்த செய்தியை யுணர்த்தும் கல்வெட்டின் ஒரு பகுதியைக் கீழே காண்க.

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ புகழ்மாது விளங்க ஜயமாது விரும்ப நிலமகள் வளர மலர் மகள் புணர உரிமை சிறந்த மணி முடி சூடி மீனவர் நிலைகெட வில்லவர் குலைதர ஏனை மன்னவர் இரியலுற்றிழிதரத் திக்கனைத்துந்தன் சக்கர நடாத்தி வீரசிம்மாசனத்து உலகுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜ கேசரி வன்மரான சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 405-ஆவது தியாகவல்லி வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டு உடையார் திருமழுவாடி உடைய மகாதேவர்க்கு இரவு பகல் சந்திராதித்தவல் திருநுந்தாவிளக்கு எரியக்கடவதாக வைத்தார் பூபாலசுந்தரனான சோழகோனார் தேவியார் இராசேந்திர சோழவள நாட்டு வண்டாழைக் கூற்றத்துச் சிற்றூர் சிற்றூர் உடையான் பெருமாள் கற்பகமான களப்பாளராஜர் மகள் கற்பகம் இராஜேந்திர சோழியார் யாண்டு 405-வது நாள் 260 முதல் வைத்த திருநுந்தா விளக்கு ஒன்றுக்கும் விட்ட செவரி ஆடு 90"—(S. I. I. Vol. V. No. 640.)

4. மறையோன் கண்ணன்:— இவன் விக்கிரம சோழனது அமைச்சர்களுள் ஒருவன்; மறையவர் குலத்தினன்; கண்ணன் என்னும் பெயரினன்: பெரும் புரிசை சூழ்ந்த 'கஞ்சை' [1] என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவன்.

---

1. "......................கூந்தலரிந்தளித்தான் மலைசெய் மதிற் கஞ்சை மானக் கஞ்சாறன் எனும் வள்ளலே" என்னும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதிப் பாடலடியினால் கஞ்சாறு என்பது கஞ்சை என்று வழங்கப் பெற்றமை அறிக'...(திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி...பாடல் 13.)

'கஞ்சை' என்பது கஞ்சனூர், கஞ்சாறு என்ற பெயர்களின் மரூஉ வாதல் வேண்டும். கஞ்சனூர் என்பது காவிரி யாற்றின் வடகரையிலுள்ள பாடல்பெற்ற ஒரு சைவத் திருப்பதியாகும். கஞ்சாறு என்பது அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரான மானக் கஞ்சாற நாயனர் வாழ்ந்து முத்தி எய்திய தலம். இஃது இந்நாளில் ஆனந்த தாண்டவபுரம் என்று வழங்கப்படும் புகைவண்டி நிலையமாகும். இவ்விரண்டு ஊர்களினும் சோழமன்னர் களது அரசியல் அதிகாரிகளுள் சிலர் முற்காலத்தில் இருந்தனர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகின்றது. இவ்விரண்டனுள் மறையோன் கண்ணன் எவ்வூரினன் என்பது புலப்படவில்லை. வெளி வந்துள்ள கல்வெட்டுக் களும் இவனைப்பற்றி ஒன்றும் உணர்த்தவில்லை.

5. **வாணன் :—** இவன் முதற்குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் நிலவிய படைத்தலைவன்; வாணர்மரபினன்; வாணகப்பாடி நாட்டினன்; விருதராஜ பயங்கரவாண கோவரையன் என்ற பட்ட மெய்தியவன்; கருணுகரத் தொண்டைமானேடு கலிங்கப் போர்க்குச் சென்று புகழ் படைத்தவன். அதுபற்றிக் கலிங்கத்துப் பரணியில் ஆசிரியர் சயங்கொண்டாரால் பாராட்டப் பெற்றவன். இதனை,

> 'வாசிகொண் டரசர் வார ணங்கவர
> வாணகோ வரையன் வாண்முகத்
> தூசிகொண்டு துடிகொண்ட சோழனெடு
> சூழிவே ழமிசை கொள்ளவே'

என்னும் தாழிசையால் அறியலாம்.

கி. பி. 1124-ல் இவ் வாண கோவரையன் கண்டரா தித்தச் சதுர்வேதி மங்கலத்திற்கு அண்மையிலுள்ள வாண விச்சாதர நல்லூர் முடிகொண்ட சோழேச்சுர முடைய மகாதேவர்க்கு நாள் வழிபாட்டிற்கும் பிறவற் றிற்கும் நிபந்தமாக மூன்றேகால் வேலி நிலம் இறையிலி யளித்த செய்தியை யுணர்த்தும் கல்வெட்டு ஒன்று கீழைப் பழுவூரிலுள்ள கோயிலில் வரையப்பட்டுளது. அதனை அடியிற் காண்க.

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ விக்கிரமசோழதேவர் யாண்டு ஆருவது வாணகோவரையர்களில் சுத்தமல்லன் முடிகொண்டானான விருதராஜ பயங்கர வாணகோவரையனேன் ஸ்ரீ கண்ட ராதித்த சதுர்வேதிமங்கலத்து வேறு பிரிஞ்சூர்க் காணியான வாகுமை வாண விச்சாதர நல்லூர் முடி கொண்ட சோழேச்சுரமுடைய மகாதேவர்க்கு போது நாநாழி அரிசியாக மூன்று சந்திக்கும் உட்பட தயிரமுதும், நெய்யமுது, கறியமுது, அடைக்காயமுது உட்பட நிசதம் நெல் தூணியும் மாண் மூன்றுக்கு நெல் நிசதம் குறுணியாக மாண் இரண்டுக்கு நெல் பதக்கும் சந்திவிளக் கெரிக்க நெய் உழக்கும் நிசதநெல் குறுணியும் திருமஞ்சனம் வைக்கும் திருச்சிற்றம்பலப் பிச்சனுக்கு நெல் குறுணியும் நந்தவனம் செய்வானுக்கு நெல் அறு நாழியும் நித்த நிபந்தம் சந்திராதித்தவல் செல்வதாக நான் இறையிலிவிட்ட நிலமாவது வேட்டபற்குடி எல்லைக்குத் தெற்கும் தேவி கோயிலுக்கு மேற்கும் விட்ட நிலம் முக்காலும் இதற்குத் தெற்கு ஊருக்கு மேற்கு குழலுடையான் பற்று உட்பட நிலம் அரை வேலியும் தெற்கில் குளத்தின் கீழ்க்கரை நிலத்தில் கீழ்வாரி வாய்க் காலுக்குக் கிழக்கு வார்மடைக்கு மேற்கு நாலாங்

கண்ணுற்றுக்குத் தெற்கு ராஜேந்திர சோழப்பேராற்றுக்கு வடக்கு நிலம் ஒருவேலியும் குளத்தில் இடைக்காட்டுக்குக் கிழக்கு சுடுகாட்டுக்குத் தெற்கு புஞ்சை நிலம் ஒருவேலியும் ஆக நிலம் மூன்றேகாலும் இறையிலியாக சந்திராதித்தவல் செல்ல நீர் வார்த்துக் கல்வெட்டிக் கொடுத்தேன். சுத்தமல்லன் முடிகொண்டானன விருதராஜ பயங்கர வாண கோவரையனேன்''—(S. I. I. Vol. V. No. 673)

காலிங்கர்கோன்:— இவன் தொண்டை மண்டலத்தி லுள்ள இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்றாகிய மணவிற் கோட்டத்து மணவில் என்ற ஊரின் தலைவன் இவன் முதற் குலோத்துங்கசோழன், விக்கிரமசோழன் ஆகிய இருவரது ஆட்சிக் காலத்திலும் படைத் தலைவனாக இருந்தவன் என்பது முன்னரே விளக்கப் பட்டது. இவன் குலோத்துங்க சோழன் வேணாடு மலைநாடு, வடநாடு முதலியவற்றோடு நிகழ்த்தியபோர் களில் படைத் தலைமை பூண்டு வெற்றியெய்தி அதனால் தன் அரசனுக்குப் பெரும் புகழை யுண்டுபண்ணியவன்; பொன்னம்பலக்கூத்தன், அருளாகரன், அரும்பாக்கிழான் முதலான பெயர்களையுடையவன்; அரசனால் அளிக்கப் பெற்ற காலிங்கராயன் என்ற பட்டம் உடையவன்; சிவ பத்திச் செல்வம் வாய்க்கப்பெற்றவன்; தில்லையம்பதி யிலும் திருவதிகை வீரட்டானத்திலும் திருப்பணிகள் புரிந்து பல நிபந்தங்கள் விட்டவன்; சமயகுரவர்கள் அருளிய தேவாரப்பதிகங்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்துத் தில்லையம்பலத்திற் சேமித்து வைத்தவன். இவன் கோயில்களுக்குத் திருப்பணி புரிந்ததையும் நிபந் தங்கள் விட்டதையும் அறிவிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று அடியில் வருமாறு:—

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு 31-ஆவது மலாடான ஜனநாதவள.............திருக் கோவலூர்.....................கொண்..................ல் அரும்பாக்கிழான் ஸ்ரீ மதுராந்தகன் பொன்னம்பலக் கூத்தனான கலிங்கராஜனேன் இத் திருக்கோவலூரான மதுராந்தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையார் பக்கம் நான் விலைகொடுத்துக் கொண்டுடைய தெங்கந்தோட்டந் திருவீரட்டான முடையார்க்குத் திருநந்தா வனமாக நான் விட்டுக்கொண்டு"...........(எஞ்சிய பகுதி சிதைந்து போயிற்று—S. I. I. Vol. VII 891.

7. **செஞ்சியர்கோன் காடவன் :—** இவன் செஞ்சியின் கண்வாழ்ந்த ஒருகுறு நிலமன்னன். காடவன் என்பது பல்ல வனைக் குறிக்கும் ஒரு பெயராகும். இவ் வுண்மையைக் 'காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்குமடியேன்' என்னும் திருத்தொண்டத்தொகை யடியாலும், 'ஐயடிகள் காடவர் கோனாயனார்' என்னும் பெயராலும் உணரலாம். பல்ல வர்கள், காடவர்கள் எனவும் வழங்கப்பெற்றனர் என்று துப்ரேல் துரைமகனார் தமது பல்லவர் சரித்திரத்தில் கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.[1] எனவே, இத் தலைவன் பல்லவர் மரபினன் என்பது வெளியாதல் காண்க. விக்கிரமசோழனது ஆட்சியின் பதினொன்றும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1129-ல் கும்பகோணத்திற்குத் தென் கிழக்கில் உள்ள ஆலங்குடியில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட் டொன்றில்[2] அவ் வேந்தன் காலத்திய அதிகாரிகளுள் சிலர் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள் செஞ்சி

---

1 The Pallavas-by J. Dubreuil page 69.

2 S. I. I. Vol. V No. 458.

நாங்கொற்றன் ஆடவல்லான் கடம்பனும் ஒருவன் ஆவன். ஆகவே, ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரம சோழனுலாவில் கூறியுள்ள செஞ்சியர்கோன் காடவனும், ஆலங்குடிக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள செஞ்சிநாங் கொற்றனும் ஒருவனேயாதல் வேண்டும.

8. **வேணுடர் வேந்து**:- இவன் சேரமண்டலத்தின் உள் நாடுகளுள் ஒன்ருகிய வேணுட்டிலிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; சேரர்மரபினன். முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலேயே சேரவேந்தர் சோழமன்னர்க்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசர் ஆயினர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் உண்மையாகும். அவன் புதல்வன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியிலும் சேரர் அந் நிலையிலேயே இருந்தனர். அவர்களுள் கூத்தரால் உலாவிற் குறிக்கப்பெற்ற வேணுடர் வேந்தும் ஒருவனுவன். இவனது இயற்பெயரும் பிறவும் இக்காலத்தில் புலப்படவில்லை. வேணுடு என்பது திருவாங்கூர் நாட்டின் தென்பகுதிக்குரிய பெயராகும்.

9. **அநந்த பாலன்**:— இவன் முதற்குலோத்துங்கன் விக்கிரமன் ஆகிய இருவர் காலத்திலுமிருந்த ஒரு தலைவன். இளங்காரிக் குடையான் என்ற குடிப்பெயரும், சிவலோக நாயகன் என்ற இயற்பெயரும், கங்கைகொண்ட சோழ அநந்தபாலன் என்ற பட்டப்பெயரும் உடையவன். இவன் கி. பி. 1122-ல் திருவிடைமருதூரில் 'பெருந் திருவாட்டி' என்னும் பெயருடைய மடம் ஒன்று அமைத்துத் தைப்பூச நாளில் சிவனடியார்க்கும் பிறர்க்கும் உணவளிக்குமாறு மடப்புறமாக இறையிலி நிலம் விட்டனன் என்பது அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டினுல் புலப்படுகின்றது. (S. I. I. Vol. V. No. 702) இவனே, முதற்குலோத்

துங்க சோழனது ஆட்சியின் 47-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1117-ல் திருவாவடுதுறையில் தன் பெயரால் ஒரு மடமெடுப் பித்து அதற்கு ஊர்ச்சபையாரிடம் பொருளளித்து நிலம் வாங்கிவிடும்படி ஏற்பாடு செய்துள்ளனன். (Ins. No. 148 of 1925) அது சிவலோக நாயகன் திருமடம் என்று வழங்கப்பெற்று வந்தது. இங்ஙனம் இவன் சோறிடுசாலை, மடம் முதலான அறநிலையங்கள் அமைத்துப் புரந்து வந்தமை,

"—தலைத்தருமம்
வாரிக் குமரிமுதல் மந்தாகினி யாவும்
பாரித் தவனநந்த பாலனும்—"

என்று கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தராலும் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது.

இனி, திருவாவடுதுறையில் 'சங்கரதேவன் திருமண் டபம்' என்னும் பெயருடைய மண்டபம் எடுப்பித்தவனும், 'பெருந்திருவாட்டி' என்னும் சோறிடுசாலை அமைத்த வனும் ஆகிய சேனாதிபதி சங்கரன் அம்பலங் கோயில் கொண்டான் என்பவனொருவன் விக்கிரமசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்துள்ளனன் என்பது சில கல்வெட்டுக் களால் புலப்படுகின்றது. இவனும் அநந்தபாலன் என்ற பட்டமுடையவன். திருவாவடுதுறை மடத்தில் மருத்துவம், இலக்கணம் முதலியவற்றைக் கற்போர்க்கு இவன் பொருளும் விளை நிலமும் கொடுத்துள்ளானென்பது அவ் வூரிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. (Ins. Nos. 158, 159, 160, 161, 162 of 1925 and 171 of 1926) இவன் சிவலோக நாயகனான கங்கைகொண்ட சோழ அநந்த பாலனுக்குத் தந்தையோ அன்றி உடன் பிறந் தானோ என்னும் ஐயப்பாடு உண்டாகின்றது. ஒட்டக் கூத்தரால் உலாவிற் குறிக்கப்பெற்ற அநந்தபாலன் இவ் வம்பலம் கோயில்கொண்டானாக ஒருகால் இருத்தலுங் கூடும்; ஒரு தலையாகத் துணிதற்கு இயலவில்லை.

10. வத்தவன்:—இவன் முதற்குலோத்துங்கன், விக் கிரமன் ஆகிய இருவர் காலத்திலுமிருந்த படைத்தலைவர்

களுள் ஒருவன்; திருவிந்தளூர்[1] நாட்டுக்கஞ்சாறு என்னும் ஊரினன்; முடிகொண்டான் என்ற இயற்பெயரை யுடையவன்; வத்தராயனென்ற பட்டமுடையவன். இது வத்ஸராஜன் எனவும் வச்சராயன் எனவும் வழங்கப்படும். வச்சத்தொள்ளாயிரம் என்ற நூல் இத்தலைவன்மீது பாடப் பட்ட ஒரு பிரபந்தமாயிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதற்கு இடமுண்டு. இவன் மண்ணையில் பகைவர்களைவென்று வாகைசூடினுன் என்று கூத்தர் கூறியுள்ளனர். மண்ணை என்பது பங்களூர் ஜில்லா நிலமங்கலந் தாலுகாவில் உள்ள ஒரு நகரமாதலின் இங்கே நிகழ்ந்தது மேலைச் சளுக் கியருடன் நடத்திய போராதல்வேண்டும். (Epigraphia India Vol. 9 Page 230) கோதாவரிஜில்லா இராமச்சந்திரபுரம் தாலுகாவைச்சேர்ந்த திராட்சாராமம் என்ற ஊரிலுள்ள பீமேசுவரமுடைய மகாதேவர்க்கு முதற்குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் 25-ம் ஆண்டில் இவன் ஒரு நுந்தா விளக்கு வைத்தனன் என்று அங்கேயுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. அக் கல்வெட்டு ஒரு செய்யுள் வடி வத்தில் உள்ளது. அது,

> "புயன்மேவு பொழிற் கஞ்சை[1]
> முதற்பஞ்ச நதிவாணன் புதல்வன்பூண்ட
> வயமேவு களியானை முடிகொண்டான்
> மாநெடுவேல் வத்தர் வேந்தன்
> இயன்மேவு தோளபயற் கிருபத்தை
> யாண்டதனி லிடர்க்கரம்பைச்
> செயன்மேவு மீச்சிரற்குத் திருநந்தா
> விளக்கொன்று திருத்தினனே."

---

[1] திருவிந்தளூர் என்னும் இவ்வூர் இந்நாளில் திரு வழுந்தூர் என்று வழங்கப்படுகின்றது; மாயூரத்திற்கு அண்மையில் காவிரியின் வடகரையில் உள்ளது. [1]கஞ்சாறு என்பது இப்போது ஆநந்த தாண்டவபுரம் என்று வழங்கப்படு கின்றது என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

என்பதாம் (S. I. I. Vol. IV No. 1338). இவனே அக் கோயிலில் மற்றொரு நுந்தா விளக்கு தன் பெற்றோர்கள் நற்கதியெய்து மாறு வைத்தனன் என்பது,

"ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவற்கு யாண்டு நாற்பத் தாருவது திருவிந்தளூர் நாட்டுக் கஞ்சாறன் பஞ்சநதி முடி கொண்டானான வத்தராயன் மாதா பிதாக்களைச் சா(ர்)த்தி இடர்க்கரம்பை மூல ஸ்ரீவீமநாத உடையார்க்கு.........தா விளக்கொன்று...............இடையன்" (S. I. I. Vol. IV No. 13:9) என்னும் கல்வெட்டினால் அறியக் கிடக்கின்றது. சோழமண்டலத் தலைவர்கள் வேங்கை, கங்கம், கலிங்கம் முதலான வடநாடுகளில் வென்றி மாலை சூடி இத்தகைய பல அறங்கள் புரிந்துள்ளமை கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகின்றது.

11. சேதிபர் கோன் :— இவன் சேதிராயன் என்ற பட்டமுடையவன்; சேதி நாடு எனவும் மலையமாநாடு எனவும் வழங்கப்பெறும் நிலப்பரப்பைத் திருக்கோவலூரி லிருந்து ஆட்சிபுரிந்த குறுநில மன்னன்; விக்கிரம சோழனுக்குத் திறைசெலுத்தி வந்தவன்; கருநாடரோடு போர்புரிந்து வெற்றி யெய்தியவன். இவனைப்பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் புலப்படவில்லை.

இனி, காராணைகாவலன், அதிகன், வ[illegible]வன், திகத்தன் இவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. இவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் கிடைக்குமாயின் அவை பின்னர் வெளியிடப்பெறும்.

---

1 கஞ்சை என்பது தஞ்சை என்று தவறாக கல்வெட்டுப் புத்தகத்தில் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இதன் உண்மையை மேலேயுள்ள இரண்டாம் கல்வெட்டால் உணரலாம்.

அறிஞர்

டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.

[1892 – 1960]

கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள திருப்புறம்பயத்தில் பிறந்து நற்றிணைக்கு உரைகண்ட நப்பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள்பால் தமிழ் பயிலும் பேறுபெற்ருர். நாராயணசாமி ஐயர் அவர்களின் நல்லன்பும் ஊக்குதலும் பண்டாரத்தார் அவர்களைத் தமிழக வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும், கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபடுத்தின.

பாபநாசம் தாசில்தார் அலுவலகத்தில் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றியபின் கும்பகோணம் வாணாதுறை உயர்நிலைப் பள்ளியில் 1917-ம் ஆண்டு தமிழாசிரியராக நியமனம்பெற்ருர்கள். பண்டாரத்தார் அவர்களின் சிறந்த ஆராய்ச்சித்திறனைக் கேட்டறிந்த அண்ணாமலை வள்ளல் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சித்துறையில் வந்து தமிழ்ப்பணி ஆற்றுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள். 1947-ம் ஆண்டு முதல் 1960-ஆம் ஆண்டுவரை அடக்கமாகவும் அமைதியாகவும் இருந்து தமிழக வரலாற்றுத் துறைக்கும் தமிழுக்கும் பெருந் தொண்டாற்றினுர்கள்.